

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven og hjemrejseloven
(Gennemførelse af dele af EU's pagt om migration og asyl m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1009 af 2. september 2024, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 721 af 27. april 2021, og § 1 i lov nr. 1575 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:

1. *Overalt* i loven ændres »Dublinforordningen« til: »AM-forordningen«.

2. Efter § 2 b indsættes:

»§ 2 c. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om gennemførelse af EU-retsakter, som Danmark har tilsluttet sig i medfør af artikel 4 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet til Traktaten om Den Europæiske Union og Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde.«

3. I § 29 a, stk. 1, indsættes efter »reglerne i Dublinforordningen«: »med de undtagelser, der fremgår af kriseforordningen, jf. stk. 3,«.

4. § 29 a, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Ved AM-forordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 med senere ændringer.«

5. I § 29 a indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Ved kriseforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) 2024/1359 af 14. maj 2024 om håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om ændring af forordning (EU) 2021/1147 med senere ændringer.«

6. I § 33, stk. 2, 5. pkt. indsættes efter »åbenbart grundløs ansøgning,«: »når en sag er afgjort efter § 37 o, stk. 1.«.

7. I § 33 b indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Flygtningenævnet kan på udlændingens anmodning træffe afgørelse om at tillægge en klage efter § 53 a, stk. 1, nr. 1, opsættende virkning. Anmodningen indgives samtidig med klagen efter § 53 a, stk. 1, nr. 1, og har opsættende virkning.«

8. I § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.

9. I § 36 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Med henblik på at sikre, at en udlænding, der screenes, jf. § 37 n, stk. 1, forbliver til rådighed for myndighederne, kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse for at forebygge enhver risiko for forsvinden, eventuelle trusler mod den indre sikkerhed eller offentlige sundhed, der følger af sådan forsvinden, eller eventuelle trusler mod den offentlige sundhed, der følger af en sådan forsvinden, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

10. I § 36, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »§ 36, stk. 1, nr. 1,«: »eller stk. 4,«.

11. I § 37, stk. 9, 3. pkt., ændres »6 uger« til: »5 uger«.

12. Efter kapitel 6 a indsættes:

»Kapitel 6 b

Screening og asylgrænseprocedure

§ 37 n. En udlænding omfattet af screeningforordningen screenes i overensstemmelse med reglerne heri. Udlændingen skal under screeningen tage ophold på det sted, som [Udlændingestyrelsen/myndighederne] anviser.

Stk. 2. En udlænding, der screenes efter stk. 1 ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. screeningforordningens artikel 5, stk. 1 og 2, gives ikke tilladelse til at indrejse her i landet under screening.

§ 37 o. Udlændinge- og integrationsministeren kan i særlige tilfælde beslutte, at en asylgrænseprocedure skal finde anvendelse. Beslutningen træffes for en periode på op til 6 måneder ad gangen, som kan forlænges for en periode på op til 6 måneder ad gangen.

Stk. 2. En ansøgning, der behandles efter asylgrænseproceduren efter stk. 1, afvises, hvis ansøgningen er uantagelig.

Stk. 3. En udlænding, som er omfattet af asylgrænseproceduren efter stk. 1, gives ikke tilladelse til at indrejse her i landet. Udlændingen skal under sagsbehandlingen tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser.

Stk. 4. Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter nærmere regler for asylgrænseproceduren efter stk. 1.«

13. I § 40 a, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »stk. 1-3,«: »eller meddeles opholdstilladelse efter § 8, stk. 1-3,«.
14. I § 40 a, stk. 1, nr. 2, udgår efter »afgørelse om afvisning, jf. § 28,«: »eller«.
15. I § 40 a, stk. 1, nr. 3, ændres »stk. 11.« til: »stk. 11,«.
16. I § 40 a, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nye numre:
»4) ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, eller
5) opholder sig ulovligt her i landet.«
17. I § 40 a, stk. 2, ophæves nr. 1.
Nr. 2-8 bliver herefter nr. 1-7.
18. I § 40 a, stk. 13, ændres »stk. 2, nr. 1,« til: »nr. 4 eller 5,« og efter »§ 58 i, stk. 1,« indsættes:
»eller § 58 i, stk. 4 eller 5,«.
19. I § 40 a, stk. 13, ændres »§ 28, stk. 1, i lov om behandling af personoplysninger« til:
»databeskyttelsesforordningens artikel 13«.
20. I § 40 b, stk. 1, indsættes efter »optages«: »omgående«.
21. I § 40 b, stk. 1, indsættes efter »opholdstilladelse efter § 7«: », eller meddeles opholdstilladelse efter § 8,«.
22. I § 40 b, stk. 1, ændres »stk. 11« til: »stk. 12«.
23. I § 40 b, indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:
»Stk. 2. Der optages omgående personfotografi af en udlænding, som
1) pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller som forbliver her i landet uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og udsendelsen på grundlag af en afgørelse om afvisning, jf. § 28,
2) opholder sig ulovligt her i landet, eller
3) ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation.«
Stk. 2-15 bliver herefter stk. 3-16.«
24. I § 40 b, stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »stk. 1 eller 2« til: »stk. 1-3«.

- 25.** I § 40 b, stk. 4, der bliver stk. 5, i § 40 b, stk. 7, der bliver til stk. 8, og i § 40 b, stk. 8, der bliver til stk. 9, ændres »stk. 3« til: »stk. 4«.
- 26.** I § 40 b, stk. 5, der bliver stk. 6, i § 40 b, stk. 6, der bliver stk. 7, og to steder i § 40 b, stk. 9, der bliver stk. 10, ændres »i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register,« til: »i medfør af stk. 4 og 5 er registreret i det i stk. 4 nævnte register,«.
- 27.** I § 40 b, indsættes efter stk. 11, der bliver stk. 12, som nyt stykke:
 »Stk. 13. Optages der personfotografi i medfør af stk. 1 eller i medfør af stk. 2, nr. 1-3, som skal videregives til det centrale Eurodac-system i medfør af § 58 i, stk. 1, 3, 4 eller 5, gør politiet skriftligt og om nødvendigt mundtligt udlændingen bekendt med dennes rettigheder efter databeskyttelsesforordningens artikel 13 samt pligten til at lade sit personfotografi optage.«
 Stk. 12-15 bliver herefter stk. 14-17.
- 28.** I § 40 b, stk. 12, der bliver stk. 13, ændres »stk. 3-9« til: »stk. 4-10«.
- 29.** I § 40 b, stk. 14, der bliver stk. 15, og to steder i § 40 b, stk. 15, der bliver stk. 16, ændres »stk. 13« til: »stk. 14«.
- 30.** I § 40 h, stk. 3, ændres »§ 40 b, stk. 14« til: »§ 40 b, stk. 15«.
- 31.** I § 46, stk. 1, ændres »dog § 58 d, 2. pkt.« til: »§ 58 d, stk. 1, 2. pkt.«
- 32.** I § 46, stk. 3, 1. pkt., ændres »nr. 4« til: »nr. 3«, og »stk. 2, nr. 3« ændres til: »stk. 3, nr. 3«.
- 33.** I § 46 a, stk. 2, nr. 3, indsættes efter »§ 40 a, stk. 1, nr. 2,«: »4 og 5«, og i § 46 a, stk. 2, nr. 3, ændres »§ 40 b, stk. 2, nr. 1 og 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9« til: »§ 40 b, stk. 2, stk. 3, nr. 1 og 4, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5-10«.
- 34.** § 48, stk. 1, 1. pkt., affattes således:
 »Afgørelser efter § 28, stk. 1-4, og stk. 7, 3. pkt., § 34, § 40 a, stk. 1, nr. 2, 4 og 5, stk. 2, nr. 1-3 og 5, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 40 b, stk. 2, stk. 3, nr. 1 og 4, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5-10, og § 43, stk. 2, træffes af vedkommende politidirektør.«
- 35.** I § 48 stk. 5, ændres »stk. 2, nr. 3,« til: »stk. 3, nr. 3,«.
- 36.** I § 48 a, stk. 1, 1. pkt. indsættes efter »§ 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7,«: »eller efter § 37 o, stk. 2,«.

37. I § 48 a, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »international beskyttelse«: », og for udlændinge, der er meddelt indrejsetilladelse i en anden medlemsstat i overensstemmelse med forordning om indførelse af en EU-ramme for genbosætning og indrejse af humanitære årsager, eller som er meddelt international beskyttelse eller humanitær status i henhold til en national genbosætningsordning i en anden medlemsstat«.

38. I § 48 a, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »udsendelse,«: »eller behandles ansøgningen i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, stk. 1 eller 2,«.

39. § 48 b affattes således:

»§ 48 b. Meddeler en anden medlemsstat, at Danmark skal tilbagetage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, tager Udlændingestyrelsen snarest muligt stilling og besvarer meddelelsen inden for to uger fra modtagelsen.«

40. I § 48 e, stk. 2, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Behandles ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, stk. 1 eller 2, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger, når sagen overgår til behandling i asylgrænseproceduren.«

41. I § 53, stk. 6, og § 56, stk. 3, ændres »stk. 8-15« til: »stk. 8-16«.

42. I § 53 indsættes efter stk. 15 som nyt stykke:

»Stk. 16. Sager, som er afgjort i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, stk. 1 eller 2, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.«

Stk. 16 og 17 bliver herefter stk. 17 og 18.

43. I § 53 a, stk. 1, nr. 1, ændres »Dublinforordningens artikel 27« til: »AM-forordningens artikel 43«.

44. I § 53 a, stk. 1, indsættes efter nr. 8 som nyt nummer:

»9) Sager, der er afgjort i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, stk. 1 eller 2.«

45. I § 53 a, stk. 2, 1. pkt. indsættes efter »eller 5 b, «: »samt sager afgjort efter § 37 o, stk. 1 eller 2,«.

46. § 53 a, stk. 2, 6. pkt., der bliver 7. pkt., affattes således: »Påklage af afgørelser som nævnt i stk. 1, nr. 2, 3, 5 og 6, har opsættende virkning.«

47. I § 53 a, stk. 2, 7. pkt., der bliver til 8. pkt., ændres »6. pkt.« til: »7. pkt.«

48. § 58 b, stk. 1, affattes således:

»*Stk. 1.* Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2024/1358 med henblik på en effektiv anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 og (EU) 2024/1350 og Rådets direktiv 2001/55/EF og på identificering af tredjelandsstatsborgere og statsløse med ulovligt ophold og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europol's adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/818 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013.«

49. Tre steder i § 58 *c, stk. 1*, ændres »Dublinforordningens artikel 34« til: »AM-forordningens artikel 51«.

50 I § 58 *d, stk. 1, 2. pkt.*, ændres »at andre end politiet efter § 58 j, stk. 1-3,« til: »hvilken myndighed der efter §§ 58 i og 58 j«.

51. § 58 *i, stk. 1, 1. pkt.*, affattes således:

»Der videregives straks fingeraftryk og personfotografi, der er optaget af en udlænding over 6 år i medfør af § 40 a, stk. 1, og § 40 b, stk. 1, og stk. 2, nr. 1-3, til det centrale Eurodac-system«.

52. § 58 *i, stk. 1, 2. pkt.*, ophæves, og i *3. pkt.* udgår »og 2.«

53. I § 58 *i, stk. 2*, indsættes efter »§ 40 a, stk. 1, nr. 1,«: »og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 1,«, og »videregiver politiet« ændres til: »videregives«.

54. I § 58 *i, stk. 2, nr. 1*, indsættes efter »opholdstilladelse efter § 7«: »eller meddelelse af opholdstilladelse efter § 8«.

55. I § 58 *i, stk. 2, nr. 4*, indsættes efter »fingeraftryk«: »og personfotografi«, og i *nr. 5* ændres »og« til: »,«.

56. I § 58 *i, stk. 2*, indsættes efter nr. 5 som nye numre:

»6) dato for videregivelsen af oplysninger til Eurodac,

7) udlændingens efternavn og fornavn, fødenavn og tidligere anvendte navne samt eventuelle kaldenavne, som kan registreres særskilt,

8) udlændingens nationalitet,

9) udlændingens fødselsdato,

10) udlændingens fødested,

11) hvis det forefindes, identitetsdokumentets eller rejsedokumentets type og nummer, udstedelseslandets kode på tre bogstaver og dette dokumentets udløbsdato,

- 12) hvis der forefindes, en scannet farvekopi af et identitets- eller rejsedokument med angivelse af dets ægthed, eller, hvis dette forefindes, et andet dokument, der letter identifikationen af udlændingen, med angivelse af dets ægthed,
 - 13) hvis der er udstedt et visum, hvilken medlemsstat der har udstedt eller forlænget visummet, eller på hvis vegne visummet er udstedt og visumansøgningsnummeret,
 - 14) hvis udlændingen udgør en trussel mod den indre sikkerhed, og«
- Nr. 6 bliver herefter nr. 15.

57. I § 58 i, stk. 2, nr. 6, der bliver nr. 15, ændres »artikel 22« til: »besvarelse af en anmodning om overtagelse, jf. artikel 40«.

58. I § 58 i, stk. 3, indsættes efter »§ 40 a, stk. 1, nr. 2,«: »og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1,«, og »videregiver politiet« ændres til: »videregives«.

59. I § 58 i, stk. 3, nr. 2, ændres »nr. 2-5« til: »nr. 2-12 og 14«.

60. § 58 i, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 5, og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, videregives til det centrale Eurodac-system de i stk. 2, nr. 2-12 og 14, nævnte oplysninger.«

61. I § 58 i, indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 3, videregives til det centrale Eurodac-system oplysninger om oprindelsesmedlemsstat, sted og dato for ilandsætningen og de i stk. 2, nr. 2-12 og 14, nævnte oplysninger.«

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 6 og 7.

62. § 58 i, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Oplysninger, der modtages fra det centrale Eurodac-system, kontrolleres.«

63. I § 58 j, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »fingeraftryk«: »og i medfør af § 40 b, stk. 1, har fået optaget personfotografi«, og »videregiver politiet« ændres til: »videregives«.

64. I § 58 j, stk. 1, 2. pkt., ændres »som nævnt i 1. pkt.« til: »efter § 7, stk. 1-3, og § 8, stk. 1-3,«.

65. I § 58 j, stk. 1, 3. pkt., ændres »Modtager politiet« til: »Modtages der«, efter »fingeraftryk« indsættes: »og i medfør af § 40 b, stk. 1, har fået optaget personfotografi«, og »videregiver politiet« ændres til: »videregives«.

66. I § 58 j, stk. 1, 4. pkt., ændres »er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk« til: »for udlændinge, der har søgt om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for videregivelsen af udlændingens fingeraftryk eller personfotografi eller der for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 1-3, er forløbet mere end 5 år fra videregivelsen af udlændingens fingeraftryk eller personfotografi«.

67. I § 58 j, stk. 2, ændres »Bliver politiet bekendt hermed, videregiver politiet følgende oplysninger« til: »Følgende oplysninger videregives«, og efter »fingeraftryk« indsættes: »og i medfør af § 40 b, stk. 1, har fået optaget personfotografi«.

68. I § 58 j, stk. 2, nr. 1, ændres »artikel 25« til: »artikel 41«.

69. § 58 j, stk. 2, nr. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»2) den ansvarlige medlemsstat for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i henhold til AM-forordningen, når det er blevet fastlagt,

3) hvis ansvaret for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse overdrages til en anden medlemsstat i henhold til AM-forordningens artikel 37, stk. 1, og«.

Nr. 3 bliver herefter nr. 4.

70. I § 58 j, stk. 2, nr. 3, der bliver nr. 4, ændres »artikel 17, stk. 1,« til: »artikel 35«.

71. I § 58 j, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »fingeraftryk«: »og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1, har fået optaget personfotografi«, og »videregiver politiet« ændres til: »videregives«.

72. I § 58 j, stk. 3, 2. pkt., ændres »Modtager politiet« til: »Modtages der«, efter »fingeraftryk« indsættes: »og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1, har fået optaget personfotografi«, og »videregiver politiet« ændres til: »videregives«.

73. I § 58 j, stk. 3, 3. pkt., ændres »Bliver politiet bekendt med« til: »Oplysning om«, efter »fingeraftryk« indsættes: »og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1, har fået optaget personfotografi«, og »videregiver politiet oplysning herom« til: »videregives«.

74. I § 58 j, stk. 3, 4. pkt., ændres »18 måneder fra tidspunktet for optagelsen« til: »5 år fra tidspunktet for videregivelsen«, og efter »fingeraftryk« indsættes: »og personfotografi.«

75. I § 58 j, indsættes som stk. 4-6:

»Stk. 4. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 3, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pk., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregives oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Modtages der oplysning om,

at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 3, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregives oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 3, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregives til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 5 år fra tidspunktet for videregivelsen af udlændingens fingeraftryk og personfotografi.

Stk. 5. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 5, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregives oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Modtages der oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 5, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregives oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 5, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregives til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 5 år fra tidspunktet for videregivelsen af udlændingens fingeraftryk og personfotografi.

Stk. 6. Såfremt det kan sikres, at en udlænding, hvis oplysninger er videregivet til Eurodac-systemet i medfør af § 58 i, har forladt landet i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, skal det opdateres i det centrale Eurodac-system med angivelse af den dato, hvor udlændingen forlod landets område.«

§ 2

I hjemrejseloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1014 af 27. august 2024, som ændret bl.a., § 2 i lov nr. 1700 af 30. december 2024, § 21 i lov nr. 1702 af 30. december 2024, § 48 i lov nr. 469 af 14. maj 2025 og senest ved § 3 i lov nr. 755 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:

1. Efter kapitel 1 indsættes:

»Kapitel 1 a
Grænsetilbagesendelsesprocedure

§ 1 c. En udlænding, som er omfattet af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen, skal have sin sag behandlet i overensstemmelse med proceduren heri.

Stk. 2. En udlænding, som er omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren, gives ikke tilladelse til at indrejse her i landet. Udlændingen skal under sagsbehandlingen tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser.«

2. I § 8, *stk. 4, nr. 6*, slettes »og«.

3. I § 8, *stk. 4, nr. 7*, indsættes efter »m.v.«: », og«.

4. Efter § 8, *stk. 4, nr. 7*, indsættes:

»8) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse er afgjort efter asylgrænseproceduren, jf. udlændingelovens § 37 o, *stk. 1*.«.

5. I § 16, *stk. 6*, og *stk. 6, nr. 2*, ændres »Dublinforordningen« til: »AM-forordningen«.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 12. juni 2026, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. § 1, *nr. 1, 3, 5, 37, 43* træder i kraft 1. juli 2026.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men § 1 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Bestemmelserne kan sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

*Bemærkninger til lovforslaget**Almindelige bemærkninger*

Indholdsfortegnelse	
1.	Indledning
2.	Baggrund
3.	Lovforslagets hovedpunkter
3.1.	Ny fremgangsmåde for gennemførelse af retsakter, der udgør en udbygning af Schengenreglerne, i dansk ret
3.1.1.	Gældende ret
3.1.2.	Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.2.	Screeningforordningen
3.2.1.	Gældende ret
3.2.2.	Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.3.	National asylgrænseprocedure
3.3.1.	Gældende ret
3.3.2.	Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.4.	Grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen
3.4.1.	Gældende ret
3.4.2.	Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.5.	Forordning om asylforvaltning og migrationsstyring
3.5.1.	Gældende ret

3.5.2.	Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.6.	Eurodac-forordningen
3.6.1.	Gældende ret
3.6.2.	Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3.7.	Kriseforordningen
3.7.1.	Gældende ret
3.7.2.	Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
4.	Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
5.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
6.	Administrative konsekvenser for borgerne
7.	Klimamæssige konsekvenser
8.	Miljø- og naturmæssige konsekvenser
9.	Forholdet til EU-retten
10.	Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11.	Sammenfattende skema

1. Indledning

Europa-Parlamentet og Rådet vedtog den 14. maj 2024 EU's pagt om migration og asyl. Pagten, der indeholder 10 retsakter, har overordnet til formål at styrke kontrollen med EU's ydre grænser, øge sikkerheden i Schengenområdet, forbedre hjemsendelsen af udlændinge uden lovligt ophold, sikre en retfærdig fordeling af asylansøgere mellem medlemsstaterne samt styrke EU's beredskab i krisesituationer.

Som følge af det danske forbehold for retlige og indre anliggender (retsforbeholdet) deltager Danmark ikke i de 10 retsakter. Danmark har imidlertid via den såkaldte Schengenteknikalitet og parallelaftalen for Dublin- og Eurodac-forordningerne tilsluttet sig dele af pagten på mellemstatsligt grundlag. Det gælder dele af forordningen om Asyl- og Migrationsforvaltning (AM-forordningen), dele af kriseforordningen, Eurodac-forordningen, screeningforordningen og grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen.

Formålet med lovforslaget er at gennemføre de nødvendige ændringer i dansk ret som følge af disse dele af pagten.

Derudover indeholder lovforslaget mulighed for, at udlændinge- og integrationsministeren i særlige tilfælde vil kunne beslutte, at en såkaldt asylgrænseprocedure ved Danmarks ydre grænser skal finde anvendelse tilsvarende den ordning, der med asylprocedureforordningen er indført i de andre EU-lande. Asylgrænseproceduren giver mulighed for i en periode på op til 6 måneder at behandle visse asylansøgninger, hvor der på forhånd er en formodning om, at ansøgningen vil føre til et afslag, i en særlig hurtig proces. I asylgrænseproceduren gives en asylansøger ikke tilladelse til at indrejse i Danmark, ligesom et afslag indebærer en særlig udsendelsesprocedure.

Endelig giver lovforslaget mulighed for, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om gennemførelse af EU-retsakter, som Danmark har tilsluttet sig i medfør af den såkaldte Schengenteknikalitet.

2. Baggrund

2.1 EU's migrations og asylpagt

EU's migrations- og asylpagt (pagten) er en omfattende reform af EU's asyl- og migrationsområde, der overordnet har til formål at reformere og forbedre det europæiske asylsystem samt at øge solidariteten mellem EU-medlemsstaterne. Pagten skal finde anvendelse i EU-medlemsstaterne fra sommeren 2026, hvor den relevante lovgivning i Danmark således også skal træde i kraft.

Folketinget vedtog den 4. juni 2024 forslag nr. B 207 til folketingsbeslutning om Danmarks tilslutning på mellemstatsligt grundlag til dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordninger om

asylforvaltning og migrationsstyring (AM-forordningen), håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet (kriseforordningen) og om Eurodac.

Folketinget vedtog endvidere den 7. november 2024 forslag nr. B 10 til folketingsbeslutning om Danmarks tilslutning på mellemstatsligt grundlag til dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af screening af tredjelandstatsborgere ved de ydre grænser (screeningforordningen) samt indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse (grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen).

Vedtagelsen af disse beslutningsforslag dannede grundlag for regeringens tilslutning over for EU af disse forordninger.

Der henvises til lovforslagets pkt. 9 om forholdet til EU-retten for yderligere beskrivelse af retsforbeholdets betydning for de enkelte forordninger.

Nedenfor følger en kort baggrund om de retsakter i pagten, som Danmark på mellemstatsligt grundlag har tilsluttet sig via enten Schengentechnikalteten eller parallelaftalen, og som lovforslaget har til formål at regulere.

2.2. Screeningforordningen

Forordning (EU) 2024/1356 indfører en obligatorisk screening af tredjelandstatsborgere ved de ydre grænser og har til formål at styrke kontrollen af tredjelandstatsborgere, der passerer de ydre grænser, for at identificere alle tredjelandstatsborgere, der underkastes screening, og gennem søgning i de relevante databaser at kontrollere, om disse personer kan udgøre en trussel mod den indre sikkerhed. Screeningen omfatter også tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold på medlemsstaternes område, hvor der ikke er tegn på, at disse tredjelandstatsborgere har været genstand for kontrol ved de ydre grænser. Screeningen omfatter udover det indledende identitetstjek et forudgående helbreds- og sårbarhedstjek for at identificere personer med behov for sundhedspleje og personer, der kan udgøre en trussel mod den offentlige sundhed, samt at identificere sårbare personer. Sådanne tjek skal lette henvisningen af sådanne personer til den relevante asyl- eller udsendelsesprocedure. Screeningen ved den ydre grænse skal afsluttes inden for syv dage, mens screening inde i landet skal afsluttes inden for tre dage.

Efter forordningen er de personer, der er omfattet af screeningen ved EU's ydre grænse, ikke autoriseret til at indrejse på en medlemsstats område. Det betyder, at denne persongruppe anses for ikke at være indrejst på medlemsstaternes område, så længe screeningen pågår.

2.3. Asylprocedureforordningen

Forordning (EU) 2024/1348 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (asylprocedureforordningen) erstatter det tidligere

asylproceduredirektiv og har til formål at indføre en fælles procedure for international beskyttelse i EU, som medlemsstaterne skal følge, når personer søger international beskyttelse. Forordningen fastsætter endvidere standarder for asylansøgerees rettigheder.

Asylprocedureforordningen indeholder bl.a. en asylgrænseprocedure, der skal sikre, at myndighederne hurtigt kan vurdere, om en asylansøgning indgivet ved de ydre grænser er enten grundløs eller uantagelig, således at ansøgere, der ikke har en velbegrundet asylansøgning, hurtigt kan tilbagesendes, og ansøgere, som har en velbegrundet ansøgning, kan henvises til rette myndighed.

Efter forordningen er det obligatorisk at behandle en ansøgning i asylgrænseproceduren under visse omstændigheder, herunder hvis ansøgeren udgør en fare for den nationale sikkerhed eller den offentlige orden, ansøgeren forsætligt vildleder myndighederne ved eksempelvis at fremlægge falske oplysninger eller dokumenter, eller ansøgeren kommer fra et tredjeland, hvor anerkendelsesprocenten for tildeling af asyl er på 20 pct. eller derunder. Efter asylprocedureforordningen gives en udlænding, hvis ansøgning om asyl behandles i asylgrænseproceduren, ikke tilladelse til at indrejse på statens territorie under sagsbehandlingen. Asylgrænseprocedurens varighed skal være så kort som mulig og må ikke overstige 12 uger.

2.4. Grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen

Forordning (EU) 2024/1349 om en indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse og ændring af forordning (EU) 2021/1148 (grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen), har til formål at strømline, forenkle og harmonisere medlemsstaternes grænseprocedurer ved tilbagesendelse. Forordningen fastsætter samtidig midlertidige specifikke regler i krisesituationer som defineret i kriseforordningen.

Forordningen finder anvendelse for tredjelandstatsborgere og statsløse personer, hvis ansøgning om international beskyttelse er blevet afslået eller afvist i forbindelse med asylgrænseproceduren i henhold til asylprocedureforordningen, eller tilsvarende bestemmelser, der er vedtaget i national ret. Disse udlændinge gives ikke tilladelse til at rejse ind på medlemsstatens område og skal opholde sig på steder ved eller i nærheden af de ydre grænser eller transitområder i en periode på højst 12 uger.

2.5. Asylforvaltnings- og Migrationsstyringsforordningen

Forordning (EU) 2024/1351 om asylforvaltning og migrationsstyring (AM-forordningen) erstatter den hidtil gældende Dublinforordning. AM-forordningen fastsætter kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne. Hovedprincippet i Dublinforordningen er, at en ansøgning om asyl indgivet på medlemsstaternes område alene behandles af én af medlemsstaterne, og at den ansvarlige medlemsstat fastlægges på baggrund af objektive kriterier.

AM-forordningen beror på samme principper som Dublinforordningen og skal anses som en udbygning af reglerne, hvorfor Dublinsamarbejdet i al væsentlighed bevares.

2.6. Eurodac-forordningen

Forordning (EU) 2024/1358 om en ny Eurodac-forordning erstatter den hidtil gældende Eurodac-forordning. Eurodac-forordningen indeholder reglerne for anvendelsen af det europæiske Eurodac-system til sammenligning af fingeraftryk for asylansøgere og udlændinge, der indrejser på medlemsstaternes område uden lovligt ophold. Formålet hermed er særligt en effektiv fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat for behandlingen af en ansøgning om asyl i henhold til Dublinsamarbejdet, men forordningen tilsigter også muligheden for at forebygge og efterforske alvorlige strafbare handlinger.

Med den nye forordning vil anvendelsen af Eurodac-systemet bl.a. blive udvidet, så flere udlændinge vil skulle registreres i systemet, ligesom der vil skulle registreres flere personoplysninger. Det betyder herunder, at der som noget nyt også vil skulle registreres personfotografi.

2.7. Kriseforordningen

Forordning (EU) 2024/1359 om håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet (kriseforordningen) har til formål at fastsætte en ramme for håndtering af ekstraordinære krisesituationer, herunder instrumentalisering og force majeure på migrations- og asylområdet. Forordningen skal således sikre, at en medlemsstat i en krisesituation modtager solidaritets- og støtteforanstaltninger, der bygger på AM-forordningen, ligesom der i en sådan situation skal ske en rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne, herunder i forhold til fordeling af asylansøgere.

Forordningen indfører regler om, at en medlemsstat, der står over for en krisesituation eller over for force majeure, efter anmodning til Kommissionen og efter gennemførelsesafgørelser truffet af Kommissionen og Rådet bl.a. kan fravige frister og forpligtelser efter AM-forordningen.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Ny fremgangsmåde for gennemførelse af retsakter, der udgør en udbygning af Schengenreglerne, i dansk ret

3.1.1. Gældende ret

3.1.1.1. Gennemførelse af folkeretlige forpligtelser

Efter grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt., kræves Folketingets samtykke for, at regeringen kan indgå forpligtelser, til hvis opfyldelse Folketingets medvirken er nødvendig, eller som i øvrigt er af større betydning. Samtykket kan gives ved lov eller folketingsbeslutning.

I det omfang Folketingets samtykke er påkrævet i medfør af grundlovens 19, stk. 1, 2. pkt., vil Folketingets vedtagelse af et lovforslag eller beslutningsforslag om samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt., danne grundlag for Danmarks tiltrædelse til en konvention eller anden traktat, herunder en Schengenretsakt.

Når Danmark tilslutter sig en konvention eller anden traktat, herunder en Schengenretsakt, indebærer det en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater, men konventionen eller retsakten bliver ikke herved direkte anvendelig i Danmark. For at sikre opfyldelse af den folkeretlige forpligtelse skal konventionen eller retsakten således gennemføres i national lovgivning.

Det følger af fast dansk forfatningsretlig praksis, at konventioner og andre traktater, som Danmark har indgået, og som Danmark er bundet af på mellemstatsligt grundlag, af regeringen og Folketinget kan opfyldes på tre måder. Opfyldelse kan ske ved konstatering af normharmonis, omskrivning eller inkorporering.

Hvis dansk ret allerede er i overensstemmelse med en konvention eller anden traktat, herunder en Schengenretsakt, eller i øvrigt indeholder tilstrækkelig mulighed for, at myndighederne i deres praksis kan opfylde en sådan, foreligger der normharmonis, og der vil således ikke være behov for ændringer af dansk ret for at opfylde forpligtelserne i denne. Hvis den nationale lovgivning ikke er i overensstemmelse med konventionen eller traktaten, må de nationale regler ændres med henblik på at opfylde forpligtelserne i henhold til denne. Dette kan ske ved enten omskrivning eller inkorporering.

3.1.1.2. Gennemførelse af Schengenretsakter efter forbeholdsprotokollen

Danmark har siden den 25. marts 2001 deltaget fuldt ud i Schengensamarbejdet. Formålet med Schengensamarbejdet er at skabe et fælles område uden indre grænser, og udgangspunktet for dette er en ophævelse af personkontrollen ved de fælles indre grænser inden for Schengenområdet suppleret med fælles regler for passage af Schengenområdets ydre grænser og ens visumregler for tredjelandstatsborgere samt ens regler om tilbagesendelse af udlændinge uden lovligt ophold.

I dag udgør Schengensamarbejdet en del af EU-samarbejdet om retlige og indre anliggender, som reguleres med hjemmel i det gældende traktatgrundlag af tredje del, afsnit V, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF) . Traktatafsnittet indledes af en række almindelige bestemmelser efterfulgt af bestemmelser inden for fire politikområder, herunder området for grænsekontrol, asyl og indvandring (kapitel 2, artikel 77-80), som navnlig er af relevans for Schengensamarbejdet.

Det danske forbehold for retlige og indre anliggender (retsforbeholdet) indebærer, at Danmark ikke deltager i retsakter, der er vedtaget med hjemmel i tredje del, afsnit V, i TEUF, der således ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark, jf. artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks

stilling (forbeholdsprotokollen), der er knyttet til Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og TEUF.

Det følger imidlertid af artikel 4, stk. 1, i forbeholdsprotokollen, at når Rådet har truffet foranstaltning om forslag til eller initiativ til udbygning af Schengenreglerne (herefter benævnt Schengenretsakter), skal Danmark inden seks måneder træffe afgørelse om, hvorvidt Danmark vil gennemføre foranstaltningen i sin nationale lovgivning (Schengentechnikalteten). Hvis Danmark beslutter sig herfor, vil denne foranstaltning skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater, der er bundet af foranstaltningen. Det følger af artikel 4, stk. 2, i forbeholdsprotokollen, at hvis Danmark beslutter ikke at gennemføre en Schengenretsakt, overvejer de medlemsstater, der er bundet af rådsforanstaltningen, og Danmark, hvilke passende foranstaltninger der skal træffes. Danmark har hidtil tilsluttet sig alle Schengenretsakter.

Gennemførelse i national lovgivning kan ske ved lov eller bekendtgørelse.

3.1.1.3. Gennemførelse i udlændingeloven og hjemrejseloven

Det har for en række Schengenretsakter med henblik på opfyldelse af de folkeretlige forpligtelser i disse været nødvendigt at fastsætte supplerende bestemmelser eller ændre i eksisterende bestemmelser i dansk ret, navnlig i udlændingeloven, hvilket således i sig selv har påkrævet indhentelse af Folketingets samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt.

For at sikre opfyldelse af forpligtelsen til at gennemføre Schengenretsakter i national ret (lov eller bekendtgørelse) i overensstemmelse med forbeholdsprotokollens artikel 4, stk. 1, har Udlændinge- og Integrationsministeriet som udgangspunkt indsat Schengenretsakter i udlændingeloven, navnlig i udlændingelovens § 2 a, eller hjemrejseloven i forbindelse med, at der foretages øvrige nødvendige lovændringer til opfyldelse af forpligtelserne i Schengenretsakten. I flere tilfælde er dette sket ved en angivelse af, at retsakterne gælder i Danmark, f.eks. § 2 a, stk. 4, om Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks), § 2 a, stk. 6, om Europa-Parlamentets og Rådets forordning om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa ti kortvarigt ophold (VIS-forordningen), eller ved en henvisning til, hvad der i udlændingeloven forstås ved den pågældende Schengenretsakt, eksempelvis i § 2 a, stk. 3, om forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) og 2 a, stk. 8, om forordningen om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området ind- og udrejsekontrol (SIS-forordningen). I andre tilfælde er Schengenretsakterne indsat andre steder i udlændingeloven, eksempelvis Rådets forordning om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere, som fremgår af udlændingelovens § 12 a. I dette tilfælde opfyldes således både gennemførelsen af forpligtelserne i forordningen ved inkorporering og forpligtelsen til at gennemføre forordningen i dansk lovgivning efter forbeholdsprotokollens artikel 4, stk. 1.

EU har igennem de senere år vedtaget en række Schengenretsakter i form af forordninger vedrørende større nye EU-informationssystemer, eksempelvis det kommende europæiske ind- og udrejsesystem (EES), det kommende europæiske system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (ETIAS) samt interoperabilitet mellem disse systemer og en række andre EU-informationssystemer, som kræver udvikling af it-systemet. Disse udgør eksempler på, at der kan gå flere år fra vedtagelsen af en Schengenretsakt, til reglerne om brugen af systemerne skal træde i kraft i medlemsstaterne.

Som følge af retsforbeholdet indebærer en dansk tilslutning til forordningerne i medfør af Schengenteknikaliteten omvendt, at der skabes en mellemstatslig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater, der er bundet af forordningerne, og at der derfor skal ske en gennemførelse af disse i dansk ret, jf. forbeholdsprotokollens artikel 4, stk. 1.

Idet Danmark ved sin tilslutning til retsakterne således har forpligtet sig til at gennemføre disse i sin nationale lovgivning, er der vedtaget en række nye stykker til udlændingelovens § 2 a, som først kan træde i kraft, når disse EU-informationssystemer idriftsættes. Disse bestemmelser finder således endnu ikke anvendelse. Hertil kommer, at de planlagte idriftsættelsestidspunkter af disse EU-informationssystemer ofte forsinkes, hvilket indebærer, at de af Folketinget vedtagne lovændringer i en længere periode ikke vil være trådt i kraft. Som eksempel herpå kan nævnes, at ETIAS-forordningen, interoperabilitetsforordningerne og API-forordningen gælder her i landet, jf. udlændingelovens § 2 a, stk. 12-14. Bestemmelserne er dog endnu ikke sat i kraft, idet idriftsættelsen af systemerne afventer bl.a. udviklingen af disse.

For at imødekomme den situation, hvor der ikke ved lovforslagets fremsættelse og vedtagelse var kendskab til idriftsættelsestidspunktet af EU-informationssystemerne, udfærdigede Udlændinge- og Integrationsministeriet lovens ikrafttræden, således at udlændinge- og integrationsministeren blev bemyndiget til at fastsætte tidspunktet for ikrafttrædelse. Det betyder i praksis, at udlændinge- og integrationsministeren ved udstedelse af bekendtgørelse fastsætter tidspunktet for, hvornår lovændringen træder i kraft i overensstemmelse med tidspunktet for idriftsættelsen af de nævnte systemer.

Der er således en række bestemmelser i udlændingelovens § 2 a, som er vedtaget, men som endnu ikke er trådt i kraft. Hver gang et stykke om gennemførelse af en ny Schengenretsakt skal indsættes i § 2 a, vil de ikke-ikrafttrådte bestemmelser efter omstændighederne skulle ophæves og indsættes på ny. Som eksempel herpå kan nævnes API-forordningen (forordning 2025/12), som ved lov nr. 756 af 20. juni 2025 om ændring af udlændingeloven, integrationsloven og danskuddannelsesloven blev gennemført i udlændingelovens § 2 a, stk. 14, hvorved udlændingelovens § 2 a, stk. 11-13, samtidig blev ophævet og genindsat. Der henvises til Folketingstidende 2024-25, tillæg C, L 196 som vedtaget.

3.1.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af forholdsprotokollen, at hvis Danmark beslutter ikke at gennemføre en rådsforanstaltning, der udgør en udbygning af Schengenreglerne, overvejer de medlemsstater, der er bundet af rådsforanstaltningen, og Danmark, hvilke passende foranstaltninger der skal træffes. Dette kan i yderste konsekvens betyde ekskludering af Danmark fra Schengensamarbejdet, hvormed Danmark i et sådant scenarie ikke længere vil kunne deltage i de fælles regler for passage af Schengenområdet indre og ydre grænser. Det er derfor afgørende, at der er en effektiv praksis for gennemførelsen af en Schengenretsakt i dansk ret for at sikre Danmarks fortsatte deltagelse i og overholdelse af Danmarks forpligtelser i Schengensamarbejdet.

Den i Udlændinge- og Integrationsministeriet eksisterende praksis for gennemførelse af Schengenretsakter vedrører både forpligtelsen efter forbeholdsprotokollens artikel 4, stk. 1, om at gennemføre Schengenretsakter i national lovgivning og den forfatningsretlige gennemførelse af forpligtelserne i Schengenretsakterne.

Det bemærkes i den forbindelse, at indhentelse af Folketingets samtykke til tilslutning af Schengenretsakter i overensstemmelse med grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt., i det omfang der er tale om Schengenretsakter, til hvis opfyldelse der kræves ændringer af lovgivningen eller som er af større betydning, vil Folketingets samtykke naturligvis fastsat skulle indhentes i overensstemmelse med grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis forpligtelserne i en Schengenretsakt kræver ændringer af lovgivningen, eksempelvis fordi der indføres nye indrejsebetingelser, som skal gennemføres i udlændingeloven. I dette tilfælde vil Folketingets samtykke således som i dag og i overensstemmelse med grundloven skulle indhentes forud for tilslutningen til Schengenretsakten. Samtykket vil blive indhentet ved vedtagelse af et beslutningsforslag eller lovforslag.

Det er dog samtidig Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at Folketingets samtykke ikke bør indhentes unødvendigt i situationer, hvor Folketingets samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt., ikke ville være påkrævet, enten fordi opfyldelsen af forpligtelserne i Schengenretsakten ikke ville kræve ændringer af lovgivningen, eller fordi opfyldelsen af forpligtelsen ikke i øvrigt er af større betydning. I disse situationer er det desuden uhensigtsmæssigt, at Folketinget af lovtekniske årsager skal behandle og vedtage de samme bestemmelser i udlændingeloven om Schengenretsakter flere gange.

Det er endvidere opfattelsen, at det af lovtekniske årsager bør undgås, at enkelte lovbestemmelser indeholder en række på hinanden følgende vedtagne nye stykker, som ikke er sat i kraft. Som et eksempel ville gennemførelse af screeningsforordningen og grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen, der er omfattet af nærværende lovforslag – såfremt disse skulle indsættes som nye stykker i udlændingelovens § 2 a – medføre en ophævelse og genindsættelse af udlændingelovens § 2 a, stk. 11, 12, 13 og 14.

Det er dog samtidig Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at Folketingets samtykke ikke bør indhentes unødvendigt i situationer, hvor Folketingets samtykke efter grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt., ikke ville være påkrævet, enten fordi opfyldelsen af forpligtelserne i Schengenretsakten ikke ville kræve ændringer af lovgivningen, eller fordi opfyldelsen af forpligtelsen ikke i øvrigt er af større betydning. I disse situationer er det desuden uhensigtsmæssigt, at Folketinget af lovtekniske årsager skal behandle og vedtage de samme bestemmelser i udlændingeloven om Schengenretsakter flere gange.

Det er endelig opfattelsen, at det vil være hensigtsmæssigt, at overblikket over, hvilke Schengenretsakter der er gennemført i dansk ret og således finder anvendelse, fremover bør indsættes i én samlet bekendtgørelse og således ikke skal indsættes forskellige steder i eksempelvis udlændingeloven.

Udlændinge- og Integrationsministeriets finder på den baggrund, at der i udlændingeloven bør indsættes en ny bestemmelse, der bemyndiger udlændinge- og integrationsministeren til ved en administrativ forskrift at fastsætte regler om gennemførelse af EU-retsakter, som Danmark over for de andre Schengenlande har tilsluttet sig, gennemføres i dansk ret. Det er således ministeriets vurdering, at det vil være mest hensigtsmæssigt at overholdelsen af forpligtelsen til at gennemføre Schengenretsakter i national lovgivning efter forbeholdsprotokollens artikel 4, stk. 1, sker på ensartet vis ved udstedelse af bekendtgørelse.

Det foreslås, at der i udlændingeloven indsættes en ny § 2 c således, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om gennemførelse af EU-retsakter, som Danmark har tilsluttet sig i medfør af artikel 4 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet til TEU og TEUF.

Den foreslåede ordning vil omfatte alle retsakter omfattet af Schengenteknikaliteten.

Den foreslåede ordning har ikke betydning for gennemførelsen af de nødvendige ændringer af dansk lovgivning med henblik på opfyldelse af forpligtelserne i Schengenretsakterne. Der vil således fortsat - udover indsættelse af retsakten i bekendtgørelse - skulle foretages de nødvendige indholdsmæssige ændringer af eksempelvis udlændingeloven, som retsakten kræver, hvilket dog om nødvendigt vil skulle afvente idriftsættelse.

Den foreslåede ordning ændrer endelig ikke på gældende procedurer for ministerens forelæggelse af sager for Folketingets Europaudvalg. Udvalget vil således, som det er i dag efter de gældende retningslinjer for den danske EU-beslutningsprocedure, blive forelagt sager af væsentlig betydning til orientering. Sager af større rækkevidde forelægges for Folketingets Europaudvalg med henblik på forhandlingsoplæg. I den formulering ligger, at regeringen for så vidt angår foranstaltninger af større rækkevidde forud for fastlæggelse af forhandlingsmandat til den generelle indstilling i Rådet skal sikre sig, at regeringen ikke har et flertal imod sig.

3.2. Screeningforordningen

3.2.1. Gældende ret

3.2.1.1. Udlændingeloven

3.2.1.2.1. Ret til ophold samt kontrol med udlændinges indrejse og ophold

Reglerne vedrørende udlændinges indrejse og ophold i Danmark fremgår af udlændingelovens kapitel 1.

Det fremgår således af udlændingelovens § 5, at udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, kun må opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Det fremgår videre af udlændingelovens § 33 a bl.a., at en udlænding har ret til at blive her i landet under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (asyl).

En udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse, jf. hjemrejselovens § 1, stk. 1.

Kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse mv. reguleres i udlændingelovens kapitel 7.

Det fremgår af udlændingelovens § 38, stk. 1, at ind- og udrejsekontrol skal finde sted ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 7 og 8.

Politiet forestår i dag kontrol af udlændinge, der er indrejst ulovligt, og som antræffes her i landet, herunder ved indledende identitetstjek, hvor der bl.a. optages biometri, foretages registrering af udlændingen i Eurodac samt søgning i SIS, ligesom der foretages et indledende sikkerhedstjek, bl.a. som led i den kontrol, der udføres efter Schengengrænsekodeksens artikel 8, stk. 3, ved søgning i relevante EU-databaser, samt udvalgte oplysninger i Europol og Interpols databaser.

Det fremgår videre af udlændingelovens §§ 40 a og 40 b bl.a., at der skal optages biometri (fingeraftryk og personfoto) af udlændinge, der søger om international beskyttelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3 (asyl), samt udlændinge, der pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet, eller som opholder sig ulovligt i Danmark. Der henvises til lovforslagets pkt. XX for en nærmere beskrivelse af reglerne i udlændingeloven om optagelse af biometri.

Endelig fremgår det af udlændingelovens § 48 e, at politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding.

Politiet registrerer desuden personfotografi og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder Udlændingestyrelsen et asylansøgerkort til udlændingen.

Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger, jf. § 48 e, stk. 2.

Til brug for denne afgørelse foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test, jf. § 48 e, stk. 3.

3.2.1.2.2. Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse

En udlænding, der opholder sig her i landet og har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 (asyl), er omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 1, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1.

En udlænding, der ikke er omfattet af § 42 a, stk. 1, og som efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan efter udlændingelovens § 42 a, stk. 2, jf. dog stk. 3 og 4, få udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen. Bestemmelsen omfatter bl.a. udlændinge, der er indrejst her i landet ulovligt og ikke har søgt asyl.

Det følger af § 42 a, stk. 3, at stk. 1 og 2 ikke gælder:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q. En udlænding som nævnt i stk. 1, 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får uanset 1. pkt. udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen i den periode, som er nævnt i stk. 1, 2. pkt.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Bestemmelsen indebærer bl.a., at Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse ikke omfatter tilfælde, hvor udlændingen afsoner straf eller i øvrigt er frihedsberøvet, eller hvor udlændingen er indlagt på hospital. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.⁵⁾

Hvis udlændingen er mindreårig og er indkvarteret privat hos herboende forældre i medfør af § 42 l, stk. 3, medmindre særlige grunde foreligger.

Efter udlændingelovens § 42 a, stk. 5, tilvejebringer og driver Udlændingestyrelsen – evt. i samarbejde med indkvarteringsoperatører – indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Udlændingestyrelsen driver forskellige typer af indkvarteringssteder, herunder modtage-, opholds-, udrejse- og børnecentre. Rammer og vilkår på de forskellige indkvarteringssteder beror på f.eks., om beboerne er nyankomne (fase 1), har en verserende sag om opholdstilladelse (fase 2) eller er i udsendelsesposition (fase 3). Uledsagede mindreårige udlændinge bliver som udgangspunkt indkvarteret på et børnecenter med højere personalenormering samt døgnbemanding.

Nyankommne asylansøgere bliver i dag tilbudt en medicinsk modtagelse ved første indkvartering under Udlændingestyrelsen, ligesom de indkvarteredes eventuelle særlige behov og sårbarheder løbende afdækkes.

Formålet med den medicinske modtagelse er at opnå en overordnet indsigt i den pågældendes helbredsmæssige tilstand og at målrette den behandlende og forebyggende indsats mod dem, der har særlige behov, ved en løbende afdækning af almentilstand, sygdom og sårbarhed. Formålet er desuden at undgå spredning af smitsomme sygdomme.

Medicinsk modtagelse omfatter bl.a. en forebyggende helbredsundersøgelse og en individuel samtale, hvor udlændingens fysiske og psykiske helbredstilstand kortlægges. Udlændingen gennemgår relevante undersøgelser og får udleveret relevant medicin og vitaminer. For så vidt angår udlændinge, der kommer fra risikoområder, undersøges der derudover for tuberkulose, herunder gennemførelse af interview og vejledning om tuberkulose samt lægelig undersøgelse efter behov. Endvidere undersøges der for følger efter tortur i henhold til artikel 14 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf med henblik på opfølgende behandling hos psykolog, psykiater, fysioterapeut og tandlæge mv., ligesom gravide udlændinge visiteres til læge og jordemoder.

Den medicinske modtagelse varetages som udgangspunkt af indkvarteringsoperatøren og er et tilbud til nye beboere på indkvarteringsstedet, der som udgangspunkt gennemføres inden for 10 arbejdsdage efter udlændingens ankomst til Danmark.

3.2.1.2.3. Retsgarantier for uledsagede mindreårige

Uledsagede mindreårige udlændinge betragtes i dag som en særligt sårbar gruppe. Derfor indeholder udlændingeloven særlige retsgarantier for denne gruppe, ligesom sager vedrørende uledsagede mindreårige behandles efter særlige procedurer.

Når en uledsaget mindreårig indgiver en ansøgning om asyl i Danmark, afhænger det af den uledsagede mindreåriges alder og modenhed, hvordan sagen behandles. Det afhænger af en konkret vurdering, hvorvidt den uledsagede mindreårige er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Modenhedsvurderingen er baseret på, om den uledsagede mindreårige har udvist en tilstrækkelig forståelse for, hvad asylsagsbehandlingen går ud på, herunder om den uledsagede mindreårige har forstået de spørgsmål, der stilles, og har kunnet afgive væsentlige oplysninger til brug for den asylretlige vurdering.

Vurderes en uledsaget mindreårige ikke tilstrækkeligt moden, skal det vurderes, om den uledsagede mindreårige opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, i udlændingeloven.

Efter § 9 c, stk. 2, nr. 1, kan der gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Efter § 9 c, stk. 2, nr. 2, kan der endvidere gives opholdstilladelse til en uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om en uledsaget mindreårigs modenhed. Afgørelsen træffes på baggrund af en vurdering af, om den uledsagede mindreårige har kunnet forstå de spørgsmål, som Udlændingestyrelsen har stillet ved asylsamtalen, og om den uledsagede mindreårige på en forståelig måde har kunnet give oplysninger, som er væsentlige for behandlingen af asylansøgningen. Ved vurderingen af den uledsagede mindreåriges modenhed bliver der også taget hensyn til, om der er særlige forhold, der bevirker, at den uledsagede mindreårige ikke bør gennemgå en almindelig asylprocedure. Det kan eksempelvis være, hvis den uledsagede mindreårige er udviklingshæmmet, syg eller stærkt traumatiseret. Der lægges endvidere vægt på partsrepræsentantens vurdering af den mindreåriges modenhed. Der skal i dette tilfælde tages stilling til, om den uledsagede mindreårige opfylder betingelserne i udlændingelovens § 9 c, stk. 2, nr. 1.

En afgørelse om, at en uledsaget mindreårig er tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylsagsprocedure, efterprøves af Flygtningenævnet i forbindelse med Flygtningenævnets behandling af et afslag på asyl.

Fordi uledsagede mindreårige betragtes som en særligt sårbar gruppe, indkvarteres de typisk på et børnecenter, hvor de er afskærmet fra voksne asylansøgere, og således, at der kan tages hånd om særlige behov ift. eksempelvis alderssvarende skoleundervisning og fritidsaktiviteter.

Efter § 56 a, stk. 1, 1. pkt., i udlændingeloven får en uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser.

Repræsentanten har bl.a. til opgave at yde støtte til den mindreårige i forbindelse med behandlingen af den mindreåriges asylsag. Det følger af udlændingelovens § 56 a, stk. 1, at uledsagede mindreårige udlændinge hurtigst muligt efter ankomst til Danmark får udpeget en personlig repræsentant til varetagelse af dets interesser. Den personlige repræsentant bliver udpeget af Familieretshuset efter indstilling af Røde Kors.

Proceduren for udpegning af en personlig repræsentant til varetagelse af den mindreåriges interesser iværksættes, så snart det er konstateret af Udlændingestyrelsen, at en udlænding er uledsaget og mindreårig. Det følger af nuværende praksis, at der forud for udpegningen af en personlig repræsentant stilles en bisidder til rådighed ved den mindreåriges indledende kontakt med myndighederne.

Proceduren skal iværksættes for alle uledsagede mindreårige – uanset om de pågældende søger om asyl eller blot opholder sig her i landet uden lovligt grundlag.

Efter gældende praksis sker udpegningen af personlige repræsentanter til uledsagede mindreårige asylansøgere 1-2 uger efter asylregistreringen, hvor styrelsen optager biometri af uledsagede mindreårige under tilstedeværelse af en bisidder fra Røde Kors' bisidder-ordning.

Udlændingestyrelsen kan i visse tilfælde anmode om, at der hasteudpeges en personlig repræsentant til en uledsaget mindreårig. Det sker, hvis der er særlige hensyn at tage til den uledsagede mindreårige, f.eks. lav alder og/eller sårbarhed. Det gør sig også gældende, hvis den mindreårige er frihedsberøvet eller vurderes at have været udsat for menneskehandel.

Røde Kors ansætter repræsentanter og har kompetencen til at indstille repræsentanter til asylansøgere, og det er i dag Røde Kors, der foretager konkret vurdering af, hvor mange uledsagede mindreårige en repræsentant må have ansvar for på samme tid.

Udlændingestyrelsen foretager i asylsager vedrørende mindreårige asylansøgere, der indrejser med en voksen, der ikke er forældremyndighedsindehaver, en ledsagevurdering med henblik på at fastslå, om en mindreårig asylansøger skal anses som ledsaget eller uledsaget i asylproceduren. Styrelsen kan derudover iværksætte en aldersundersøgelse af mindreårige ved tvivl om alder.

I forbindelse med asylregistreringen har Udlændingestyrelsens team for uledsagede mindreårige mulighed for at tale med den uledsagede mindreårige, hvis der er tegn på sårbarhed, eller hvis den mindreårige vurderes at være meget ung. Denne procedure sikrer, at styrelsen har mulighed for at prioritere sagen i den videre sagsbehandling.

Såfremt en ansøgning om asyl indgivet af en uledsaget mindreårig skal forelægges for Dansk Flygtningehjælp i forbindelse med behandling af sagen i ÅG-proceduren, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for den mindreårige, medmindre den mindreårige selv har antaget en sådan, jf. § 56 a, stk. 8, 1. pkt.

Efter § 56 a, stk. 9, 1. og 2. pkt., beskikker Udlændingestyrelsen en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på sin ansøgning om asyl, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gøres bekendt med afgørelser om at beskikke en advokat for barnet.

Efter § 56 a, stk. 10, skal Udlændingestyrelsen efter ønske fra et barn, der er omfattet af stk. 1, bistå barnet med at iværksætte en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk til barnet, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Efter § 56 a, stk. 11, skal Udlændingestyrelsen om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 10, hvis barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen skal endvidere om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 10, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Det fremgår af § 37, stk. 10, 3. pkt., at uledsagede mindreårige ikke må frihedsberøves i fængsler.

3.2.1.2.4. Foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken

Efter § 34, stk. 1, i udlændingeloven, kan politiet eller Udlændingestyrelsen, indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal afvises, udvises, overføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal: 1) deponere sit pas, eller anden rejselegitimation og billet, 2) stille en fastsat sikkerhed, 3) tage ophold efter nærmere bestemmelse eller 4) give møde på nærmere angivne tidspunkter.

Det fremgår videre af stk. 2, at politiet eller Udlændingestyrelsen, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling, kan bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet eller Udlændingestyrelsen på nærmere angivne tidspunkter, såfremt 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en samtale med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt, 3) udlændingen har udvist

voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, eller 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Der kan således pålægges en udlænding at give møde, f.eks. hvis udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) og ikke medvirker til sagens oplysning, eller hvis udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

3.2.1.2.5. Frihedsberøvelse

Efter § 36, stk. 1, 1. pkt., kan politiet med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige. Efter 2. pkt. kan en udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter åbenbart grundløs proceduren efter § 53 b, stk. 1, efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., at politiet kan bestemme, at en udlænding, som ansøger om opholdstilladelse efter § 7, frihedsberøves i forbindelse med indrejsen med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, foretage registrering og fastlægge grundlaget for ansøgningen. Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende 2015-16 (1. samling), tillæg A, L 62 som fremsat, side 11, kan politiet efter bestemmelsen kun frihedsberøve asylansøgere, hvis det er nødvendigt – og kun så længe det er nødvendigt – for den indledende registrering og sagsbehandling. Frihedsberøvelsen kan opretholdes i tilfælde, hvor den indledende registrering og sagsbehandling er af længere varighed, eksempelvis fordi der samtidigt ankommer et meget betydeligt antal asylansøgere. Hvor længe, det er nødvendigt at frihedsberøve en asylansøger, varierer fra sag til sag og afhænger bl.a. af, hvilke sagsskridt det er nødvendige at foretage. Det kan herunder have betydning for nødvendigheden af frihedsberøvelsen og dennes længde, om den pågældende medvirker til sagens oplysning. Det beror på en konkret vurdering, der foretages af politiet, om betingelserne for at frihedsberøve en asylansøger er opfyldt.

Det fremgår videre af stk. 2, 1. pkt., at en udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en samtale med Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt, jf. § 36, stk. 2, 2. pkt.

Det fremgår af stk. 3, at såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra samtaler med Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt, 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 4, 1. pkt., at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., skal lægges særlig vægt på, om den pågældende udlænding har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, eller under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat.

Endvidere følger det af udlændingelovens § 36, stk. 4, nr. 1-7, at der skal lægges vægt på, om den pågældende antræffes af politiet og ikke har indgivet ansøgning om asyl her i landet eller i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, om den pågældende tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, eller om den pågældende tidligere har unddraget sig eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel. Der skal endvidere lægges vægt på, om den pågældende har forsømt at overholde foranstaltninger, som den pågældende er pålagt i medfør af udlændingelovens § 34 til sikring af den pågældendes tilstedeværelse, om den pågældende over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel, eller om den pågældende er blevet udvist administrativt efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, eller § 25 b. Endelig skal det tillægges vægt, om den pågældende er indrejst i strid med et indrejseforbud udstedt her i landet eller i en anden medlemsstat, eller om sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.

Frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 medfører bl.a., at udlændingen efter udlændingelovens § 37, stk. 1, 1. pkt., inden tre døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse skal fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Retten beskikker en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 37, stk. 2. Retten fastsætter endvidere en frist for den fortsatte frihedsberøvelse, hvis frihedsberøvelsen findes lovlig. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3, 2. og 3. pkt.

Der henvises til lovforslagets pkt. 3.4.1 vedrørende frihedsberøvelse efter hjemrejseloven.

3.2.1.3. Screeningforordningen

Europa-Parlamentet og Rådet vedtog den 14. maj 2024 forordning (EU) 2024/1356 om indførelse af screening af tredjelandsstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817 (screeningforordningen).

Forordningen indfører regler om en screening af tredjelandstatsborgere, som uden at opfylde indrejsebetingelserne har passeret den ydre grænse på en uautoriseret måde, har ansøgt om international beskyttelse under ind- og udrejsekontrol eller er blevet sat i land efter en eftersøgnings- og redningsoperation. Screeningen omfatter også tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold på medlemsstaternes område, hvor der ikke er tegn på, at disse tredjelandstatsborgere har været genstand for kontrol ved de ydre grænser.

I det følgende gennemgås forordningens bestemmelser i det væsentligste. Bestemmelser af rent teknisk karakter gennemgås ikke.

Forordningens artikel 1 indeholder generelle bestemmelser om forordningens formål og anvendelsesområde, og artikel 2 indeholder en liste over definitioner på anvendte begreber i forordningen. Formålet med screeningen er at styrke kontrollen af tredjelandstatsborgere, der passerer de ydre grænser, for at identificere alle tredjelandstatsborgere, der er underlagt screeningen, og gennem søgning i de relevante databaser at kontrollere, om de personer, der er underkastet screening, kan udgøre en trussel mod den indre sikkerhed. Screeningen omfatter også forudgående helbreds- og sårbarhedstjek for at identificere personer med behov for sundhedspleje og personer, der kan udgøre en trussel mod den offentlige sundhed, samt at identificere sårbare personer. Sådanne tjek skal lette henvisningen af sådanne personer til den relevante asyl- eller udsendelsesmyndighed.

Det fremgår af forordningens artikel 3, at medlemsstaterne ved anvendelsen af screeningforordningen skal handle i fuld overensstemmelse med EU-retten, herunder Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, de relevante dele af folkeretten, herunder Genèvekonventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951.

Artikel 4 i screeningforordningen vedrører forordningens forbindelse til andre retsakter. Det følger heraf bl.a., at udsendelsesdirektivet (2008/115/EF) eller nationale bestemmelser, der overholder dette, kun finder anvendelse efter afslutningen af screeningen, med undtagelse af screening foretaget inde i landet, hvor nævnte direktiv eller nationale bestemmelser, der overholder nævnte direktiv, finder anvendelse sideløbende.

Artikel 5 fastsætter, hvilke persongrupper der er omfattet af screeningen ved den ydre grænse. Det fremgår således, at følgende personer er omfattet:

- (1) Tredjelandstatsborgere, der ikke opfylder indrejsebetingelserne i Schengengrænsekodeksens artikel 6, uanset om de fremsætter en ansøgning om international beskyttelse, og som enten pågribes i ulovlig passage på medlemsstaternes områder uden at blive afvist ved grænsen, eller som ilandsættes i en medlemsstat efter en eftersøgnings- og redningsaktion.
- (2) Tredjelandstatsborgere, der ansøger om international beskyttelse ved grænseovergange ved de ydre grænser eller i transitområder, og som ikke opfylder indrejsebetingelserne i Schengengrænsekodeksens artikel 6.

(3) Tredjelandstatsborgere, der opfylder indrejsebetingelserne i Schengengrænsekodeksens artikel 6, stk. 5, litra c, og som fremsætter en ansøgning om international beskyttelse.

Det bemærkes fsva. persongruppe 1, at tredjelandstatsborgere, for hvilke den pågældende medlemsstat ikke er forpligtet til at optage biometriske oplysninger i henhold til Eurodac-forordningens artikel 22, stk. 1 og 4, af andre årsager end deres alder, ikke skal screenes. Der henvises til lovforslagets pkt. 3.6.1.2.1 om persongrupper og oplysninger, der skal registreres efter den nye Eurodac-forordning. Det betyder, at tredjelandstatsborgere, der umiddelbart afvises ved den ydre grænse, eller som er varetægtsfængslet, tilbageholdt eller på anden vis frihedsberøvet frem til udsendelsen på grundlag af en afgørelse om afvisning, ikke skal screenes. Dog skal udsendelsen finde sted inden for 72 timer fra pågribelsen.

For alle persongrupper gælder, at screeningen afsluttes, hvis det under screeningen påvises, at pågældende opfylder indrejsebetingelserne i Schengengrænsekodeksens artikel 6, eller hvis pågældende forlader medlemsstaternes område og frivilligt rejser tilbage til oprindelsesland, bopælsland eller et tredjeland, som accepterer dennes tilbagekomst.

Ifølge forordningens artikel 6 er de personer, der er omfattet af screeningen ved den ydre grænse, ikke autoriseret til at indrejse på en medlemsstats område, uanset at de har indgivet en ansøgning om asyl. Det betyder, at denne persongruppe juridisk anses for ikke at være indrejst på medlemsstaternes område, så længe screeningen pågår. Medlemsstaterne fastsætter i deres nationale ret bestemmelser til sikring af, at disse personer forbliver til rådighed for de myndigheder, der er ansvarlige for at udføre screeningen, så længe screeningen pågår for at forebygge enhver risiko for forsvinden, eventuelle trusler mod den indre sikkerhed som følge af sådan forsvinden eller eventuelle trusler mod den offentlige sundhed, der følger af en sådan forsvinden.

Det følger af screeningforordningens præambelbetragtning nr. 11, at medlemsstaterne bør kunne frihedsberøve en person, der underkastes screening, når det på grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag viser sig nødvendigt, hvis andre mindre indgribende tvangsforanstaltninger ikke kan anvendes effektivt. Frihedsberøvelse bør kun anvendes som en sidste udvej i overensstemmelse med principperne om nødvendighed og proportionalitet og bør være underlagt et effektivt retsmiddel i overensstemmelse med national ret, EU-retten og folkeretten.

Artikel 7 fastsætter, hvilke persongrupper der skal screenes ved pågribelse på medlemsstaternes område. Det følger af artikel 7, at screening på medlemsstaternes område omfatter tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, der pågribes på en medlemsstats område, hvor lovlig indrejse af en ydre grænse ikke kan påvises, og som ikke tidligere er blevet underkastet screening af en medlemsstat. Medlemsstaterne fastsætter i deres nationale ret bestemmelser til sikring af, at disse tredjelandstatsborgere forbliver til rådighed for de myndigheder, der er ansvarlige for at udføre screeningen, så længe screeningen pågår, for at forebygge enhver risiko for forsvinden og eventuelle trusler mod den indre sikkerhed, der følger af en sådan forsvinden.

Artikel 8 i screeningforordningen fastsætter de obligatoriske elementer, de såkaldte tjek, i screeningen, ligesom bestemmelsen indeholder regler om bl.a. lokaliteter for gennemførelse af screening og frister for afslutning af screeningen.

Det følger af artikel 8, at screening ved de ydre grænser som udgangspunkt skal finde sted på en lokalitet i nærheden af grænsen eller alternativt på andre placeringer inden for en medlemsstats område. Det er ikke reguleret, hvor screening af tredjelandsstatsborgere pågrebet inde i landet skal finde sted.

Det følger videre af artikel 8, at screening ved de ydre grænser efter artikel 5 skal foretages straks og senest inden for 7 dage. Det følger endvidere af artiklen, at screening af tredjelandsstatsborgere på medlemsstatens område efter artikel 7 skal foretages inden 3 dage.

Det følger videre af artikel 8, at screeningen består af et indledende helbredstjek, et indledende sårbarhedstjek, fastlæggelse af identitet, registrering af biometriske oplysninger i Eurodac, en sikkerhedskontrol, udfyldelse af en screeningformular samt henvisning til rette asyl- eller udsendelsesmyndighed.

Det følger endvidere af artikel 8, at de relevante regler om frihedsberøvelse i udsendelsesdirektivet finder anvendelse under screeningen af tredjelandsstatsborgere, der ikke har indgivet en ansøgning om international beskyttelse.

Det følger endelig af artikel 8, at medlemsstaterne er forpligtet til at sikre, at alle personer, der underkastes screeningen, har en levestandard, der sikrer deres underhold, beskytter deres fysiske og mentale sundhed og respekterer deres rettigheder i henhold til chartret, og at sikre, at personale, der foretager screeningen, har den rette viden og har modtaget den nødvendige uddannelse. Medlemsstaterne skal i den forbindelse sikre, at kvalificeret lægefagligt personale udfører det indledende helbredstjek, og at screeningmyndighedernes specialiserede personale, der er uddannet til dette formål, udfører det indledende sårbarhedstjek. Nationale børnebeskyttelsesmyndigheder og nationale myndigheder med ansvar for at opdage og identificere ofre for menneskehandel eller tilsvarende mekanismer inddrages, hvor det er nødvendigt, også i disse tjek.

Efter artikel 9 er tredjelandsstatsborgere, der underkastes screeningen, forpligtet til at forblive til rådighed for screeningmyndighederne samt angive deres personoplysninger samt afgive biometriske oplysninger.

Det følger af forordningens artikel 10, stk. 1, at hver medlemsstat vedtager relevante bestemmelser for at undersøge påstande om manglende overholdelse af de grundlæggende rettigheder i forbindelse med screeningen.

Efter artikel 10, stk. 2, skal hver medlemsstat etablere en uafhængig overvågningsmekanisme, som dels overvåger overholdelse af EU-retten og folkeretten, navnlig fsva. adgang til asylproceduren,

princippet om non-refoulement, barnets tarv og de relevante regler om frihedsberøvelse under screeningen, og dels sikrer, at underbyggede påstande om manglende overholdelse af de grundlæggende rettigheder i alle relevante aktiviteter i forbindelse med screeningen, behandles effektivt og uden unødigt ophold. Overvågningsmekanismen skal om nødvendigt tage skridt til, at efterforskninger af sådanne påstande indledes, og overvåger fremskridt med sådanne efterforskninger.

Overvågningsmekanismen er ikke afgrænset til enkelte dele af screeningen som f.eks. frihedsberøvelse, men omfatter alle aktiviteter udført af myndighederne i forbindelse med screeningen. Det betyder, at den uafhængige overvågningsmekanisme f.eks. både vil kunne udføre konkret kontrol med, om en udlændings grundlæggende rettigheder respekteres i forbindelse med det indledende helbredstjek og registreringen af biometriske oplysninger, ligesom der vil kunne udføres kontrol med eventuel frihedsberøvelse under screeningen. Overvågningsmekanismen vil ligeledes kunne udføre kontrol med, om det under screeningen mere generelt sikres, at en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende vil risikere forfølgelse eller overgreb i strid med refoulementsforbuddet.

Det er efter bestemmelsen et krav, at medlemsstaterne sikrer overvågningsmekanismens uafhængighed. Nationale ombudsmænd og nationale menneskerettighedsinstitutioner, herunder nationale forebyggende mekanismer oprettet i henhold til OPCAT, deltager i den uafhængige overvågningsmekanismes drift og kan udpeges til at udføre alle eller en del af den uafhængige overvågningsmekanismes opgaver. Den uafhængige overvågningsmekanisme kan også inddrage relevante internationale og ikke-statslige organisationer og offentlige organer, der er uafhængige af de myndigheder, der foretager screeningen.

I det omfang en eller flere af disse institutioner, organisationer eller organer ikke er direkte involveret i den uafhængige overvågningsmekanisme, etablerer og bevarer den uafhængige overvågningsmekanisme tætte forbindelser med dem. Den uafhængige overvågningsmekanisme etablerer og bevarer tætte forbindelser med de nationale databeskyttelsesmyndigheder og Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse. Den uafhængige overvågningsmekanisme udfører sine opgaver på grundlag af kontrol på stedet og vilkårlig og uanmeldt kontrol.

Medlemsstaterne giver den uafhængige overvågningsmekanisme adgang til alle relevante steder, herunder modtagelsesfaciliteter og faciliteter for frihedsberøvede, enkeltpersoner og dokumenter, i det omfang en sådan adgang er nødvendig for, at den uafhængige overvågningsmekanisme kan opfylde forpligtelserne i denne artikel. Adgang til relevante steder eller klassificerede informationer gives kun til personer, der handler på den uafhængige overvågningsmekanismes vegne og har fået en passende sikkerhedsgodkendelse udstedt af en kompetent myndighed i overensstemmelse med national ret.

I henhold til screeningforordningen har EU's Agentur for Grundlæggende Rettigheder (FRA) udstedt generelle retningslinjer for etableringen af en overvågningsmekanisme. Retningslinjerne *Monitoring fundamental rights during screening and the asylum border procedure – A guide on national independent mechanisms* er senest udgivet den 19. september 2024. Udgivelsen er et værktøj til brug for vejledning af medlemsstaterne og er ikke juridisk bindende.

Efter screeningforordningens artikel 10, stk. 3, berører overvågningsmekanismen ikke den overvågningsmekanisme, der er fastsat regler om i artikel 14 i forordning (EU) 2021/2303 om EU's asylagentur og artikel 80 i forordning (EU) 2019/1896 om EU's Grænse- og Kystbevogtning.

Det følger af artikel 10, stk. 4, at medlemsstaterne skal sørge for, at den uafhængige overvågningsmekanisme, der er etableret i henhold til screeningforordningen, råder over passende finansielle midler.

Artikel 11 fastsætter oplysninger, som en tredjelandstatsborger skal oplyses om, herunder formålet med, varigheden af og elementerne i screeningen, retten til at ansøge om international beskyttelse samt vedkommendes rettigheder og forpligtelser under screeningen. Hvor relevant skal en tredjelandstatsborger endvidere oplyses om indrejsebetingelser efter Schengengrænsekodeksen, forpligtelsen til at vende tilbage i overensstemmelse med udsendelsesdirektivet og mulighederne for at modtage støtte til frivillig udrejse samt betingelserne for omfordeling til en anden medlemsstat. De oplysninger, der gives under screeningen, skal være på et sprog, som tredjelandstatsborgeren forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå. Oplysningerne gives skriftligt, i papirform eller i elektronisk format og, hvor det er nødvendigt, mundtligt ved hjælp af tolketjenester. Når der er tale om mindreårige, formidles oplysningerne på en børnevenlig og alderssvarende måde og med inddragelse af den mindreåriges repræsentant.

Artikel 12 omhandler oplysninger om det indledende helbredstjek og sårbarheder, der bl.a. har til formål at fastslå, om en tredjelandstatsborger er statsløs, er sårbar eller offer for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling, eller om pågældende har særlige modtagelses- eller proceduremæssige behov, herunder behov for lægehjælp eller isolation af hensyn til den offentlige sundhed.

Det følger således af screeningforordningens artikel 12 bl.a., at der af kvalificeret lægefagligt personale skal foretages et indledende helbredstjek for at fastslå, om der eventuelt er behov for lægehjælp eller isolation af hensyn til den offentlige sundhed. Personalet kan på grundlag af de helbredsmæssige omstændigheder vedrørende en individuel tredjelandstatsborgers generelle tilstand beslutte, at der ikke er behov for yderligere helbredstjek under screeningen.

Det følger endvidere, at screeningmyndighedernes specialiserede personale, der er uddannet til dette formål, foretager et indledende sårbarhedstjek af tredjelandstatsborgere, der underkastes screeningen, med henblik på at fastslå, om en tredjelandstatsborger muligvis er statsløs, en sårbar person eller et offer for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling. Med henblik

på dette sårbarhedstjek kan screeningyndighederne bistås af ikke-statslige organisationer og, hvis det er relevant, lægefagligt personale.

Hvis der er tegn på sårbarheder eller særlige modtagelses- eller proceduremæssige behov, skal den pågældende tredjelandstatsborger modtage rettidig støtte i passende faciliteter i betragtning af deres fysiske og mentale sundhed. I tilfælde af mindreårige ydes støtten på en børnevenlig og alderssvarende måde af personale, der er uddannet og kvalificeret til at håndtere mindreårige, i samarbejde med nationale børnebeskyttelsesmyndigheder.

Artikel 13 fastsætter garantier for mindreårige. Det følger af artiklen, at barnets tarv altid er i første række under screeningen, og at mindreårige skal ledsages af et voksent familiemedlem, hvis et sådant familiemedlem er til stede. Medlemsstaterne træffer hurtigst muligt foranstaltninger til at sikre, at en repræsentant eller, hvis der ikke er udpeget en repræsentant, en person, der er uddannet til at varetage den mindreåriges tarv og generelle trivsel, ledsager og bistår den uledsagede mindreårige under screeningen på en børnevenlig og alderssvarende måde og på et sprog, som vedkommende forstår.

Det følger af artikel 14, at identiteten af de tredjelandstatsborgere, der underkastes screening, skal verificeres eller fastlægges ved hjælp af følgende oplysninger, alt efter hvad der er relevant: a) identitetspapirer, rejsedokumenter eller andre dokumenter, b) data eller oplysninger, der forelægges af eller indhentes fra den pågældende tredjelandstatsborger, og c) biometriske oplysninger. Dette er kun et krav i det omfang, det ikke allerede under anvendelse af Schengengrænsekodeksens artikel 8 har fundet sted.

Med henblik på identifikation og verifikation af identiteten foretages bl.a. en søgning i Schengeninformationssystemet (SIS), i det fælles identitetsregister (CIR) og, hvis det er relevant, en søgning i nationale databaser. De biometriske oplysninger for en tredjelandstatsborger, der underkastes screening, indsamles én gang med henblik på både identifikation eller verifikation af den pågældende persons identitet og registrering i Eurodac af denne person i overensstemmelse med Eurodac-forordningen.

Det fremgår af screeningforordningens artikel 15 bl.a., at tredjelandstatsborgere underkastes en sikkerhedskontrol for at verificere, om de kunne udgøre en trussel mod den indre sikkerhed. Sikkerhedskontrollen kan omfatte både tredjelandstatsborgerne og de genstande, de er i besiddelse af. Den pågældende medlemsstats nationale ret finder anvendelse ved kropsvisitering og anden gennemsøgning.

Med henblik på at gennemføre sikkerhedskontrollen i artikel 15, og i det omfang dette ikke allerede har fundet sted som led i anvendelsen af Schengengrænsekodeksens artikel 8, stk. 3, søges der i de relevante EU-databaser, navnlig SIS, ind- og udrejsesystemet (EES), det europæiske system vedrørende rejseinformationer og rejsetilladelse (ETIAS), herunder ETIAS-overvågningslisten, visuminformationssystemet (VIS) og det centrale system til bestemmelse af, hvilke medlemsstater der er i besiddelse af oplysninger om straffedomme afsagt over for tredjelandstatsborgere og

statsløse personer (ECRIS-TCN). Derudover søges der i de oplysninger, der behandles efter Europol-forordningens artikel 18, stk. 2, litra a, og i INTERPOL-databaserne. Der kan også søges i relevante nationale databaser med dette formål.

Artikel 16 indeholder ordninger for den netop beskrevne identifikation og sikkerhedskontrol.

Det fremgår af screeningforordningens artikel 17 bl.a., at screeningmyndighederne skal udfylde en formular med oplysninger om tredjelandstatsborgeren, herunder bl.a. identitetsoplysninger, oplysninger relateret til de under screeningen foretagne tjek og kontroller og om vedkommende har indgivet en ansøgning om international beskyttelse. Oplysningerne registreres på en sådan måde, at de kan gøres til genstand for administrativ og retslig prøvelse under en eventuel efterfølgende asyl- eller udsendelsesprocedure. Personen, der er underkastet screeningen, skal have mulighed for at angive, om oplysningerne i formularen er korrekte. Formularen sendes til de relevante myndigheder, som tredjelandstatsborgeren henvises til.

Artikel 18 i forordningen omhandler afslutningen af screeningen. Det fremgår således af artikel 18 bl.a., at tredjelandstatsborgere, der ikke har søgt om international beskyttelse, efter endt screening vil blive henvist til de kompetente myndigheder med henblik på anvendelse af udsendelsesprocedurerne i udsendelsesdirektivet. Tredjelandstatsborgere, der søger om international beskyttelse, vil efter endt screening blive henvist til de kompetente myndigheder, der har kompetence til at registrere ansøgninger om international beskyttelse.

Er de obligatoriske tjek ikke foretaget inden de frister, der fremgår af artikel 8, skal tredjelandstatsborgeren alligevel henvises til rette myndighed ved fristernes udløb.

Artikel 20-23 indeholder konsekvensændringer af eksisterende lovgivning, herunder forordning (EF) 767/2008 om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen), forordning (EU) 2017/2226 om etableringen af et ind- og udrejsesystem (EES), forordning (EU) 2018/1240 om oprettelse af et europæisk system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (ETIAS) og forordning (EU) 2019/817 om fastsættelse af en ramme for interoperabilitet mellem EU-informationssystemer vedrørende grænser og visum.

Artikel 24 indeholder bestemmelser om evaluering af forordningen.

Efter artikel 25 træder forordningen i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende. Den finder anvendelse fra den 12. juni 2026. Bestemmelserne i artikel 14-16 vedrørende forespørgsler til EU-informationssystemer, CIR og ESP finder først anvendelse, når de individuelle relevante informationssystemer, CIR og ESP er sat i drift.

3.2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Folketinget vedtog den 7. november 2024 forslag nr. B 10 til folketingsbeslutning om Danmarks tilslutning på mellemstatsligt grundlag til dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning vedrørende bl.a. indførelse af screening af tredjelandstatsborgere ved de ydre grænser. Vedtagelsen af beslutningsforslaget dannede grundlag for regeringens tilslutning over for EU af bl.a. screeningforordningen. Der henvises til lovforslagets pkt. 9 om forholdet til EU-retten for en nærmere beskrivelse heraf.

Lovforslaget vil i overensstemmelse med det vedtagne beslutningsforslag B 10 gennemføre de relevante dele af screeningforordningen i dansk ret. Lovforslaget indeholder på den baggrund de nødvendige forslag til ændringer af udlændingeloven.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at det er afgørende for opretholdelsen af en effektiv kontrol med EU's ydre grænser, at Danmark deltager fuldt ud i samarbejdet om screening af tredjelandstatsborgere og dermed sikrer, at alle tredjelandstatsborgere, der passerer de ydre grænser ulovligt, underkastes en screening i overensstemmelse med screeningforordningen. Effektiv håndtering af irregulære migranter ved den ydre grænse er med til at styrke kontrollen ved EU's ydre grænser, der er en forudsætning for et EU uden intern grænsekontrol og for sikkerheden i Schengenområdet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer videre, at en hurtig og effektiv henvisning til den rette asyl- eller udsendelsesmyndighed bidrager til at reducere ulovlig migration, bekæmpe smugling af mennesker og menneskehandel og forebygge enhver trussel mod medlemsstaternes indre sikkerhed, offentlige orden og offentlige sundhed.

3.2.2.1. Gennemførelse af screeningforordningen i dansk ret

Den overordnede gennemførelse i dansk ret af screeningforordningen skal generelt ses i sammenhæng med den foreslåede § 1, nr. 2, om implementering af Schengenretsakter i Danmark. Screeningforordningen vil således blive gennemført i dansk ret ved udlændinge- og integrationsministerens bekendtgørelse. Eventuelle senere ændringer af screeningforordningen vil i det omfang, at disse ikke indebærer et behov for lovændringer, ligeledes kunne gennemføres ved udlændinge- og integrationsministerens bekendtgørelse. Herved tages der højde for eventuelle fremtidige ændringer af forordningen i det omfang, der er tale om tekniske ændringer, som ikke kræver ændring af andre bestemmelser i udlændingeloven.

I forhold til den konkrete gennemførelse af screeningforordningen er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at dansk ret og praksis i vidt omfang allerede i dag er i overensstemmelse med forpligtelserne i screeningforordningen. Det bemærkes i den forbindelse, at dansk ret, herunder særligt udlændingeloven, finder anvendelse for personer, der screenes i overensstemmelse med screeningforordningen. Det er imidlertid ministeriets vurdering, at der er behov for at fastsætte yderligere bestemmelser med henblik på Danmarks retmæssige gennemførelse af screeningforordningen.

Ministeriet bemærker indledende, at udlændinge, der er indrejst ulovligt og antræffes af myndighederne, allerede i dag i vidt omfang underkastes et indledende identitetstjek, hvor der bl.a. optages biometri, foretages registrering af udlændingen i Eurodac samt søgning i SIS, og indledende sikkerhedstjek, bl.a. som led i den kontrol, der udføres efter Schengengrænsekodeksens artikel 8, stk. 3, ved søgning i relevante EU-databaser, samt udvalgte oplysninger i Europol og Interpols databaser. Det er således Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at myndighederne allerede i dag foretager relevant tjek af, om en udlænding udgør en sikkerhedsrisiko, og at sikkerheds- og identitetstjek efter screeningforordningen dermed ikke er udtryk for en ny kontrol af udlændinge.

Ministeriet bemærker videre, at udlændinge, der bliver indkvarteret af Udlændingestyrelsen, allerede i dag bliver tilbudt en medicinsk modtagelse ved første indkvartering. Som led i den generelle indkvarteringsopgave afdækker operatørerne desuden løbende de indkvarteredes eventuelle særlige behov og sårbarheder.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at det inden for de nuværende rammer i udlændingeloven vil være muligt at tilpasse den medicinske modtagelse samt indføre en procedure for vurdering af sårbarhed, så Danmark lever op til forpligtelserne efter screeningforordningens bestemmelser om et indledende helbredstjek og sårbarhedstjek. Det bemærkes, at der vil skulle ske en tilpasning af procedurer og kontrakter med indkvarteringsoperatørerne.

Derudover udpeges allerede i dag en personlig repræsentant for uledsagede mindreårige udlændinge til varetagelse af de uledsagedes interesser. Indtil udpegningen af en personlig repræsentant har fundet sted, vil en bisidder være tilknyttet den uledsagede mindreårige. Således stiller Røde Kors efter den gældende ordning en bisidder til rådighed, når en uledsaget mindreårig skal registreres hos politiet og efterfølgende hos Udlændingestyrelsen. Hvis ansøgeren ikke fremstår åbenlyst voksen, fremsender Udlændingestyrelsen en indstilling til Røde Kors med anmodning om en personlig repræsentant via Familieretshuset.

Det foreslås på den baggrund, at udlændinge omfattet af screeningforordningen skal screenes i overensstemmelse med reglerne heri.

Den foreslåede ordning vil medføre, at politiet vil skulle udføre sikkerhedstjek og identitetstjek i overensstemmelse med screeningforordningens artikler 14, 15 og 16, herunder søgning i relevante EU-databaser samt registrering i Eurodac, ligesom politiet forestår den indledende asylregistrering, såfremt pågældende ansøger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) under screeningen. Ansøgninger indgivet af udlændinge, der er omfattet af screeningforordningens artikel 5, stk. 1, det vil sige udlændinge, der screenes på en medlemsstats ydre grænse, registreres først af politiet efter afsluttet screening.

Screeningen vil i overensstemmelse med forordningen bl.a. omfatte udlændinge, der pågribes i ulovlig passage af grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen (ydre grænser), uden at opfylde indrejsebetingelserne i Schengengrænsekodeksen, og udlændinge, der er gået fra

borde efter en eftersøgnings- og redningsaktion som omhandlet i den internationale konvention om maritim eftersøgning og redning, der blev vedtaget den 27. april 1979. Dette gælder uanset, om den pågældende indgiver en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl).

Screeningen vil omvendt ikke omfatte udlændinge, som i forbindelse med den almindelige grænsekontrol bliver afvist indrejse, jf. udlændingelovens § 28, f.eks. hvis de pågældende udlændinge ikke er i besiddelse af de fornødne visa. Det skyldes, at der ikke er tale om, at sådanne udlændinge pågribes i en ulovlig passage af grænsen i screeningsforordningens forstand.

Screeningen vil endvidere omfatte udlændinge, der ansøger om asyl ved grænseovergange ved de ydre grænser eller i transitområder, og som ikke opfylder indrejsebetingelserne i Schengengrænsekodeksens artikel 6, samt udlændinge, der opfylder indrejsebetingelserne i Schengengrænsekodeksens artikel 6, stk. 5, litra c, og som fremsætter en ansøgning om asyl.

Endelig vil screeningen omfatte udlændinge med ulovligt ophold, der pågribes her i landet, hvor lovlig indrejse af en ydre grænse ikke kan påvises, og som ikke tidligere er blevet underkastet screening af en medlemsstat.

Screeningen skal i overensstemmelse med forordningen foretages inden 7 eller 3 dage, alt efter om der er tale om henholdsvis screening ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, eller screening inde i landet.

Den foreslåede ordning vil videre medføre, at personer, der underkastes screening, indkvarteres efter anvisning af Udlændingestyrelsen, og at Udlændingestyrelsen skal foretage et indledende helbredstjek og sårbarhedstjek i overensstemmelse med screeningforordningens artikel 12. Udlændingestyrelsen skal endvidere sikre, at udlændinge, der screenes, oplyses i overensstemmelse med screeningforordningens artikel 11, herunder om formålet med, varigheden af og elementerne i screening og retten til at søge asyl.

Ved afslutning af screeningen, og efter screeningmyndighederne har udfyldt screeningformularen i overensstemmelse med screeningforordningens artikel 17, vil Udlændingestyrelsen henvise udlændingen til den rette myndighed i overensstemmelse med artikel 18.

Såfremt de obligatorisk tjek ikke er foretaget inden de i screeningforordningen fastsatte frister, vil screeningen fortsat skulle afsluttes, og udlændingen vil skulle henvises til rette asyl- eller udsendelsesmyndighed i overensstemmelse med screeningforordningens artikel 18, stk. 5, 2. pkt.

Såfremt udlændingen har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, vil udlændingen blive henvist til politiet med henblik på den indledende registrering af asylansøgningen. Såfremt en sådan registrering allerede er foretaget, vil asylansøgningen blive behandlet efter vanlig procedure i Udlændingestyrelsen, indledningsvist i forhold til Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel, jf. udlændingelovens § 48 a.

Såfremt udlændingen ikke har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, vil udlændingen blive henvist til Hjemrejsestyrelsen med henblik på anvendelse af procedurer i henhold til udsendelsesdirektivet. Det bemærkes i den forbindelse, at udsendelsesdirektivet og bestemmelser i dansk ret, der overholder direktivet, vil finde anvendelse sideløbende med screening inde i landet af udlændinge, der ikke har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

Det bemærkes endvidere, at der fortsat vil skulle vurderes, om der er grundlag for administrativ udvisning af den pågældende, da dette vil kunne have betydning for fastsættelse af et eventuelt indrejseforbud.

3.2.2.1.1. Indrejse og foranstaltninger for at sikre tilstedeværelse

Tredjelandssstatsborgere, der er omfattet af screeningforordningen, og som underkastes screening på grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen (den ydre grænse), anses efter screeningforordningen ikke for autoriserede til at indrejse på en medlemsstats område, så længe screeningen pågår. Det samme gør sig gældende for tredjelandssstatsborgere under asylgrænseproceduren efter asylprocedureforordningen og under grænsetilbagesendelsesproceduren efter grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen.

Efter screeningforordningen er det op til medlemsstaterne at fastsætte bestemmelser i national ret, der sikrer, at disse tredjelandssstatsborgere forbliver til rådighed for de nationale myndigheder under screeningen for dermed at forebygge enhver risiko for forsvinden og eventuelle trusler mod den indre sikkerhed eller offentlige sundhed som følge af en eventuel forsvinden.

For så vidt angår personer, der pågribes i landet, og som efter forordningen skal underkastes screening, vil disse i sagens natur allerede fysisk og faktisk befinde sig inde på medlemsstaternes område, hvilket adskiller sig fra den situation, hvor en tredjelandssstatsborger der i forbindelse med forsøg på indrejse fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, underkastes screening.

Ordningen, hvorefter førstnævnte persongruppe ikke er autoriserede til indrejse, der i forbindelse med vedtagelse af screeningforordningen blev betegnet som 'en legal fiction of non entry' kan efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse beskrives som den situation, hvor en person trods sin fysiske tilstedeværelse her i landet, ikke juridisk set anses for at være indrejst, fordi vedkommende ikke opfylder betingelserne for indrejse som fastsat i Schengengrænsekodeksen.

Ordningen har til hensigt at sikre, at de nævnte tredjelandssstatsborgere i videst mulige omfang forbliver til myndighedernes rådighed under screening.

Det er ministeriets vurdering, at ordningen adskiller sig fra et processuelt ophold som omhandlet i udlændingelovens § 33 a, hvor en udlænding har ret til at blive her i landet under behandlingen af en række ansøgninger, der behandles efter udlændingeloven. Det bemærkes i den forbindelse, at en

tredjelandstatsborger, der under screening indgiver ansøgning om asyl, forbliver i screening, indtil denne er afsluttet, og således ikke i den forbindelse kan opnå processuelt ophold.

Det foreslås på den baggrund, at udlændinge, som screenes efter stk. 1 ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. screeningforordningens artikel 5, stk. 1 og 2, ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet under screening i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 n, stk. 2.

Den foreslåede ordning vil medføre, at denne persongruppe ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet. Det betyder imidlertid ikke, at screeningen af denne persongruppe skal foregå på grænsen, idet forordningen alene fastsætter, at screeningen skal foretages på egnede og passende steder, generelt ved eller i nærheden af de ydre grænser eller alternativt på andre steder på dens område. Det vil således være op til screeningmyndighederne at udpege, hvor screeningen skal finde sted.

Udlændinge omfattet af den foreslåede § 37 n, stk. 1, vil fortsat være omfattet af de almindelige bestemmelser i udlændingelovens kapitel 7 om kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v., herunder reglerne om Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse efter udlændingelovens § 42 a.

Det vil sige, at udlændinge underkastet screeningen vil være omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse i det omfang, det følger af udlændingelovens § 42 a. Det betyder, at Udlændingestyrelsen skal dække udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser og forestå indkvartering af de pågældende, så længe de ikke afsoner straf eller i øvrigt er frihedsberøvet.

En udlænding skal under screeningen tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 n, stk. 2, 2. pkt. Det vil i praksis betyde, at persongruppen – som det allerede i dag er tilfældet efter udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt. – skal tage ophold på det indkvarteringssted, som Udlændingestyrelsen anviser.

Udlændingestyrelsen træffer inden for rammerne af screeningforordningen afgørelse om etablering og geografisk placering af de screeninglokaliteter, hvor udlændinge underkastet screeningen skal anvises at tage ophold. Det bemærkes i den forbindelse, at indkvartering af udlændinge underkastet screening ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, ifølge screeningforordningens artikel 8, stk. 1, skal finde sted generelt ved eller i nærheden af de ydre grænser eller alternativt på andre steder på medlemsstatens område. Det er således ikke efter screeningforordningen krævet, at screening af denne persongruppe skal foregå på eller i nærheden af grænsen. Udlændinge, der screenes inde i landet, skal ifølge forordningens artikel 8, stk. 2, indkvarteres et egnet og passende sted på medlemsstatens område.

Udlændinge omfattet af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 n, stk. 2, vil ikke blive anset som værende indrejst, uanset om faciliteten placeres i nærheden af grænsen til et land, der ikke

er tilsluttet Schengenkonventionen, et transitområde eller et andet sted inde i landet. Det samme vil gøre sig gældende, hvis der er behov for at overføre en udlænding til en anden lokalitet som led i screeningen. Det kan eksempelvis være ved akut behov for lægelig behandling uden for indkvarteringsstedet.

Det er ministeriets opfattelse, at myndighederne for at opretholde den foreslåede ordning i videst muligt omfang under screeningen skal sikre, at en tredjelandstatsborger forbliver til myndighedernes rådighed under screeningen, herunder for så vidt angår sikring af tilstedeværelse på det indkvarteringssted, som Udlændingestyrelsen anviser. Det skal navnlig bemærkes, at screening af en udlænding ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, nødvendiggør, at screeningmyndighederne har den tilstrækkelige hjemmel til at sikre, at en udlænding underkastet screening forbliver til rådighed for de nationale myndigheder, da en sådan udlænding ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet.

Det er derfor ministeriets opfattelse, at myndighederne i forbindelse med screening af en tredjelandstatsborger efter forordningen har vide rammer for at sikre, at pågældende forbliver til rådighed for myndighedernes udførelse af screeningen, særligt i forhold til at forebygge enhver risiko for forsvinden og eventuelle trusler mod den indre sikkerhed og offentlige sundhed, der følger af en sådan forsvinden.

Udlændingelovens § 34 indeholder i dag mulighed for at pålægge en udlænding en række foranstaltninger for at sikre vedkommendes tilstedeværelse. Det er ministeriets vurdering, at disse foranstaltninger tillige vil kunne anvendes under screening i overensstemmelse med forordningens formål med henblik på at forebygge enhver risiko for forsvinden. Det er videre ministeriets vurdering, at myndighederne, når det er vurderet, at betingelserne for at frihedsberøve udlændingen efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 4, jf. herom under pkt. 3.2.2.1.2 nedenfor, ikke er opfyldt, vil skulle træffe bestemmelse om foranstaltninger efter § 34 i videst muligt omfang for at leve op til kravet i screeningforordningen om at forebygge enhver risiko for forsvinden.

Udlændingestyrelsen vil således ved indkvartering af udlændinge, der screenes, i videst muligt omfang skulle iværksætte foranstaltninger, der sikrer, at udlændingen forbliver på det anviste indkvarteringssted. Det bemærkes i den forbindelse, at screeningen alene vil være af 3 eller 7 dages varighed, og at der i denne helt indledende fase af myndighedernes håndtering af en ulovlig indrejse er et væsentligt hensyn til at sikre myndighedernes mulighed for særligt at fastslå udlændingens identitet, og hvorvidt udlændingen udgør en risiko for den indre sikkerhed. Det vil således skulle være det klare udgangspunkt, at udlændingen skal opholde sig på det anviste indkvarteringssted under hele screeningen. Såfremt der er behov for at overføre en udlænding til en anden lokalitet som led i screeningen, eksempelvis ved akut behov for lægelig behandling uden for indkvarteringsstedet, vil dette ikke medføre, at udlændingen gives tilladelse til indrejse her i landet.

Bestemmelse om foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken under screeningen skal foretages efter udlændingeloven. Foranstaltninger med henblik på udsendelse, som hjemlet i hjemrejseloven, vil derimod blive truffet, når udlændingen efter endt screening er henvist til den relevante udsendelsesprocedure.

Det skal derudover bemærkes, at den foreslåede ordning, hvorefter en udlænding ikke gives tilladelse til at indrejse, tillige vil finde anvendelse for personer, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter den foreslåede asylgrænseprocedure i den situation, hvor en sådan måtte finde anvendelse, når relevant, efter den foreslåede grænsetilbagesendelsesprocedure. Der henvises for en beskrivelse heraf til lovforslagets pkt. xx og xx.

3.2.2.1.2. Frihedsberøvelse

Formålet med screeningen er at styrke kontrollen af udlændinge, der indrejser ulovligt i EU. Screeningforordningen indeholder efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse særdeles vide rammer for myndighedernes sikring af denne kontrol, navnlig i relation til foranstaltninger til forebyggelse af enhver risiko for forsvinden.

I fald myndighederne konkret vurderer, at de i udlændingelovens § 34 (deponering af pas, meldepligt mv.) nævnte foranstaltninger ikke anses for tilstrækkelige til sikring af en udlændings tilstedeværelse, vil politiet efter en konkret vurdering kunne frihedsberøve den pågældende, jf. lovforslagets pkt. xx nedenfor. Det skal bemærkes, at screeningforordningen ikke giver adgang til rutinemæssigt at frihedsberøve alle tredjelandstatsborgere under screening.

Det er efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse nødvendigt for gennemførelse af screeningforordningen i dansk ret, at udlændinge, der screenes, vil kunne frihedsberøves for at sikre deres tilstedeværelse. Det er derfor ministeriets opfattelse, at der skal kunne ske frihedsberøvelse af en udlænding, der screenes i henhold til den foreslåede ordning, for at forebygge enhver risiko for forsvinden, eventuelle trusler mod den indre sikkerhed og for så vidt angår udlændinge omfattet af screening ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, eventuelle trusler mod den offentlige sundhed, når de i udlændingelovens § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken under screeningen.

Det foreslås på den baggrund, at der i udlændingelovens § 36 indsættes en ny bestemmelse, hvorefter politiet kan bestemme, at en udlænding underkastet screening frihedsberøves med henblik på at sikre, at vedkommende forbliver til rådighed for screeningmyndighederne, for at forebygge enhver risiko for forsvinden, eventuelle trusler mod den indre sikkerhed eller offentlige sundhed, der følger af en sådan forsvinden, hvis de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.

Politiet kan efter den foreslåede bestemmelse kun frihedsberøve udlændinge underkastet screening, hvis det er nødvendigt – og kun så længe det er nødvendigt – for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

I overensstemmelse forordningen vil der således ikke kunne ske rutinemæssig frihedsberøvelse af alle tredjelandsstatsborgere under screeningen.

Den foreslåede ordning vil således indebære, at der kun må ske frihedsberøvelse af en udlænding, der underkastes screening, når det på grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag viser sig nødvendigt, hvis andre mindre indgribende tvangsforanstaltninger ikke kan anvendes effektivt. Frihedsberøvelse må kun anvendes som en sidste udvej i overensstemmelse med principperne om nødvendighed og proportionalitet.

Frihedsberøvelsen efter den foreslåede ordning vil ikke kunne opretholdes ud over screeningens varighed på enten 3 eller 7 dage. Hvor længe, det er nødvendigt at frihedsberøve en udlænding underkastet screening, vil bero på en konkret vurdering ift. både nødvendighed og proportionalitet og vil endvidere bl.a. afhænge af, hvilke sagsskridt det vil være nødvendigt at foretage.

Politiet vil fortsat have enekompetencen til at udøve magt eller tvang og træffer derfor den endelige afgørelse om iværksættelse af frihedsberøvelse, ligesom politiet står for at foretage den faktiske frihedsberøvelse.

Udlændingestyrelsen vil imidlertid have ansvaret for den indledende sagsbehandling i forbindelse med iværksættelse af en frihedsberøvelse, herunder om betingelserne for frihedsberøvelsen efter styrelsens opfattelse er opfyldt, og om frihedsberøvelse efter styrelsens opfattelse er nødvendig med henblik på at sikre en udlændings tilstedeværelse under screeningen, når udlændingen er underkastet de dele af screeningen, som Udlændingestyrelsen forestår.

Politiets beslutning om frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse vil således kunne ske efter indstilling og anmodning fra Udlændingestyrelsen, når udlændingen er underkastet de dele af screeningen, som Udlændingestyrelsen forestår. Når udlændingen er underkastet de dele af screeningen, politiet forestår foretages den samlede vurdering af betingelserne for frihedsberøvelse af politiet.

Det vil være et krav for frihedsberøvelse, at foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken efter udlændingelovens § 34 (deponering af pas, meldepligt mv.) ikke vurderes at være tilstrækkelige til at sikre den pågældendes tilstedeværelse. Det vil bero på en konkret vurdering, om der vil være grundlag for frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse herom, eller om mindre indgribende foranstaltninger vil kunne anses for tilstrækkelige for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Det bemærkes, at der i overensstemmelse med forordningen generelt er vide rammer for at frihedsberøve udlændinge, der screenes ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen. Således har frihedsberøvelsen i disse tilfælde også til formål at opretholde ordningen, hvorefter pågældende ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet.

Frihedsberøvelse vil – i lighed med frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 i øvrigt – bl.a. medføre, at udlændingen efter udlændingelovens § 37, stk. 1, 1. pkt., inden tre døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse skal fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Retten beskikker en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 37, stk. 2. Retten fastsætter endvidere en frist for den fortsatte frihedsberøvelse, hvis frihedsberøvelsen findes lovlig. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3, 2. og 3. pkt. Henset til de fastsatte frister for gennemførelse af screeningen, vil en sådan forlængelse dog maksimalt være af få dages varighed.

Forslaget indebærer endvidere, at udlændingelovens § 37, stk. 10, om at frihedsberøvelse skal ske i særlige faciliteter, samt at uledsagede mindreårige ikke må frihedsberøves i fængsler, også vil omfatte udlændinge, der frihedsberøves efter den foreslåede ordning.

Den foreslåede ordning indebærer endvidere ingen ændringer i de gældende regler i udlændingelovens §§ 37 a-37 e om adgangen til domstolsprøvelse og legemsundersøgelse, isolation samt brev- og besøgskontrol over for udlændinge, der frihedsberøves efter den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 4.

Det er ministeriets vurdering, at udlændinge underkastet screening, som ikke har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og som er udvist administrativt efter udlændingelovens [relevante bestemmelser], vil skulle frihedsberøves efter hjemrejselovens § 16. Det bemærkes, at persongruppen, selvom de er underkastet screening efter udlændingeloven, efter gældende ret vil være omfattet af anvendelsesområdet for hjemrejselovens § 16, idet de er blevet udvist og således ikke har ret til at opholde sig her i landet. Det er ministeriets vurdering, at forpligtelsen i screeningforordningens artikel 8, stk. 7, hvorefter de relevante regler om frihedsberøvelse i udsendelsesdirektivet finder anvendelse under screening af udlændinge, som ikke har søgt om international beskyttelse, vil være opfyldt.

Det bemærkes endeligt, at udsendelsesdirektivet eller nationale regler, der overholder nævnte direktiv, finder sideløbende anvendelse under screening inde i landet, jf. screeningforordningens artikel 4, stk. 2.

Det foreslås endvidere, at udlændingelovens § 36, stk. 4, der efter det foreslåede bliver stk. 5, også finder anvendelse for beslutning om frihedsberøvelse efter den foreslåede § 36, stk. 4.

Den foreslåede ordning indebærer, at politiet ved beslutning om frihedsberøvelse af en udlænding underkastet screening efter den foreslåede § 36, stk. 4, i det omfang, der er relevant for persongruppen, skal lægge særlig vægt på de hensyn, der fremgår af § 36, stk. 4, der bliver stk. 5.

3.3. National asylgrænseprocedure

3.3.1. Gældende ret

3.3.1.1. Udlændingeloven

3.3.1.1.1. Procedure for behandling af asylansøgninger

Udlændingelovens § 7 regulerer betingelserne for at opnå asyl.

Efter § 7, stk. 1, i udlændingeloven gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951 (konventionsstatus).

Efter § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (beskyttelsesstatus).

Efter § 7, stk. 3, gives der efter ansøgning opholdstilladelse med henblik på midlertidigt ophold i tilfælde omfattet af stk. 2, hvor risikoen for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf har baggrund i en særlig alvorlig situation i hjemlandet præget af vilkårlig voldsudøvelse og overgreb på civile (midlertidig beskyttelsesstatus).

Efter § 7, stk. 5, kan opholdstilladelse efter stk. 1-3 nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse (1. asylland).

Efter § 29 b i udlændingeloven kan en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 afvises, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et land som omhandlet i § 29 a, stk. 1 (afvisning eller overførsel til en anden medlemsstat efter reglerne i Dublinforordningen).

Det fremgår af § 48 a, stk. 1, 1. pkt., i udlændingeloven, at påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a (overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen) eller kapitel 5 b (afvisning af visse ansøgninger efter § 7) eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1 (indrejseforbud), § 28, stk. 1, nr. 2 (ej rejselegitimation mv.), § 28, stk. 1, nr. 6 (indberettet som uønsket i schengeninformationssystemet), § 28, stk. 1, nr. 7 (hensynet til den offentlige orden, sikkerheds- og sundhedshensyn mv.), eller § 28, stk. 2 (afvisning af statsborgere fra lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union) eller stk. 3 (ej opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort), eller udvisning efter § 25, nr. 2 (dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer mv.), eller § 25 b (ophold i landet uden fornøden tilladelse).

Det fremgår videre af § 48 a, stk. 2, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 ikke behandles, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse efter stk. 1.

En afgørelse om afvisning eller overførsel medfører, at asylansøgningen ikke realitetsbehandles her i landet.

Der henvises til lovforslagets pkt. 3.5.1 vedrørende overførelse af en asylansøger til en anden EU-medlemsstat efter Dublinforordningen.

Efter § 48 e, stk. 1, i udlændingeloven registrerer politiet en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfotografi og fingeraftryk af udlændingen. I forbindelse med registreringen udsteder Udlændingestyrelsen et asylansøgerkort til udlændingen.

Efter § 33 a, stk. 1, i udlændingeloven har en udlænding ret til at blive her i landet under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (processuelt ophold).

Efter § 42 a, stk. 1, 1. pkt., i udlændingeloven får en udlænding, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes.

3.3.1.1.2. Åbenbart grundløs-proceduren

Efter åbenbart grundløs-proceduren (ÅG-proceduren) kan Udlændingestyrelsen under iagttagelse af nogle nærmere bestemte betingelser træffe endelig afgørelse i en asylsag, hvorved klageadgangen til Flygtningenævnet afskæres.

Det fremgår således af § 53 b, stk. 1, i udlændingeloven, at Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp kan bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig, 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7, 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7, 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland, 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Efter § 53 b, stk. 3, underretter Udlændingestyrelsen Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke kan indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

Det er lagt til grund i bemærkningerne til § 53 b, at Dansk Flygtningehjælp kan nedlægge veto mod, at en sag afgøres i ÅG-proceduren, hvis Dansk Flygtningehjælp ud fra en konkret vurdering af en sag finder, at sagen bør forelægges for Flygtningenævnet. Det kan eksempelvis være fordi, at Dansk Flygtningehjælp ikke er enig med Udlændingestyrelsen i, at asylansøgerens forklaring er åbenbart utroværdig. Det er endvidere lagt til grund i bemærkningerne, at Dansk Flygtningehjælp derimod ikke kan nedlægge veto alene ud fra den opfattelse, at sager af den pågældende karakter ikke bør afgøres i ÅG-proceduren. Der henvises til Folketingstidende 2001-02 (2. samling) tillæg A, L 152 som fremsat, side 4046-4047.

Ved behandling af en sag i ÅG-proceduren udfylder ansøgeren ikke et asylansøgningsskema, og ansøgeren kommer særligt hurtigt til samtale hos Udlændingestyrelsen. Dansk Flygtningehjælp afgiver efter en samtale med ansøgeren en udtalelse i sagen.

3.3.1.1.3. Åbenbart grundløs haster proceduren

En asylansøgning kan behandles i den såkaldte åbenbart grundløs haster-procedure (ÅGH-procedure), hvis der allerede på grundlag af ansøgerens nationalitet er en forhåndsformodning for, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at opnå asyl i Danmark, og at ansøgningen derfor kan afvises som åbenbart grundløs.

Udlændingemyndighederne anvender i disse sager en liste over sikre oprindelseslande, der skal behandles efter ÅGH-proceduren. Listen udarbejdes af Udlændingestyrelsen efter drøftelser med Dansk Flygtningehjælp og Hjemrejsestyrelsen.

Ved behandling af en sag i ÅGH-proceduren udfylder ansøgeren ikke et asylansøgningsskema, og ansøgeren kommer særligt hurtigt til samtale hos Udlændingestyrelsen. Dansk Flygtningehjælp afgiver efter en samtale med ansøgeren en udtalelse i sagen. Hvis Dansk Flygtningehjælp er enig med Udlændingestyrelsen, vil der særligt hurtigt blive givet afslag på asyl. I disse tilfælde er der ikke klageadgang til Flygtningenævnet.

ÅGH-landelisten offentliggøres på udlændingemyndighedernes hjemmeside www.nyidanmark.dk.

3.3.1.1.4. Rådgivning under asylsagsbehandlingen

Det fremgår af § 48 a, stk. 3, 1. pkt., i udlændingeloven, at træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal Udlændingestyrelsen gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

Dansk Flygtningehjælp yder juridisk rådgivning og retshjælp til asylansøgere om asylproceduren, herunder tidlig rådgivning for asylansøgere, som er indkvarteret på et modtagecenter, retshjælp for asylansøgere i Dublin-proceduren og asylansøgere, som får afvist deres asylansøgning, fordi de allerede har fået opholdstilladelse som flygtninge i et andet europæisk land.

Dansk Flygtningehjælp yder endvidere afviste asylansøgere juridisk rådgivning.

Efter § 55, stk. 1, i udlændingeloven kan Flygtningenævnet om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat til behandling af alle sager, som behandles på nævnsmøde.

3.3.1.1.5. Klage over afslag på asyl

Afgørelser om afslag på asyl påklages til Flygtningenævnet.

Det fremgår af § 53 a, stk. 1, nr. 2, i udlændingeloven, at for Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af bl.a. § 7 (asyl), og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.

Det fremgår videre af stk. 2, 4. pkt., at afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, eller træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet (automatisk påklage). Afgørelsen anses dog først for påklaget til Flygtningenævnet efter 14 dage fra tidspunktet for, at Udlændingestyrelsens afgørelse er kommet til udlændingens kundskab for så vidt angår udlændinge, der af Udlændingestyrelsen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, jf. 5. pkt. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-3, 5 og 6, har opsættende virkning, jf. 6. pkt.

Det fremgår af § 56, stk. 1, at Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-15.

Det fremgår af stk. 3, 1. pkt., at sager, der behandles efter § 53, stk. 8-15, behandles på skriftligt grundlag.

Det fremgår afslutningsvist af stk. 8, at nævnets afgørelser er endelige.

3.3.1.1.6. Udrejsefrist

Det fremgår af § 33, stk. 1, 1. pkt., i udlændingeloven, at en afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at vedkommende i medfør af reglerne i kapitel 1 og 3-4 a ikke har ret til at opholde sig i landet, skal indeholde en frist for udrejse.

Det fremgår videre af stk. 2, 1. pkt., at i afgørelser, der er omfattet af stk. 1, 1. pkt., fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller

hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage, jf. 3. pkt.

I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks, jf. 4. pkt. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, jf. 5. pkt. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, jf. 6. pkt.

Der henvises til lovforslagets pkt. 3.2.1.2.3 - 3.2.1.2.5 vedrørende retsgarantier for uledsagede mindreårige udlændinge, foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken og frihedsberøvelse.

3.3.1.2. Asylprocedureforordningen

Europa-Parlamentet og Rådet vedtog den 14. maj 2024 forordning (EU) 2024/1348 om en fælles procedure for international beskyttelse i Unionen og om ophævelse af direktiv 2013/32/EU (asylprocedureforordningen). Forordningen fastsætter regler, der skal sikre, at afgørelser om ansøgninger om international beskyttelse træffes retfærdigt og effektivt.

Forordningen er omfattet af retsforbeholdet, og idet Danmark ikke har mulighed for at tilslutte sig forordningen, gennemgås forordningens bestemmelser alene overordnet, navnlig i relation til bestemmelserne om indførelse af obligatorisk anvendelse af asylgrænseproceduren.

3.3.1.2.2. Særlige procedurer - asylgrænseprocedure

Artikel 43 regulerer betingelserne for at anvende asylgrænseproceduren.

Det fremgår af stk. 1, 1. pkt., at efter den screening, der gennemføres i overensstemmelse med screeningforordningen, hvis det er relevant, og forudsat at ansøgeren endnu ikke har fået tilladelse til at rejse ind på medlemsstaternes område, kan en medlemsstat behandle en ansøgning efter en grænseprocedure, hvis ansøgningen er fremsat af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, der ikke opfylder betingelserne for indrejse på en medlemsstats område.

Grænseproceduren kan bl.a. anvendes efter fremsættelse af en ansøgning ved et grænseovergangssted eller i et transitområde eller efter pågribelse i forbindelse med uautoriseret passage af de ydre grænser, jf. 2. pkt.

Ansøgere, der er omfattet af grænseproceduren, gives ikke tilladelse til at rejse ind på en medlemsstats område, jf. stk. 2.

Uanset artikel 51, stk. 2, første afsnit, sidste punktum (om tilladelse til indrejse ved medlemsstatens manglende overholdelse af den maksimale frist for asylgrænseproceduren) tillades ansøgeren dog ikke at rejse ind på medlemsstatens område, hvis ansøgeren bl.a. udgør en fare for den offentlige orden eller den nationale sikkerhed, eller ansøgeren ikke har ret til at forblive på en medlemsstats område i overensstemmelse med artikel 68 (om opsættende virkning), jf. stk. 3.

Artikel 44 regulerer, hvilke afgørelser der kan træffes inden for rammerne af asylgrænseproceduren. Det fremgår af stk. 1, at ved anvendelse af asylgrænseproceduren kan der træffes afgørelse om a) en ansøgnings uantagelighed i overensstemmelse med artikel 38 eller b) en ansøgnings realitet, hvis en af de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 42, stk. 1, litra a) - g) og j), og stk. 3, litra b), gør sig gældende, jf. nedenfor.

Artikel 42, stk. 1, litra a omhandler den situation, at ansøgeren alene fremlægger elementer, der er irrelevante ift. at opnå asyl. Litra b omhandler den situation, hvor ansøgeren har afgivet klart inkonsekvente, modstridende eller klart usande eller åbenbart usandsynlige forklaringer mv. Litra c omhandler ansøgerens forsøg på forsætligt at vildlede myndighederne, navnlig med hensyn til sin identitet eller nationalitet for at forhindre, at vedkommendes identitet eller nationalitet fastslås. Litra d omhandler den situation, hvor ansøgeren udelukkende fremsætter en ansøgning for at forsinke eller forhindre eller afværge fuldbyrdelsen af en afgørelse om udsendelse. Litra e omhandler den situation, hvor et tredjeland kan betragtes som sikkert oprindelsesland for ansøgeren. Litra f omhandler den situation, hvor ansøgeren er til fare for medlemsstaternes nationale sikkerhed eller offentlige orden mv. Litra g omhandler den situation, hvor ansøgeren fremsætter en fornyet ansøgning, som ikke er uantagelig. Litra j vedrører den situation, hvor ansøgeren er statsborger eller, hvis der er tale om en statsløs, tidligere har haft sædvanligt opholdssted i et tredjeland, hvor anerkendelsesprocenten for tildeling af asyl er på 20 pct. eller derunder. Stk. 3, litra b, omhandler den situation, hvor en uledsaget mindreårig udgør en fare for medlemsstatens nationale sikkerhed eller offentlige orden mv.

3.3.1.2.3. Undtagelser fra asylgrænseproceduren

Artikel 53 regulerer undtagelser fra anvendelse af asylgrænseproceduren.

Efter stk. 1, 1. pkt., må asylgrænseproceduren kun anvendes på uledsagede mindreårige, hvis de pågældende udgør en fare for den nationale sikkerhed eller offentlige orden mv.

Det fremgår videre af stk. 2, at medlemsstaterne undlader at anvende eller ophører med at anvende grænseproceduren på et hvilket som helst stadium i proceduren, hvis a) den besluttende myndighed finder, at der ikke, eller ikke længere, er nogen begrundelse for at afvise en ansøgning som uantagelig, b) den nødvendige støtte ikke kan ydes til ansøgere med særlige modtagelsesbehov, herunder mindreårige, på de steder, der er udpeget til gennemførelse af grænseproceduren, c) der ikke kan ydes

den nødvendige bistand til ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier på de steder, der er udpeget til gennemførelse af asylgrænseproceduren, d) der er relevante lægelige grunde, herunder vedrørende mental sundhed, til ikke at anvende asylgrænseproceduren, og e) de garantier og betingelser vedrørende frihedsberøvelse, der er fastsat i artikel 10-13 i modtagedirektivet (direktiv (EU) 2024/1346), ikke er opfyldt eller ikke længere er opfyldt, og asylgrænseproceduren ikke kan anvendes i forbindelse med den pågældende ansøger uden brug af frihedsberøvelse.

Det fremgår afslutningsvist i den forbindelse, at medlemsstaterne i ovenstående tilfælde skal tillade, at ansøgeren rejser ind på medlemsstatens område.

3.3.1.2.4. Steder for gennemførelse af asylgrænseproceduren

Artikel 54 fastsætter regler om steder for gennemførelse af asylgrænseproceduren. Det fremgår af stk. 1, at under behandlingen af ansøgninger, der er omfattet af asylgrænseproceduren, kræver en medlemsstat, at ansøgerne som hovedregel opholder sig ved eller i nærheden af de ydre grænser eller transitområderne eller på andre udpegede steder inden for deres område, idet der tages fuldt hensyn til denne medlemsstats særlige geografiske forhold.

Medlemsstaterne sikrer, at familier med mindreårige opholder sig i modtagelsesfaciliteter, der passer til deres behov, efter at have vurderet barnets tarv og sikrer en levestandard, der er passende for den mindreåriges fysiske, mentale, åndelige, moralske og sociale udvikling, jf. stk. 2.

Kravet om at opholde sig på et bestemt sted i overensstemmelse med stk. 1 og 2 betragtes ikke som tilladelse til indrejse og ophold på en medlemsstats område, jf. stk. 4.

Det fremgår afslutningsvist af stk. 5, at hvis der er behov for at overføre en ansøger, der er omfattet af grænseproceduren, til den besluttende myndighed, en kompetent ret i første instans med henblik på en sådan procedure eller med henblik på at modtage lægebehandling, udgør den pågældende rejse ikke i sig selv en indrejse på en medlemsstats område.

3.3.1.2.5. Frister

Artikel 51 fastsætter de nærmere frister for behandling af sager i asylgrænseproceduren. Det fremgår af stk. 2, 1. pkt., at asylgrænseproceduren skal være så kort som mulig og samtidig muliggøre en fuldstændig og retfærdig behandling af ansøgningerne. Asylgrænseproceduren må højst tage 12 uger fra det tidspunkt, hvor ansøgningen er registreret, og indtil ansøgeren ikke længere har ret til at forblive på området og ikke har tilladelse til at forblive på området, jf. 2. pkt. Efter denne periode gives ansøgeren tilladelse til at rejse ind på medlemsstatens område, medmindre grænsetilbagesendelsesproceduren ved tilbagesendelse efter artikel 4 i grænsetilbagesendelsesprocedureforordning ((EU) 2024/1349) finder anvendelse, jf. 3. pkt.

Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om varigheden af sagsbehandlingen af en anmodning om ret til at forblive på området indgivet i overensstemmelse med artikel 68, stk. 4 og 5, og, hvor det er relevant, af klageproceduren, jf. 4. pkt.

Artikel 52 regulerer forholdet til AM-forordningen i asylgrænseproceduren i forhold til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandling af en ansøgning om asyl. Det fremgår af stk. 1, at hvis betingelserne for asylgrænseproceduren finder anvendelse, skal medlemsstaterne beslutte at gennemføre proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen efter AM-forordningen, på de steder, hvor asylgrænseproceduren vil blive gennemført, uden at det berører de frister, der er fastsat i asylprocedureforordnings artikel 51, stk. 2. 2. pkt.

3.3.1.2.6. Klageprocedure

Artikel 67 fastsætter regler om retten til effektive retsmidler.

Det fremgår af stk. 1, at ansøgere i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II, som vedrører klageproceduren, har ret til effektive retsmidler ved en ret i forbindelse med a) en afgørelse om afvisning af en ansøgning som uantagelig, b) en afgørelse om afvisning af en ansøgning som grundløs eller åbenbart grundløs med hensyn til både flygtningestatus og subsidær beskyttelsesstatus, c) en afgørelse om afvisning af en ansøgning som værende implicit trukket tilbage, d) en afgørelse om fratagelse af international beskyttelse og e) en afgørelse om tilbagesendelse udstedt i overensstemmelse med denne forordnings artikel 37 (vedrørende afvisning af ansøgning som uantagelig, grundløs eller åbenbart grundløs).

Et effektivt retsmiddel som omhandlet i stk. 1 skal omfatte en fuldstændig undersøgelse af både de faktiske og de retlige forhold, som minimum ved en ret i første instans, herunder, hvis det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse, jf. stk. 3.

Ansøgere, der er genstand for fratagelse af international beskyttelse, og personer, der anerkendes som værende berettiget til subsidær beskyttelse, skal have adgang til tolkning ved retsmøder, jf. stk. 4.

Artikel 68 fastsætter regler om opsættende virkning. Det fremgår af stk. 3, at ansøgeren og den person, der er genstand for fratagelse af international beskyttelse, ikke har ret til at forblive på medlemsstatens område, hvis den kompetente myndighed har truffet en afgørelse om

a) afvisning af en ansøgning som grundløs eller åbenbart grundløs, hvis på tidspunktet for afgørelsen:
i) ansøgeren er genstand for en fremskyndet behandlingsprocedure i henhold til artikel 42, stk. 1 eller 3 ii) ansøgeren er omfattet af asylgrænseproceduren, medmindre ansøgeren er en uledsaget mindreårig,

b) afvisning af en ansøgning som uantagelig i henhold til artikel 38, stk. 1, litra a), d) eller e), eller artikel 38, stk. 2, medmindre ansøgeren er en uledsaget mindreårig, der er omfattet af grænseproceduren

c) afvisning af en ansøgning som værende implicit trukket tilbage, eller

d) afvisning af en fornyet ansøgning som grundløs eller åbenbart grundløs.

I de tilfælde, der er omhandlet i stk. 3, har en ret dog beføjelse til efter en undersøgelse af både de faktiske og de retlige forhold at afgøre, hvorvidt ansøgeren eller den person, der er genstand for fratagelse af international beskyttelse, efter anmodning fra ansøgeren eller fra den person, der er genstand for fratagelse af international beskyttelse, bør have tilladelse til at forblive på medlemsstaternes område, indtil sagen er afgjort, jf. stk. 4.

3.3.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.3.2.1. Anvendelse af en asylgrænseprocedure i Danmark

Asylprocedureforordningen er omfattet af det danske retsforbehold, hvorfor Danmark ikke i lighed med andre EU-medlemsstater er forpligtet til at implementere forordningen, herunder anvende en obligatorisk asylgrænseprocedure. Der henvises nærmere til lovforslagets pkt. 9 om forholdet til EU-retten. Danmark har imidlertid mulighed for at indføre en asylgrænseprocedure, der tilsvarende den for de øvrige medlemsstater obligatoriske asylgrænseprocedure.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at en tilsvarende asylgrænseprocedure i særlige tilfælde bør kunne finde anvendelse i Danmark af hensyn til at sikre, at Danmark ikke fremstår som et mere attraktivt rejsemål for irregulære migrationstilstrømninger blandt EU's medlemsstater.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer i den forbindelse, at en tilsvarende asylgrænseprocedure i Danmark eksempelvis vil kunne være relevant, såfremt der opstår nye tilstrømningsmønstre i og til EU, hvor det vurderes usandsynligt, at de pågældende vil være berettiget til international beskyttelse.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer endvidere, at en tilsvarende asylgrænseprocedure bør kunne finde anvendelse i Danmark af hensyn til at sikre, at Danmark kan gøre brug af den forenklede udsendelsesprocedure i grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen.

Såfremt en tilsvarende asylgrænseprocedure i bl.a. de nævnte særlige situationer ikke kan finde anvendelse i Danmark, vil Danmark i disse situationer efter de gældende regler i udlændingeloven og efter screening, jf. den foreslåede § 37 n i udlændingeloven, fortsat skulle tillade udlændinge, som indgiver en ansøgning om asyl ved Danmarks ydre grænser, indrejse her i landet med henblik på en vurdering af, om der skal ske overførsel til en anden medlemsstat efter AM-forordningen eller om sagen skal behandles efter den almindelige asylprocedure, herunder ÅG- eller ÅGH-proceduren.

Ved udlændinge- og integrationsministerens beslutning om, at asylgrænseproceduren skal finde anvendelse, er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at asylgrænseproceduren bør kunne finde anvendelse for en periode på op til 6 måneder af hensyn til at sikre, at myndighederne generelt kan imødegå en situation, der har givet anledning til at træffe beslutning om, at asylgrænseproceduren skal finde anvendelse i Danmark. Det er endvidere Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der bør være mulighed for at forlænge perioden i op til 6 måneder ad gangen, såfremt der opstår behov herfor. Det vil eksempelvis kunne være i den situation, hvor der over en længere periode er en kontinuerlig tilstrømning af udlændinge over den ydre grænse, der ikke vurderes at kunne opnå asyl her i landet af de oven for nævnte grunde.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at asylgrænseproceduren bør kunne finde anvendelse på alle indgivne ansøgninger om asyl på den ydre grænse efter udlændingelovens § 7. Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer dog, at ansøgninger indgivet af uledsagede mindreårige ikke skal omfattes af asylgrænseproceduren, medmindre den uledsagede mindreårige udgør en fare for den nationale sikkerhed eller offentlige orden. Dette vil svare til artikel 53, stk. 1, 1 pkt., i asylprocedureforordningen.

Det foreslås på den baggrund, at udlændinge- og integrationsministeren bemyndiges til i særlige tilfælde at beslutte, at en asylgrænseprocedure ved Danmarks ydre grænse skal finde anvendelse i overensstemmelse med lovforslagets § 37 o, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse vil betyde, at udlændinge- og integrationsministeren kan beslutte, at en asylgrænseprocedure i Danmark i særlige tilfælde skal kunne finde anvendelse. Det vil eksempelvis kunne være ved ændrede tilstrømningsmønstre, hvor grupper af udlændinge forsætligt vildleder myndighederne navnlig med hensyn til identitet og nationalitet, ved en øget tilstrømning af udlændinge, der vurderes at udgøre en fare for den nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller ved en øget tilstrømning af udlændinge fra tredjelande, hvor anerkendelsesprocenten for tildeling af asyl er lav. I lighed med forståelsen i artikel 44, stk. 1, i asylprocedureforordningen vil anerkendelsesprocenten kunne vurderes lav, såfremt den ligger på et niveau på 20 pct. eller under fra det pågældende tredjeland.

Det foreslås videre, at beslutningen træffes for en periode på op til 6 måneder ad gangen, som skal kunne forlænges i op til 6 måneder ad gangen.

Asylgrænseproceduren vil kunne finde anvendelse flere end to på hinanden følgende gange. En forlængelse vil dog i alle tilfælde skulle ske på baggrund af udlændinge- og integrationsministerens konkrete vurdering af situationen. Der vil således fortsat skulle være tale om en særlig situation, såfremt asylgrænseproceduren fortsat skal finde anvendelse. En eller flere forlængelser vil kunne ske med udgangspunkt i samme særlige situation, eller såfremt en ny særlig situation indtræffer.

Asylgrænseproceduren vil alene være relevant for asylansøgninger, som indgives af tredjelandborgere eller statsløse ved Danmarks ydre grænser. Det vil sige sø- og luftgrænserne, idet Danmarks landegrænser ikke anses for at være Danmarks ydre grænser.

Med pagten indføres en ny ordning, hvorefter en udlænding til trods for sin fysiske tilstedeværelse på en EU-medlemsstats territorie ikke tillades indrejse og derfor heller ikke anses for at være indrejst i landet. Denne ordning finder anvendelse på visse udlændinge omfattet af screeningforordningen. Udlændinge, der under screening ikke er givet tilladelse til indrejse, og som får sin asylansøgning behandlet efter asylgrænseproceduren og efterfølgende omfattes af grænsetilbagesendelsesproceduren, gives heller ikke tilladelse til at indrejse.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at Danmark bør kunne iværksætte de samme foranstaltninger i Danmark over for udlændinge, herunder etablere en tilsvarende ordning med henblik på at sikre, at en udlænding ikke tillades indrejse og således ikke anses for at være indrejst her i landet ved behandling af en asylansøgning i en dansk asylgrænseprocedure. Dette af hensyn til at sikre, at Danmark ikke fremstår som et mere attraktivt rejsemål end de øvrige EU-medlemsstater i tilfælde af ændrede tilstrømningsmønstre.

Det foreslås på den baggrund, at en udlænding, som er omfattet af asylgrænseproceduren, og som har indgivet en ansøgning om asyl, ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet under behandling af ansøgningen.

Den foreslåede ordning vil betyde, at en udlænding, hvis asylansøgning behandles efter den foreslåede asylgrænseprocedure, til trods for sin fysiske tilstedeværelse her i landet, ikke gives tilladelse til at indrejse, mens den pågældendes ansøgning om asyl behandles i asylgrænseproceduren, og derfor ikke vil blive anset for at være indrejst her i landet. Det vil svare til den ordning, der indføres for de øvrige medlemsstater i EU som følge af EU's pagt om migration og asyl.

Den foreslåede ordning vil således indebære, at en udlænding, trods sin fysiske tilstedeværelse her i landet, ikke vil blive anset for at være indrejst her i landet. Udlændingen vil endvidere ikke blive tilladt indrejse under screening efter den foreslåede § 37 n, stk. 1, i udlændingeloven og under grænsetilbagesendelsesproceduren efter den foreslåede § x i hjemrejseloven.

I tilfælde af, at asylgrænseproceduren finder anvendelse, vil en tredjelandsborger, der ansøger om international beskyttelse ved Danmarks ydre grænser efter afsluttet screening efter screeningforordningen, jf. den foreslåede § 37 n i udlændingeloven, blive henvist til rette asylprocedure, jf. screeningforordningens artikel 18, stk. 2. Ansøgningen vil således kunne henvises til den almindelige asylprocedure, ÅG-proceduren eller asylgrænseproceduren. Den almindelige asylprocedure og ÅG-proceduren efter gældende ret i udlændingeloven vil således finde anvendelse parallelt med asylgrænseproceduren.

Ansøgeren vil kunne henvises til asylgrænseproceduren frem for den almindelige asylprocedure, såfremt der på baggrund af den indledende undersøgelse hos udlændingemyndighederne vurderes at være grundlag herfor. En ansøger vil eksempelvis kunne henvises til asylgrænseproceduren, såfremt den pågældende forsætligt vildleder myndighederne navnlig med hensyn til identitet og nationalitet, såfremt den pågældende vurderes at udgøre en fare for den nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller såfremt ansøgeren kommer fra et tredjeland, hvor anerkendelsesprocenten for tildeling af asyl er lav (20. pct. eller derunder).

Det vil således bero på en konkret vurdering af den pågældende ansøgers forhold mv., om sagen skal behandles i asylgrænseproceduren eller i den almindelige asylprocedure. Såfremt sagen ikke vurderes at være egnet til behandling i asylgrænseproceduren, vil ansøgeren skulle henvises til den almindelige procedure eller ÅG- og ÅGH-proceduren, også selvom ansøgeren eksempelvis kommer fra et tredjeland, hvor anerkendelsesprocenten for tildeling af asyl er lav.

Behandles en ansøgning om asyl i asylgrænseproceduren, vil Udlændingestyrelsen først og fremmest skulle vurdere, om ansøgningen kan anses for at være uantagelig. Dette adskiller sig fra den eksisterende danske ÅG- og ÅGH-procedure, hvor behandlingen af disse sager forudsætter en beslutning fra Udlændingestyrelsen om realitetsbehandling af sagen, jf. § 48 a, stk. 2, i udlændingeloven. Det bemærkes, at proceduren til bestemmelse af den ansvarlige medlemsstat efter AM-forordningen også vil skulle indledes fra tidspunktet, hvor ansøgningen er registreret. Denne vurdering vil derfor skulle pågå i forbindelse med vurderingen af, om ansøgningen er uantagelig.

Der henvises til lovforslagets pkt. 3.3.2.3 vedrørende vurderingen af den ansvarlige medlemsstat efter AM-forordningen i asylgrænseproceduren.

Den indledende vurdering om uantagelighed tilsvarende i al væsentlighed den vurdering, Udlændingestyrelsen skal foretage efter § 48 a, stk. 1, i udlændingeloven i forhold til undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse samt vurderingen af, om en ansøgning skal behandles i medfør af åbenbart grundløs proceduren efter § 53 b.

En ansøgning vil i asylgrænseproceduren kunne afvises som uantagelig på baggrund af tilsvarende forhold som dem, der er reguleret i artikel 38 i asylprocedureforordningen. Det vil omfatte den situation, hvor et land, som ikke er en EU-medlemsstat, anses for at være det første asylland for ansøgeren, medmindre det pågældende land ikke vil modtage eller tilbagetage ansøgeren, et land, som ikke er en EU-medlemsstat, anses for at være et sikkert tredjeland for ansøgeren, medmindre pågældende land ikke vil modtage eller tilbagetage ansøgeren, en anden EU-medlemsstat har tildelt ansøgeren international beskyttelse, eller den pågældende ansøger har modtaget en afgørelse om tilbagesendelse efter artikel 6 i udsendelsesdirektivet (2008/115/EF) og først efter udløbet af fristen har fremsat en ansøgning, og der ikke er fremkommet nye relevante elementer siden udløbet af denne frist.

Såfremt ansøgningen vurderes at være uantagelig, vil Udlændingestyrelsen skulle træffe afgørelse om afvisning af ansøgningen efter asylgrænseproceduren, hvorefter udlændingen vil overgå til udsendelsesposition efter grænsetilbagesendelsesproceduren.

For at kunne foretage en vurdering af, om ansøgningen skal afvises som uantagelig, vil Udlændingestyrelsen skulle afholde en eller flere indledende samtaler med ansøgeren, hvor ansøgeren vil skulle have adgang til at forklare om sin situation og sit asylmotiv mv.

Vurderes ansøgningen ikke at være uantagelig, vil ansøgningen overgå til realitetsbehandling i asylgrænseproceduren. I dette tilfælde vil udlændingen fortsat ikke vil blive tilladt indrejse her i landet, jf. den foreslåede § 37 o, stk. 3, i udlændingeloven som beskrevet nedenfor.

Meddeles ansøgeren efter en realitetsbehandling af ansøgningen i asylgrænseproceduren ikke opholdstilladelse, vil ansøgeren overgå til udsendelsesposition efter grænsetilbagesendelsesproceduren, fortsat uden at blive tilladt indrejse her i landet.

Der henvises til lovforslagets pkt. 3.4.2 vedrørende udsendelsesproceduren efter grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen.

Først i det tilfælde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter endt sagsbehandling i asylgrænseproceduren efter udlændingelovens § 7, vil den pågældende blive tilladt indrejse.

En ansøger vil på trods af, at asylgrænseproceduren finder anvendelse, og selvom den pågældende på baggrund af screeningen er blevet henvist til asylgrænseproceduren, kunne overgå herfra til den almindelige asylprocedure efter gældende regler i udlændingeloven, såfremt det på baggrund af en konkret vurdering efterfølgende viser sig at være uhensigtsmæssigt at behandle ansøgningen i asylgrænseproceduren. Det vil eksempelvis kunne være fordi, at udlændingen har nogle særlige sundhedsmæssige behov, der ikke kan tages hensyn til i de indkvarteringsfaciliteter, der er udpeget til brug for behandling af ansøgninger i asylgrænseproceduren. I dette tilfælde vil udlændingen således blive tilladt indrejse her i landet og vil blive omfattet af de almindelige regler om processuelt ophold under asylsagsbehandlingen.

Det foreslås derudover i § 37 o, stk. 3, 2. pkt., i udlændingeloven, at udlændingen under sagsbehandlingen skal tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser.

Som følge af forslaget vil en udlænding i asylgrænseproceduren skulle tage ophold på det asylcenter eller den facilitet, som Udlændingestyrelsen anviser udlændingen at tage ophold på. Udlændingestyrelsen vil være ansvarlig for indkvartering af udlændinge, hvis sag behandles i asylgrænseproceduren. Uanset hvor asylcenteret eller faciliteten, som udpeges, er placeret her i landet, vil ophold eller indkvartering det pågældende sted ikke betyde, at udlændingen dermed er

tilladt indrejse eller skal anses for at være indrejst her i landet. Det samme vil være gældende, såfremt der vil være behov for at flytte udlændingen til en anden facilitet i forbindelse med sagsbehandlingen eller lignende.

3.3.2.2. Indholdet i en dansk asylgrænseprocedure

Asylprocedureforordningen fastsætter bl.a. regler om behandling af asylansøgninger, den maksimale varighed for behandling af en ansøgning i asylgrænseproceduren, steder for gennemførelse af asylgrænseproceduren, beregning af frister, retsgarantier for mindreårige, herunder uledsagede mindreårige, samt adgang til juridisk rådgivning og juridisk repræsentation under sagsbehandlingen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at der, når asylgrænseproceduren finder anvendelse, ligeledes vil være behov for at fastsætte nærmere regler af administrativ karakter om indholdet i en dansk asylgrænseprocedure, herunder i forhold til sagsbehandling. Udlændinge- og integrationsministeren vil i forbindelse med en beslutning om, at en asylgrænseprocedure finder anvendelse, udstede en bekendtgørelse med disse nærmere regler.

Det foreslås på den baggrund, at udlændinge- og integrationsministeren bemyndiges til at fastsætte de nærmere regler for asylgrænseproceduren, herunder om prioritering af ansøgninger, adgangen til juridisk rådgivning og repræsentation samt frist for behandling af ansøgninger i asylgrænseproceduren.

Udlændinge- og integrationsministeren vil i medfør af den foreslåede bestemmelse fastsætte nærmere regler for asylgrænseproceduren. Reglerne vil i det omfang, de eksisterende regler i udlændingeloven for behandling af en ansøgning om asyl i den almindelige procedure eller ÅG-proceduren ikke vurderes at finde anvendelse, fastsætte de nødvendige regler for behandling af en ansøgning i asylgrænseproceduren.

I det følgende gennemgås Udlændinge- og Integrationsministeries overvejelser og den foreslåede ordning i forhold til de regler, der vurderes at skulle fastsættes med hjemmel i den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i udlændingelovens § 37 o, stk. 4. Derudover gennemgås relevante regler i udlændingeloven, som vurderes at ville finde anvendelse i tilfælde af, at en ansøgning om asyl skal behandles i en dansk asylgrænseprocedure.

3.3.2.2.1. Steder for gennemførelse af asylgrænseproceduren

Artikel 54, stk. 1, i asylprocedureforordningen fastsætter, at en ansøger som hovedregel skal opholde sig ved eller i nærheden af de ydre grænser, i transitområderne eller på andre udpegede steder inden for medlemsstaternes område.

Udlændingelovens § 42 a, stk. 5, vurderes at finde anvendelse i tilfælde af, at en dansk asylgrænseprocedure finder anvendelse. Det vil således i overensstemmelse med gældende ret være

Udlændingestyrelsen, som vil være ansvarlig for at indkvartere udlændinge omfattet af asylgrænseproceduren.

En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse skal behandles i asylgrænseproceduren, vil som følge af forslaget i udlændingelovens § 37 o, stk. 3, ikke blive tilladt indrejse og ikke være at anse for indrejst her i landet. Udlændingen vil endvidere som følge af forslaget i § 37 o, stk. 3, 2. pkt., blive pålagt at tage ophold på det sted, Udlændingestyrelsen anviser, under asylsagsbehandlingen.

Udlændingen vil ikke blive anset som værende indrejst, når den pågældende befinder sig på den facilitet, der er udpeget til brug for asylgrænseproceduren, eller på det opholdssted, hvor den pågældende er indkvarteret. Dette vil gælde, uanset om faciliteten placeres i nærheden af de ydre grænser, transitområderne eller et andet sted. Det samme vil gøre sig gældende, hvis der opstår behov for at overføre en ansøger, som er omfattet af asylgrænseproceduren, til en anden lokalitet som led i sagsbehandlingen. Det vil eksempelvis kunne være ved behov for at aldersundersøge en uledsaget mindreårig på en ekstern lokalitet, eller såfremt ansøgeren får akut behov for lægelig behandling uden for faciliteten eller indkvarteringsstedet.

Det vil være Udlændingestyrelsens opgave at indkvartere udlændinge omfattet af asylgrænseproceduren. Der vil i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens nuværende praksis skulle tages hensyn til ansøgeres individuelle behov, herunder i forhold til familier med mindreårige børn.

Det samme vil gøre sig gældende for indkvartering af uledsagede mindreårige, hvis ansøgning om asyl kan behandles i asylgrænseproceduren. Det vil efter Udlændingestyrelsens praksis bl.a. betyde, at uledsagede mindreårige vil skulle indkvarteres afskærmet fra voksne asylansøgere, eksempelvis på et børnecenter, og at der vil skulle stilles passende tilbud om aktiviteter til rådighed for børn, herunder i forhold til undervisning og fritidsaktiviteter.

Der henvises til lovforslagets pkt. 3.2.1.2.3 vedrørende retsgarantier for mindreårige, herunder uledsagede mindreårige.

3.3.2.2.2. Adgang til juridisk rådgivning og repræsentation

Asylprocedureforordningen fastsætter i artikel 15 og 17 regler om ret til gratis juridisk rådgivning og retshjælp i alle faser af asylproceduren samt repræsentation. Der henvises til lovforslagets pkt. 3.3.1.2.1 vedrørende dette.

Udlændinge- og integrationsministeren vil af hensyn til at fastsætte en ordning, der tilsvarende asylprocedureforordningens bestemmelser om adgang til juridisk rådgivning, med hjemmel i den foreslåede § 37 o, stk. 3, i udlændingeloven fastsætte nærmere regler herom. I dag rådgiver Dansk Flygtningehjælp udlændinge i alle faser af en asylsag. Det vurderes på den baggrund, at Dansk

Flygtningehjælp ligeledes vil skulle yde juridisk rådgivning til udlændinge, hvis ansøgning om asyl behandles i asylgrænseproceduren.

Udlændingestyrelsen har endvidere i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 3, pligt til at oplyse asylansøgere om muligheden for at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp med henblik på at modtage juridisk rådgivning omkring asylsagen, når sagen antages til realitetsbehandling her i Danmark.

Denne oplysningspligt vil ligeledes gælde for asylansøgere, hvis sag realitetsbehandles i asylgrænseproceduren.

Udlændinge- og integrationsministeren vil endvidere med hjemmel i den foreslåede § 37 o, stk. 3, kunne fastsætte nærmere regler om juridisk rådgivning og repræsentation i forbindelse med klagesagsbehandlingen.

Der henvises til lovforslagets pkt. 3.1.2.2.6 vedrørende den foreslåede ordning for indgivelse og behandling af klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i asylgrænseproceduren.

3.3.2.2.3. Prioritering mellem ansøgninger og frist for behandling af en ansøgning

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at der kan blive behov for at prioritere imellem, hvilke ansøgninger der skal behandles først i asylgrænseproceduren. Det kan eksempelvis være hensigtsmæssigt at prioritere behandlingen af ansøgninger indgivet af familier med mindreårige børn, i tilfælde hvor der er en rimelig grund til at betragte ansøgeren som en fare for medlemsstatens nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller sager hvor ansøgeren har udvist kriminel adfærd.

Dette vil svare til nogle af de situationer, hvorefter det i medfør af asylprocedureforordningens artikel 34, stk. 5, vil være muligt for en medlemsstat at prioritere behandlingen af en ansøgning.

Udlændinge- og integrationsministeren vil på den baggrund fastsætte nærmere regler om prioritering mellem ansøgninger med hjemmel i den foreslåede § 37 o, stk. 3, i udlændingeloven.

Efter artikel 51, stk. 2, i asylgrænseprocedureforordningen skal asylgrænseproceduren være så kort som mulig. Asylgrænseproceduren må som udgangspunkt højst vare 12 uger fra det tidspunkt, hvor ansøgningen er registreret. De 12 uger omfatter også klagesagsbehandling. Efter denne periode skal ansøgeren som udgangspunkt gives tilladelse til at rejse ind på medlemsstatens område, medmindre den pågældende er overgået til grænsetilbagesendelsesproceduren i medfør af artikel 4 i grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen.

Af hensyn til at fastsætte tilsvarende regler samt at sikre sammenhæng med asylgrænseproceduren, som den finder anvendelse i de øvrige EU-medlemsstater i medfør af asylprocedureforordningen, vil der med hjemmel i den foreslåede § 37 o, stk. 3, blive fastsat regler om, at fristen for behandling af

en ansøgning i en dansk asylgrænseprocedure ligeledes som det klare udgangspunkt maksimalt må tage 12 uger, hvorefter også klagesagsbehandlingen som udgangspunkt vil skulle være afsluttet.

Den foreslåede ordning vil betyde, at den samlede asylgrænseprocedure som det klare udgangspunkt skal afsluttes inden for 12-ugersfristen. Heri ligger, at Udlændingestyrelsen inden for de 12 uger skal vurdere og træffe afgørelse om, hvorvidt ansøgningen skal afvises som er grundløs eller uantagelig, ligesom Udlændingestyrelsen vil skulle realitetsbehandle ansøgninger, der ikke skal afvises som grundløse eller uantagelige i asylgrænseproceduren. Derudover vil der også som det klare udgangspunkt skulle træffes endelig afgørelse i klagesagen ved Flygtningenævnet inden for denne frist.

Såfremt det ikke er muligt for Udlændingestyrelsen at træffe afgørelse inden for fristen, vil ansøgeren som udgangspunkt skulle tillades adgang til at indrejse her i landet, hvorefter Udlændingestyrelsen vil skulle behandle ansøgningen efter den almindelige asylprocedure i medfør af udlændingelovens gældende regler.

Såfremt det ikke er muligt for Flygtningenævnet at træffe afgørelse inden for 12-ugersfristen, og den manglende fristoverholdelse ikke skyldes, at sagen skal henvises til behandling af et fuldt nævnt efter den foreslåede § 53, stk. 16, 2. pkt., i udlændingeloven, vil ansøgeren tillige skulle tilladelse indrejse her i landet under klagesagsbehandlingen. Det vil således betyde, at Udlændingestyrelsen skal vurdere, om udlændingen fortsat skal være indkvarteret på det sted, som er udpeget til brug for gennemførelse af asylgrænseproceduren, ligesom der skal tages fornyet stilling til, om den pågældende fortsat skal være underlagt eventuelle foranstaltninger til at sikre den pågældendes tilstedeværelse eller medvirken.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at der i helt særlige tilfælde kan være behov for at fravige 12-ugersfristen under klagesagsbehandlingen, såfremt Flygtningenævnet vurderer, at sagen ikke er egnet til behandling på formandskompetencen som foreslået i § 53, stk. 16, 1. pkt., i udlændingeloven. Udlændinge- og integrationsministeren vil på den baggrund med hjemmel i den foreslåede § 37 o, stk. 3, fastsætte nærmere regler om muligheden for i disse særlige tilfælde at fravige 12-ugersfristen, herunder fastsætte regler om, hvornår sagen i disse tilfælde senest vil skulle være afsluttet ved Flygtningenævnet.

Der henvises til lovforslagets pkt. 3.3.2.2.6 vedrørende den foreslåede klageordning i asylgrænseproceduren.

3.3.2.2.4. Foranstaltninger til at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken, herunder regler om frihedsberøvelse

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at der som følge af forslaget i udlændingelovens § 37 o, stk. 2, 1. pkt., hvorefter udlændinge omfattet af asylgrænseproceduren ikke

vil være at anse for indrejst her i landet under asylgrænseproceduren, kan være behov for at anvende foranstaltninger til sikring af en udlændings tilstedeværelse eller medvirken.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at udlændingelovens regler om foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken i §§ 34 og 36 vil finde anvendelse ved behandling af en ansøgning om asyl i asylgrænseproceduren. Det er endvidere ministeriets vurdering, at disse foranstaltninger generelt skal ses i sammenhæng med indførelse af den nye ordning, hvorefter en udlænding ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet, når en ansøgning behandles i asylgrænseproceduren, hvilket indebærer, at myndighederne har en særlig forpligtelse til at sikre denne persongrupper tilstedeværelse og medvirken.

Det vil betyde, at politiet eller Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med udlændingelovens § 34, stk. 1, indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal afvises, udvises, overføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, kan bestemme, at udlændingen skal deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet eller Udlændingestyrelsen, stille en af politiet eller Udlændingestyrelsen fastsat sikkerhed, tage ophold efter politiets eller Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse og give møde hos politiet eller Udlændingestyrelsen på nærmere angivne tidspunkter.

Politiet vil endvidere i overensstemmelse med udlændingelovens § 34, stk. 2, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, kunne bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt udlændingen indgiver ansøgning om asyl efter udlændingelovens § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt, udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, eller udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

En udlænding, hvis sag behandles i asylgrænseproceduren, vil endvidere kunne frihedsberøves i overensstemmelse med udlændingelovens § 36, stk. 2, 2. pkt., hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en samtale med Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt. Dette gælder både under vurderingen af sagens antagelighed og i forbindelse med sagens realitetsbehandling.

Det vil ligeledes være muligt at frihedsberøve en asylansøger under asylsagens behandling i medfør af udlændingelovens § 36, stk. 3, såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra samtaler med Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt, ikke meddeler

eller tilslører oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, eller på anden lignende måde ikke vil medvirke til sagens oplysning.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at udlændingelovens § 37, stk. 10, 3. pkt., ligeledes vil finde anvendelse for uledsagede mindreårige, såfremt asylgrænseproceduren finder anvendelse. Det vil betyde, at en uledsaget mindreårig, hvis ansøgning behandles i asylgrænseproceduren, fordi den pågældende anses for at udgøre en fare for den nationale sikkerhed eller offentlige orden, ikke vil kunne frihedsberøves i et fængsel.

3.3.2.2.5. Retsgarantier for mindreårige

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at ansøgninger om asyl indgivet af mindreårige principielt også skal kunne behandles i asylgrænseproceduren, hvis der er tale om mindreårige, der ledsages af deres forældre. Hvis der indgives ansøgning om asyl fra en familie, hvor ikke alle familiemedlemmer vurderes at skulle have behandlet deres ansøgning om asyl i asylgrænseproceduren, vil det skulle bero på udlændingemyndighedernes konkrete vurdering, hvorvidt alle medlemmer i familien skal have deres ansøgning behandlet i asylgrænseproceduren, eller om alene det eller de medlemmer, der vurderes at skulle have deres ansøgning behandlet i asylgrænseproceduren, skal have ansøgningen behandlet heri. Udlændingemyndighedernes beslutning herom vil bl.a. skulle bero på en afvejning af hensynet til familiens enhed og barnets tarv.

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer dog, at ansøgninger indgivet af uledsagede mindreårige, som det klare udgangspunkt ikke bør omfattes af asylgrænseproceduren, medmindre den uledsagede mindreårig udgør en fare for den nationale sikkerhed eller offentlige orden, svarende også til artikel 53, stk. 1, 1 pkt., i asylprocedureforordningen.

Såfremt en ansøgning indgivet af en mindreårig behandles i asylgrænseproceduren, skal der tages behørigt hensyn til mindreåriges særligt sårbare situation.

Asylprocedureforordningen fastsætter i artikel 22 og 23 en række retsgarantier for mindreårige, herunder bl.a. regler om, at der først og fremmest skal tages hensyn til barnets tarv ved anvendelse af forordningen, at barnet skal have mulighed for familiesammenføring samt befinde sig i sikkerhed under sagsbehandlingen mod bl.a. vold og udnyttelse samt regler om repræsentation mv.

Der henvises til lovforslagets pkt. 3.3.1.2.1 vedrørende retsgarantier for mindreårige.

Det vurderes, at de retsgarantier, der er fastsat i udlændingeloven vedrørende behandling af en ansøgning om asyl i den almindelige procedure for mindreårige, herunder retsgarantier for uledsagede mindreårige, i høj grad tilsvarende de retsgarantier, asylprocedureforordningen fastsætter for mindreårige.

I overensstemmelse med gældende praksis for sagsbehandlingen i den almindelige procedure vil Udlændingestyrelsen således ved behandling af en ansøgning om asyl indgivet af en mindreårig, som behandles i asylgrænseproceduren, forud for den asylretlige vurdering af sagen skulle vurdere, om den mindreårige er moden nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Modenhedsvurderingen vil skulle foretages på samme vis, som den foretages efter Udlændingestyrelsens almindelig praksis.

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at der er behov, vil der endvidere kunne iværksættes en aldersundersøgelse i overensstemmelse med § 48 e, stk. 3, 2. pkt.

For mindreårige vil der skulle stilles relevante tilbud til rådighed. For børn i den undervisningspligtige alder (6-16 år) vil der eksempelvis skulle være et tilbud om undervisning og om fritidsaktiviteter.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at udlændingelovens § 56 a vedrørende udpegning af en repræsentant for uledsagede mindreårige til varetagelse af den mindreåriges interesser vil finde anvendelse i den situation, hvor en uledsaget mindreårig udlænding har indgivet en ansøgning om asyl, som undtagelsesvist behandles i asylgrænseproceduren.

Udlændingestyrelsen vil også efter ønske fra en uledsaget mindreårig skulle bistå med at iværksætte en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk, medmindre den mindreårige kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. § 56 a, stk. 10.

Afslutningsvis vil Udlændingestyrelsen i medfør af § 56 a, stk. 11, om muligt skulle iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 10, hvis den mindreårige har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod, eller hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Såfremt en ansøgning om asyl, som er indgivet af en uledsaget mindreårig, skal behandles i asylgrænseproceduren, og der i den forbindelse bliver behov for at frihedsberøve den mindreårige, vil den mindreårige ikke kunne frihedsberøves i et fængsel, jf. udlændingelovens § 37, stk. 10, 3. pkt.

Det bemærkes derudover generelt, at i det omfang, det er nødvendigt, kan udlændinge- og integrationsministeriet i medfør af den foreslåede § 37 o, stk. 4, jf. forslagets § 1, nr. 12, fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændingelovens regler om behandling af asylansøgninger tillige skal finde anvendelse i sager, der behandles efter asylgrænseproceduren, herunder i forhold til uledsagede mindreårige.

Der henvises til lovforslagets pkt. 3.2.1.2.3 vedrørende retsgarantier for mindreårige, herunder uledsagede mindreårige.

3.3.2.2.6. Klage over afslag

Udlændinge- og Integrationsministeriet vurderer, at klager over Udlændingestyrelsens afgørelser i sager, som behandles i asylgrænseproceduren, skal kunne påklages til Flygtningenævnet i lighed med, hvordan klager over afslag på asyl i øvrigt behandles efter dansk ret.

Det foreslås derfor, at afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i asylgrænseproceduren, skal kunne påklages til Flygtningenævnet. En ansøger vil, ud over en afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter § 7, kunne klage over en afgørelse om afvisning af en ansøgning som uantagelig.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har med den foreslåede klagesagsprocedure for asylgrænseproceduren navnlig lagt vægt på, at den samlede sagsbehandling, herunder klagesagsbehandlingen, som følge af den foreslåede maksimale tidsfrist på 12 uger for behandling af en ansøgning i asylgrænseproceduren, nødvendiggør, at sagerne kan afgøres særligt hurtigt. Dette vil især være gældende i den situation, hvor asylgrænseproceduren finder anvendelse som følge af en større tilstrømning af udlændinge.

Det foreslås, at klager over afslag på asyl samt klager over afvisning af ansøgningen uantagelig, som er blevet afgjort i asylgrænseproceduren, , ikke automatisk skal anses for påklaget til Flygtningenævnet.

Det foreslås i forlængelse heraf, at sagerne på grund af sagernes karakter og inden for det tidsrum, de skal behandles, behandles af Flygtningenævnets formand eller en næstformand alene på den såkaldte formandskompetence. Det vil betyde, at sagerne vil blive behandlet af formanden eller næstformanden alene og ikke af et fuldt nævn bestående af en dommer, en advokat og en repræsentant fra Udlændinge- og Integrationsministeriets departement.

Det foreslås dog, at sagerne i helt særlige tilfælde skal kunne henvises til fuld nævnsbehandling. Såfremt Flygtningenævnets formand eller næstformand måtte vurdere, at sagen ikke egner sig til behandling på formandskompetencen, vil Flygtningenævnet således i helt særlige tilfælde som følge af det foreslåede kunne henvise sagen til fuld nævnsbehandling, hvorefter sagen vil blive behandlet på nævnsmøde med medvirken af formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement. Helt særlige tilfælde vil eksempelvis kunne foreligge, hvis sagen rejser væsentlige principielle spørgsmål.

Der lægges med lovforslaget op til, at Udlændingestyrelsen skal gøre en asylansøger bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp, når en asylansøgning behandles i asylgrænseproceduren. Dansk Flygtningehjælp vil i overensstemmelse med gældende ret skulle yde en ansøger, som retter henvendelse, juridisk rådgivning om asylsagsprocessen. Dansk Flygtningehjælp vil kunne indgive partsindlæg i det omfang, det vil være relevant, og ansøgeren anmoder herom. Der lægges dog ikke op til, at Dansk Flygtningehjælp skal repræsentere en udlænding i asylgrænseproceduren på samme vis, som når en klage behandles af Flygtningenævnet efter den har været forsøgt afgjort i ÅG-proceduren.

Flygtningenævnet vil endvidere med forslaget om fornødent og i overensstemmelse med gældende ret efter § 55, stk. 1, i udlændingeloven kunne beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan. Det vil være relevant, såfremt sagen henvises til fuld nævnsbehandling efter § 53, stk. 6.

En ansøger, hvis ansøgning behandles i asylgrænseproceduren, gives som følge af forslaget i § 37 o, stk. 3, i udlændingeloven ikke processuelt ophold og tillades således ikke at indrejse her i landet under sagsbehandlingen. Det vil også betyde, at ansøgeren ikke vil få processuelt ophold under klagesagsbehandlingen, ligesom en ansøger under klagesagsbehandlingen ikke vil få tilladelse til at indrejse.

En klage efter forslaget i § 37 o, stk. 1 og 2, tillægges endvidere ikke opsættende virkning. Dette indebærer, at ansøgeren vil overgå til udsendelsesposition under klagesagsbehandlingen.

3.3.2.3. Vurdering af ansvarlig medlemsstat efter AM-forordningen i asylgrænseproceduren

Vurderingen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylsagen efter AM-forordningen, vil også skulle foretages i asylgrænseproceduren, såfremt udlændingens ansøgning om asyl behandles heri. Der henvises generelt til lovforslagets pkt. xx for en gennemgang af AM-forordningen.

Forpligtelsen til at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, påhviler efter AM-forordningen den medlemsstat, hvor ansøgningen først er registreret.

Såfremt en asylansøger er henvist til asylgrænseproceduren, vil proceduren til bestemmelse af den ansvarlige medlemsstat efter AM-forordningen skulle indledes fra tidspunktet, hvor ansøgningen er registreret. Fristerne i AM-forordningen, herunder artikel 39 og 40 for indgivelse og besvarelse af en anmodning om overtagelse, vil således også gælde, når ansvaret for en ansøger, hvis ansøgning behandles i asylgrænseproceduren, skal fastlægges.

Såfremt en ansøgning behandles i asylgrænseproceduren, vil også fastlæggelsen af ansvaret efter AM-forordningen skulle foretages på det sted, hvor grænseproceduren vil blive gennemført, hvilket vil svare til artikel 52 i asylgrænseprocedureforordningen.

Fastlæggelse af ansvaret efter AM-forordningen vil således skulle ske i forbindelse med vurdering af sagens antagelighed i overensstemmelse med artikel 39, stk. 1, litra a i asylprocedureforordningen.

3.4. Grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen

3.4.1. Gældende ret

3.4.1.1. Udsendelsesdirektivet

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandssstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) fastsætter regler om tilbagesendelse af tredjelandssstatsborgere uden lovligt ophold, herunder i det væsentligste regler om rettigheder og garantier (artikel 4 og 5 og artikel 14), pligten til at meddele tilbagesendelsesafgørelser (artikel 6), frivillig udrejse (artikel 7), udsendelse (artikel 8-10), indrejseforbud (artikel 11), formkrav til afgørelser (artikel 12), garantier i perioden frem til tilbagesendelse (artikel 14), regler om administrativ frihedsberøvelse med henblik på udsendelse (artikel 15-17) og akutte situationer (artikel 18). Udsendelsesdirektivet udgør en delvis udbygning af Schengenreglerne.

Udsendelsesdirektivet er gennemført i dansk ret, jf. lov nr. 248 af 30. marts 2011 med efterfølgende ændringer.

3.4.1.2. Hjemrejseloven

Hjemrejseloven regulerer udlændingens forhold fra det tidspunkt, hvor en udlænding ikke har ret til at opholde sig her i landet, frem til at udlændingen udrejser.

Hjemrejseloven har dels til formål at sikre myndighederne de fornødne redskaber til at understøtte udlændingens udrejse, dels til formål at motivere udlændingen til selv at træffe beslutning om udrejse og at understøtte en sådan beslutning. Derudover har loven til formål at regulere konsekvenserne, når en udlænding ikke medvirker til sin udrejse.

Lovens kapitel 1 indeholder regler om udlændingens pligt til at udrejse, hvis den pågældende ikke har ret til at opholde sig her i landet, samt Hjemrejsestyrelsens mulighed for at foretage kontrol med, om udlændingen er udrejst.

Lovens kapitel 6 om hjemrejsestøtte m.v. indeholder bl.a. regler om udlændingens pligt til at afholde de udgifter, der er forbundet med udlændingens udrejse, jf. § 7, samt regler om hjemrejsestøtte, jf. § 8.

Lovens kapitel 8 indeholder videre bestemmelser om Hjemrejsestyrelsens mulighed for at træffe motivationsfremmende foranstaltninger for at sikre den nødvendige kontrol med de udlændinge, som ikke udrejser af Danmark frivilligt.

Det følger af hjemrejselovens §§ 11 og 12 bl.a., at Hjemrejsestyrelsen eller politiet for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken til sin udrejse kan bestemme, at udlændingen fx skal deponere sit pas, anden rejselogitimation og billet eller skal give møde på nærmere angivet tidspunkter (meldepligt).

Det følger videre af hjemrejselovens § 13 bl.a., at Hjemrejsestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der ikke medvirker til sin udrejse, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted samt give underretning om sit opholdssted inden for et bestemt tidsrum (opholds- og underretningspligt).

Lovens kapitel 9 indeholder tillige bestemmelser om muligheden for varetægtsfængsling og administrativ frihedsberøvelse m.v.

Det følger derudover af hjemrejselovens § 16, stk. 1, 1. pkt., at såfremt de mindre indgribende foranstaltninger i §§ 11 og 12 eller udlændingelovens § 34 ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 2, eller §§ 25 a, 25 b eller 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal den pågældende så vidt muligt frihedsberøves.

Loven indeholder også regler om udlændingens medvirken til udrejse og hjemrejsestyrelsens mulighed for at indgå en hjemrejsekontrakt med en udlænding, der skal udrejse. Derudover indeholder loven bestemmelser om udlændingens pligter og opgaver, når udlændingen er indkvarteret i medfør af udlændingelovens § 42 a.

Loven indeholder desuden regler om Folketingets Ombudsmands tilsyn med udsendelsesarbejdet og muligheden for andre myndigheders videregivelse af oplysninger fra en opholdssag til Hjemrejsestyrelsen.

Endelig indeholder loven regler om kompetence og om klageadgang, således at afgørelser efter loven som udgangspunkt træffes af Hjemrejsestyrelsen med klageadgang til Udlændingenævnet.

3.4.1.4. Grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen

3.4.1.4.1. Gældende ret

Europa-Parlamentet og Rådet vedtog den 14. maj 2024 forordning (EU) 2024/1349 om indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse og om ændring af forordning (EU) 2021/1148 (grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen).

Grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen har til formål at strømline, forenkle og harmonisere medlemsstaternes proceduremæssige ordninger ved at indføre en grænseprocedure ved tilbagesendelse, som skal finde anvendelse på tredjelandstatsborgere og statsløse, hvis ansøgning om international beskyttelse er blevet afslået eller afvist i forbindelse med asylgrænseproceduren, som fastsat i artikel 43-54 i asylprocedureforordningen.

Forordningen fastsætter også midlertidige specifikke regler, der skal gælde i krisesituationer som defineret i kriseforordningen.

Forordningen ændrer tillige Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/1148 af 7. juli 2021 om oprettelse af et instrument for finansiel støtte til grænseforvaltning og visumpolitik som en del af Fonden for Integreret Grænseforvaltning (BMVI-forordningen). Formålet med ændringerne er at give mulighed for finansiering af støtte med henblik på solidaritetstiltag i forbindelse med AM-forordningen.

I det følgende gennemgås de væsentligste bestemmelser i forordningen. Bestemmelser af rent teknisk karakter gennemgås ikke.

Grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 1 regulerer forordningens genstand og anvendelsesområde. Det følger bl.a. af bestemmelsen, at der med forordningen oprettes en grænseprocedure for tilbagesendelse, der skal finde anvendelse for tredjelandstatsborgere og statsløse, hvis ansøgning er blevet afslået eller afvist i asylgrænseproceduren.

Det følger af forordningens artikel 2, at for de medlemsstater, der ikke er bundet af asylprocedureforordningen, forstås henvisninger i grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen som henvisninger til tilsvarende bestemmelser, som medlemsstaterne kan have indført i deres nationale ret.

Det følger af forordningens artikel 4, stk. 1, at tredjelandstatsborgere og statsløse, der ikke har opnået ret til asyl i forbindelse med asylgrænseproceduren, ikke gives tilladelse til at rejse ind på den pågældende medlemsstats område.

Det følger videre af forordningens artikel 4, stk. 2, at medlemsstaterne skal kræve, at personer som omhandlet i stk. 1, i en periode på højst 12 uger, opholder sig på steder ved eller i nærheden af de ydre grænser eller transitområder. Hvis en medlemsstat ikke kan indkvartere sådanne personer på disse steder, kan den gøre brug af andre steder inden for sit område. 12-ugersperioden regnes fra den dato, hvorefter ansøgeren, tredjelandstatsborgeren eller den statsløse ikke længere har ret eller tilladelse til at forblive på området. Kravet om ophold på et bestemt sted betragtes ikke som tilladelse til at indrejse eller ophold på en medlemsstats område.

Det følger derudover af forordningens artikel 4, stk. 2, at forholdene på indkvarteringsstederne skal opfylde de standarder, som svarer til dem, der gælder for de materielle modtagelsesforhold og lægebehandling i overensstemmelse med artikel 19 og 20 i modtagelsesdirektivet, da de finder anvendelse på personer, som stadig betragtes som ansøgere.

Modtagelsesdirektivets artikel 19 og 20 vedrører de materielle modtagelses- og indkvarteringsforhold for asylansøgere.

Det følger af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 4, stk. 3, at udsendelsesdirektivets artikel 3, artikel 4, stk. 1, artikel 5, artikel 6, stk. 1-5, artikel 7, stk. 2 og 3,

artikel 8-11, artikel 12, artikel 14, stk. 1, artikel 15, stk. 2-4, og artikel 16-18 finder anvendelse ved anvendelse af forordningens artikel 4.

Udsendelsesdirektivets artikel 3 indeholder definitioner, artikel 4, stk. 1, vedrører retstillingen i forhold til gunstigere bestemmelser, artikel 5 vedrører respekten for non-refoulement-princippet og de behørigte hensyn, der skal tages til barnets tarv, familieliv og helbredstilstand, artikel 6, stk. 1-5, vedrører afgørelser om tilbagesendelse, artikel 7, stk. 2 og 3, vedrører forlængelse af fristen for frivillig udrejse og muligheden for at pålægge udlændingen forpligtelser i samme periode, artikel 8 vedrører udsendelse, artikel 9 vedrører udsættelse af en udsendelse, artikel 10 vedrører tilbagesendelse og udsendelse af uledsagede mindreårige, artikel 11 vedrører indrejseforbud i afgørelser om tilbagesendelse, artikel 12 vedrører formkravene til afgørelser om tilbagesendesafgørelser m.v., artikel 14, stk. 1, vedrører garantier i perioden frem til tilbagesendelsen, artikel 15, stk. 2-4, vedrører afgørelser om frihedsberøvelse, artikel 16 vedrører forholdene under frihedsberøvelsen, artikel 17 vedrører frihedsberøvelse af mindreårige og familier, og artikel 18 indeholder bestemmelser om frihedsberøvelse i akutte situationer.

Det følger af forordningens artikel 4, stk. 4, at hvis en afgørelse om tilbagesendelse ikke kan håndhæves inden for det maksimale tidsrum, der er omhandlet i stk. 2 (12 uger), fortsætter medlemsstaterne tilbagesendelsesproceduren i overensstemmelse med udsendelsesdirektivet.

Det følger af forordningens artikel 4, stk. 5, at der gives en frist for frivillig udrejse, medmindre der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller ansøgningen under asylgrænseproceduren er blevet afslået som åbenbart grundløs, eller hvis den pågældende person udgør en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller medlemsstaternes nationale sikkerhed. En frist for frivillig udrejse gives kun efter anmodning. Fristen må hverken overstige 15 dage eller give personen ret til at indrejse på medlemsstatens område. Personer, der efter anmodning gives en frist for frivillig udrejse, skal overgive ethvert gyldigt rejsedokument til myndighederne, som de er i besiddelse af, så længe det er nødvendigt for at forhindre, at vedkommende forsvinder.

Det følger derudover af forordningens artikel 4, stk. 6, at medlemsstater, der efter at have afslået en ansøgning i forbindelse med asylgrænseproceduren, udsteder en afgørelse om nægtelse af indrejse i overensstemmelse med artikel 14 i Schengengrænsekodeksen, og som i henhold til artikel 2, stk. 2, litra a i udsendelsesdirektivet har besluttet ikke at anvende udsendelsesdirektivet i sådanne tilfælde, sikrer, at behandlingen af og beskyttelsesniveauet for tredjelandstatsborgere og statsløse, som nægtes indrejse, er i overensstemmelse med artikel 4, stk. 4, i udsendelsesdirektivet og svarer til den behandling og det beskyttelsesniveau, der er fastsat i grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 4, stk. 2 og artikel 5, stk. 4.

Som baggrund for henvisningen til udsendelsesdirektivets artikel 4, stk. 4, følger det af forordningens præambelbetragtning 8, at formålet er at sikre ligebehandling af alle tredjelandstatsborgere, der inden for rammerne af grænseproceduren har fået afslag på deres ansøgninger. Behandlingen og

niveauet af beskyttelse for de pågældende bør derfor være i overensstemmelse udsendelsesdirektivet for så vidt gunstigere bestemmelser.

Det følger af forordningens artikel 5, stk. 1, at frihedsberøvelse kun må pålægges som en sidste udvej, hvis det viser sig nødvendigt på grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag, og hvis andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

Af artikel 5, stk. 2, følger, at personer som omhandlet i artikel 4, stk. 1, der har været frihedsberøvet som led i asylgrænseproceduren, og som ikke længere har ret eller tilladelse til at forblive på området, fortsat kan frihedsberøves med henblik på at forhindre deres indrejse på den pågældendes medlemsstats område, forberede deres tilbagesendelse eller gennemføre en udsendelse.

I medfør af artikel 5, stk. 3, kan personer som omhandlet i artikel 4, stk. 1, der ikke har været frihedsberøvet som led i asylgrænseproceduren, og som ikke længere har ret eller tilladelse til at forblive på området, frihedsberøves, hvis der er en risiko for, at de vil forvinde, jf. udsendelsesdirektivet, hvis de undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesproceduren, eller hvis de udgør en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed.

Endelig følger det af artikel 5, stk. 4, at frihedsberøvelse skal være af så kort varighed som muligt og kun må opretholdes, så længe der er rimelig udsigt til udsendelse, og så længe ordninger derfor er igangværende og gennemføres med nødvendig omhu. Frihedsberøvelsens varighed må ikke overstige den periode, der er omhandlet i forordningen artikel 4, stk. 2 (12 uger). Det fremgår endvidere af artikel 5, stk. 4, at hvis der foretages en efterfølgende frihedsberøvelse, umiddelbart efter en periode med frihedsberøvelse som fastsat i henhold til nærværende artikel, skal denne periode med frihedsberøvelse medtages i beregningen af maksimale perioder for frihedsberøvelse, der er fastsat i artikel 15, stk. 5 og 6, i udsendelsesdirektivet.

Forordningens kapitel III (artikel 6-8) indeholder midlertidige specifikke regler, der skal gælde i krisesituationer.

Det fremgår bl.a. af kapitlet, hvilke yderligere foranstaltninger medlemsstaterne har mulighed for at undtage under grænsetilbagesendelsesproceduren i en krisesituation, som defineret i kriseforordningens artikel 1, stk. 4, for personer hvis ansøgning er blevet afslået eller afvist i forbindelse med asylgrænseproceduren i henhold til kriseforordningens artikel 11, stk. 3, 4 og 6. Medlemsstaterne kan i den forbindelse bl.a. forlænge varigheden af grænsetilbagesendelsesproceduren med op til 6 uger.

Forordningens kapitel IV (artikel 9) vedrører de ændringer i BMVI-forordningen, der foretages med grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen. Ændringerne giver mulighed for med BMVI-midler

at medfinansiere solidaritetstiltag i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om asylforvaltning og migrationsstyring (AM-forordningen).

Forordningens artikel 10 til 14 indeholder de afsluttende bestemmelser om bl.a. offentlige myndigheders mulighed for at anfægte administrative eller retslige afgørelser, beregning af frister og ikrafttrædelse og anvendelse.

3.4.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Folketinget vedtog den 7. november 2024 forslag nr. B 10 til folketingsbeslutning om Danmarks tilslutning på mellemstatsligt grundlag til dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning vedrørende bl.a. indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse, der finder anvendelse for tredjelandsstatsborgere og statsløse personer, hvis ansøgning om international beskyttelse er blevet afslået eller afvist i forbindelse med asylgrænseproceduren i henhold til asylprocedureforordningen, eller tilsvarende bestemmelser, der er vedtaget i national ret. Vedtagelsen af beslutningsforslaget dannede grundlag for regeringens tilslutning over for EU af bl.a. grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen. Der henvises til lovforslagets pkt. 9 om forholdet til EU-retten for en nærmere beskrivelse heraf.

Lovforslaget vil i overensstemmelse med det vedtagne beslutningsforslag B 10 gennemføre de relevante dele af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen i dansk ret. Lovforslaget indeholder på den baggrund de nødvendige forslag til ændringer af hjemrejseloven og udlændingeloven.

De sikkerheds- og migrationsudfordringer, som Danmark og EU står over for, nødvendiggør en fortsat styrket fælles indsats med kontrollen af de ydre grænser og tilbagesendelse. Udlændinge- og Integrationsministeriet finder derfor, at det er af væsentlig betydning at deltage i en styrkelse af kontrollen med de ydre grænser og tilbagesendelse.

Et stort antal af de ansøgninger om international beskyttelse, der fremsættes i EU, fremsættes ved medlemsstaternes ydre grænser eller i transitområder, herunder af udlændinge, der pågribes i forbindelse med uautoriseret passage af den ydre grænse. Der har på den baggrund vist sig et behov for at indføre en fremskyndet behandlingsprocedure forud for indrejse på medlemsstaternes område med henblik på at sikre en ensrettet, gnidningsløs og mere effektiv håndtering af ansøgningerne.

Proceduren består af tre faser bestående af en screening, en asylgrænseprocedure og en grænsetilbagesendelsesprocedure. Såfremt asylgrænseproceduren fører til en afgørelse om, at en ansøgning om international beskyttelse afslås eller afvises som uantagelig, grundløs, eller åbenbart grundløs, træffes der en afgørelse om tilbagesendelse. Når afgørelsen om tilbagesendelse er truffet, og ansøgeren ikke længere har ret til at blive, omfattes udlændingen af grænsetilbagesendelsesproceduren.

Med grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen får myndighederne bedre redskaber til at udsende udlændinge, bl.a. ved nægtelse af formel indrejse på medlemsstaternes område, pålæg af opholdspligt nær den ydre grænse, eller et andet udpeget sted, og udvidet mulighed for frihedsberøvelse.

Efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse kan grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen medvirke til de nævnte mål uden at gå på kompromis med retssikkerheden for de berørte udlændinge.

Grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen er således et vigtigt redskab til at kunne håndtere en stigende tilstrømning af migranter i EU.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at der i forbindelse med indførelsen af de nye regler om en forenklet proceduremæssig ordning for grænsetilbagesendelse er fundet en passende balance mellem på den ene side hensynet til at gøre håndteringen af tilbagesendelser ved de ydre grænser mere effektiv og på den anden side hensynet til behandlingen af de personer, der er omfattet af forordningens anvendelsesområde.

3.4.2.1. Gennemførelse af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen i dansk ret

Den overordnede gennemførelse i dansk ret af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen skal generelt ses i sammenhæng med den foreslåede § 1, nr. 2, om implementering af Schengenretsakter i Danmark. Grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen vil således blive gennemført i dansk ret ved udlændinge- og integrationsministerens bekendtgørelse. Eventuelle senere ændringer af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen vil i det omfang, at disse ikke indebærer et behov for lovændringer, ligeledes kunne gennemføres ved udlændinge- og integrationsministerens bekendtgørelse. Herved tages der højde for eventuelle fremtidige ændringer af forordningen i det omfang, der er tale om tekniske ændringer, som ikke kræver ændringer i hjemrejseloven eller udlændingeloven.

I forhold til den konkrete gennemførelse af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen er det Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at Danmark allerede efter gældende ret lever op til langt størstedelen af forpligtelserne i grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen. Det er imidlertid ministeriets vurdering, at der er behov for at fastsætte yderligere bestemmelser med henblik på Danmarks retmæssige gennemførelse af forordningen.

På den baggrund indeholder lovforslaget de ændringer af hjemrejseloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1014 af 27. august 2024, som senest ændret ved lov nr. 755 af 20. juni 2025 om ændring af udlændingeloven og forskellige andre love, der er nødvendige for at supplere reglerne i forordningen.

Det sikres herved, at grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens forenkledede procedure for udlændinge, hvis sag er afgjort i asylgrænseproceduren, afspejles i henholdsvis hjemrejseloven og udlændingeloven.

3.4.2.1. Sammenhængen med forslaget om en national asylgrænseprocedure

Bestemmelserne i asylprocedureforordningen finder tilsvarende anvendelse for de medlemsstater, der ikke er bundet af forordningen, men har indført tilsvarende bestemmelser i national ret, jf. grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 2.

Bestemmelsen er af væsentlig betydning i en dansk kontekst, da asylprocedureforordningen som følge af det danske retsforbehold ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

Det foreslås imidlertid, at der indføres en mulighed for, at en tilsvarende procedure efter dansk ret skulle kunne finde anvendelse, eksempelvis i en situation, hvor et mønster i tilstrømningen af asylansøgere nødvendiggør det, jf. det foreslåede § 37 o. Formålet hermed er at indføre en national dansk ordning, der svarer til ordningen i asylprocedureforordningens artikel 43-54.

Det betyder, at grænsetilbagesendelsesproceduren først vil få direkte betydning i Danmark, hvis der indføres en national dansk asylgrænseprocedure og hvis udlændinge- og integrationsministeren træffer beslutning om, at den nationale asylgrænseprocedure skal finde anvendelse.

Der henvises nærmere til lovforslagets afsnit 9, om forholdet til EU-retten og afsnit 3.3.2, om en national asylgrænseprocedure i Danmark.

3.4.2.2. Forholdet til udsendelsesdirektivet

Efter grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 4, stk. 3, finder udsendelsesdirektivets bestemmelser om definitioner, retstillingen i forhold til gunstigere bestemmelser, non-refoulement-princippet, barnets tarv, familieliv og helbredstilstand, afgørelser om tilbagesendelse, visse regler om frivillig udrejse, tvangsmæssig udsendelse, udsættelse af udsendelse, tilbagesendelse og udsendelse af uledsagede mindreårige, indrejseforbud, formkrav til afgørelser om tilbagesendelse mv. (klageadgang), garantier i perioden frem til tilbagesendelsen og visse bestemmelser om administrativ frihedsberøvelse, som udgangspunkt anvendelse.

Det følger til baggrund af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens præambelbetragtning nr. 9, at ved anvendelsen af grænsetilbagesendelsesproceduren bør visse bestemmelser i udsendelsesdirektivet finde anvendelse, da de regulerer elementer af grænsetilbagesendelsesproceduren, der ikke er fastsat i forordningen.

Det følger som en undtagelse hertil af forordningens artikel 4, stk. 6, at medlemsstater, der efter at have afslået en ansøgning i forbindelse med asylgrænseproceduren, udsteder en afgørelse om nægtelse af indrejse i overensstemmelse med artikel 14 i Schengengrænsekodeksen, og som i henhold til artikel 2, stk. 2, litra a, i udsendelsesdirektivet har besluttet ikke at anvende udsendelsesdirektivet i sådanne tilfælde, sikrer, at behandlingen af og beskyttelsesniveauet for tredjelandsstatsborgere og statsløse, som nægtes indrejse, er i overensstemmelse med artikel 4, stk. 4, i udsendelsesdirektivet og

svarer til den behandling og det beskyttelsesniveau, der er fastsat i grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 4, stk. 2 og artikel 5, stk. 4. Danmark har taget et sådant forbehold i overensstemmelse med direktivets artikel 2, stk. 2.

Efter den foreslåede nationale asylgrænseprocedure er der ikke lagt op til, at myndighederne, efter at have afslået en ansøgning i forbindelse med asylgrænseproceduren, skal udstede en afgørelse om nægtelse af indrejse i overensstemmelse med artikel 14 i Schengengrænsekodeksen.

Undtagelsen i forordningens artikel 4, stk. 6, vurderes på den baggrund ikke at få betydning i en dansk kontekst.

Der henvises nærmere til lovforslagets afsnit 3.3.2.2 om indholdet i en national asylgrænseprocedure.

3.4.2.3. Foranstaltninger for at sikre tilstedeværelse og kravene til indkvartering

Tredjelandssstatsborgere og statsløse, der er omfattet af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen, gives ikke tilladelse til at indrejse på en medlemsstats område. Medlemsstaterne skal pålægge de pågældende udlændinge at opholde sig på steder ved eller i nærheden af de ydre grænser eller transitområder. Som alternativ kan medlemsstaterne gøre brug af andre steder på sit område.

Myndighedernes beslutning om, at en udlænding skal opholde sig et bestemt sted, betragtes ikke som tilladelse til at indrejse eller ophold på medlemsstatens område.

Ordningen, hvorefter den af forordningen omfattede persongruppe ikke er autoriseret til indrejse, der i forbindelse med vedtagelsen blev betegnet som 'legal fiction of non entry', kan efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse beskrives som den situation, hvor en person, trods sin fysiske tilstedeværelse her i landet, ikke juridisk set anses for at være indrejst, fordi vedkommende ikke opfylder betingelserne for indrejse som fastsat i Schengengrænsekodeksen.

Det er imidlertid ministeriets vurdering, at retsstillingen for en udlænding i udsendelsesposition efter grænsetilbagesendelsesproceduren ikke adskiller sig væsentligt fra retsstillingen for en udlænding, der er i udsendelsesposition efter den nationale danske udsendelsesprocedure for så vidt pligten til at udrejse.

Det følger således af hjemrejselovens § 1, stk. 1, at en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 a, ikke har ret til at opholde sig her i landet, har pligt til at udrejse.

Pligten til at udrejse indtræffer allerede fra det tidspunkt, hvor det kan konstateres, at udlændingen ikke har et gyldigt opholdsgrundlag, og er således ikke afhængig af, at udlændingen er meddelt en endelig afgørelse eller beslutning, hvorefter udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Det er dog ministeriets vurdering, at der er behov for juridisk og praktisk at kunne skelne mellem udlændinge, der er i udsendelsesposition som omfattet af henholdsvis tilbagesendelsesproceduren efter hjemrejseloven og tilbagesendelsesproceduren efter grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen. Dette særligt under henvisning til forskellen i pligter og rettigheder, herunder kravene til indkvartering.

Det foreslås på den baggrund, at der indsættes et nyt kapitel i hjemrejseloven, der skal tydeliggøre, at sager vedrørende udlændinge, som er omfattet af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen, skal have deres sag behandlet i overensstemmelse med proceduren heri.

Det foreslås tillige, at det af bestemmelsen skal fremgå, at en udlænding omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet.

Det fremgår af forordningens artikel 4, stk. 2, at forholdene på indkvarteringsstederne skal opfylde de standarder, som svarer til dem, der gælder for de materielle modtagelsesforhold og lægebehandling i overensstemmelse med artikel 19 og 20 i modtagelsesdirektivet, da de finder anvendelse på personer, som stadig betragtes som ansøgere.

Modtagelsesdirektivet er omfattet af det danske retsforbehold, og direktivet er derfor ikke bindende for eller finder anvendelse i Danmark. Der findes dog i Danmark lignende regler, der sikrer minimumsstandarder i indkvarteringssystemet.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har overvejet behovet for en særskilt regulering i udlændingeloven vedrørende indkvartering af udlændinge, der skal indkvarteres som omfattet af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen.

For det første har der været overvejelser om, hvilke krav det stiller til indkvarteringen, at medlemsstaterne skal sikre, at udlændinge omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren, ikke må indrejse på deres område. Herunder hvor langt medlemsstaterne skal gå for at sikre de pågældende udlændinges tilstedeværelse på indkvarteringsstederne.

Det har for det andet givet anledning til overvejelser om, hvorvidt udlændinge omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren kan indkvarteres sammen med udlændinge der underkastes screening efter screeningforordningen, ansøgere, der er omfattet af asylgrænseproceduren og øvrige udlændinge, der får deres sag behandlet efter den almindelige danske asylprocedure og øvrige udlændinge i udsendelsesposition.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har vurderet, at der ikke er behov for særskilt regulering i udlændingeloven vedrørende indkvartering af udlændinge, der skal indkvarteres som omfattet af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen. Det er således vurderingen, at udlændingelovens § 42 a, stk. 7, indeholder den tilstrækkelige fleksibilitet for Udlændingestyrelsen til at træffe bestemmelse om indkvartering.

Udlændinge- og Integrationsministeriet har herved lagt vægt på, forordningen overlader det til medlemsstaterne at sikre de nødvendige foranstaltninger i deres indkvarteringssystemer.

Forordningen regulerer alene, at medlemsstaterne skal pålægge de pågældende udlændinge at opholde sig på steder ved eller i nærheden af de ydre grænser eller transitområder. Som alternativ kan medlemsstaterne gøre brug af andre steder på sit område.

Det foreslås på den baggrund, at udlændingen under sagsbehandlingen skal tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser.

Den foreslåede ordning svarer til, hvad der allerede i dag er tilfældet efter udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt.

3.4.2.4. Frist for udrejse efter anmodning

Det følger af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 4, stk. 5, at der gives en frist for frivillig udrejse, medmindre der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller ansøgningen under asylgrænseproceduren er blevet afvist som åbenbart grundløs, eller hvis den pågældende person udgør en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller medlemsstaternes nationale sikkerhed.

Det følger endvidere af forordningens artikel 4, stk. 5, at en frist for frivillig udrejse kun gives efter anmodning. Fristen må hverken overstige 15 dage eller give personen ret til at indrejse på medlemsstatens område. Personer, der efter anmodning gives en frist for frivillig udrejse, skal overgive ethvert gyldigt rejsedokument til myndighederne, som de er i besiddelse af, så længe det er nødvendigt for at forhindre, at vedkommende forsvinder.

Om baggrunden for, at der kan gives en frist for frivillig udrejse, følger supplerende af forordningens præambelbetragtning nr. 9, at der bør indrømmes en frist for frivillig udrejse på 15 dage for at mindske risikoen for uautoriseret indrejse og uautoriserede bevægelser.

Det følger af § 33, stk. 1, 1. pkt., i udlændingeloven, at en afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at vedkommende i medfør af reglerne i kapitel 1 og 3-4 ikke har ret til at opholde sig i landet, skal indeholde en frist for udrejse.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt., at udrejsefristen fastsættes til 7 dage for udlændinge, der ikke er statsborgere i et andet nordisk land og ikke har haft bopæl her i landet, udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, i udlændingeloven (EU-reglerne), og udlændinge, der hidtil ikke har haft opholdstilladelse. 3. pkt. gælder således blandt andet for personer, der meddeles afslag på en ansøgning om asyl.

Det fremgår af § 33, stk. 2, 4. pkt., at udrejsefristen altid fastsættes til straks i påtrængende tilfælde.

Efter bestemmelsens 5. pkt. foreligger påtrængende tilfælde navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller inddrage sig udsendelse.

Der henvises til den foreslåede § 1, nr. 6, der vil indebære, at en udlænding, der gives afslag på en ansøgning om asyl behandlet i asylgrænseproceduren, i udlændingelovens § 37 o, stk. 1, får fastsat udrejsefristen til straks.

Den foreslåede indsættelse har endvidere til formål at gennemføre grænsetilbagesendelsesforordningens artikel 4, stk. 5, hvorefter det følger, at udlændinge, hvis sag er behandlet efter asylgrænseproceduren, gives en frist for frivillig udrejsefrist.

Forslaget vil endvidere indebære, at udlændingelovens § 33, stk. 4 finder anvendelse for udlændinge, hvis sager er afgjort efter det foreslåede § 37 o, stk. 1. Således vil en udlænding, der har fået realitetsbehandlet sin ansøgning i asylgrænseproceduren og i den forbindelse har fået fastsat udrejsefristen til straks, kunne anmode om at få fastsat udrejsefristen til et senere tidspunkt eller forlænget, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. En sådan anmodning vil ikke kunne tillægges opsættende virkning med hensyn til udsendelsen.

Med henblik på implementering af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 4, stk. 5, 2. pkt., vil en udlænding efter anmodning kunne få fastsat en senere frist for udrejse eller forlænget udrejsefristen på op til 15 dage. En sådan mulighed vil generelt skulle administreres i overensstemmelse med det forhold, at udlænding, hvis sag behandles efter det foreslåede § 37 o, ikke har tilladelse til indrejse.

Det følger videre af forordningens artikel 4, stk. 5, 2. pkt., at en frist for frivillig udrejse kun gives efter anmodning og hverken må overstige 15 dage eller give personen ret til at indrejse på medlemsstatens område.

Der henvises til nærmere til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6.

3.4.2.5. Frihedsberøvelse

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at myndighederne for at gennemføre tilbagesendelsesproceduren og opretholde ordningen, hvorefter udlændinge omfattet af grænsetilbagesendelsen proceduren ikke tillades indrejse i Danmark, i videst muligt omfang skal sikre, at udlændinge i udsendelsesposition, som er omfattet af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen, forbliver til rådighed for myndighederne, herunder sikre deres tilstedeværelse på det indkvarteringssted, som Udlændingestyrelsen har anvist.

På grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag, kan der ske frihedsberøvelse som en sidste udvej. En beslutning om frihedsberøvelse forudsætter, at myndighederne har vurderet, at andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

Frihedsberøvelse i medfør af forordningen er tidsbegrænset til 12 uger, hvilket svarer til den maksimale periode for anvendelsen af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen.

Ved beslutningen om frihedsberøvelse skelner forordningen mellem udlændinge, der har været frihedsberøvet under den forudgående asylgrænseprocedure, og udlændinge, der ikke har været frihedsberøvet under asylgrænseproceduren.

Udlændinge, der har været frihedsberøvet som led i asylgrænseproceduren, kan i medfør af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 5, stk. 2, fortsat frihedsberøves med henblik på at forhindre deres indrejse på den pågældendes medlemsstats område, forberede deres tilbagesendelse eller gennemføre en udsendelse.

Udlændinge, der ikke tidligere har været frihedsberøvet som led i asylgrænseproceduren, kan i medfør af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 5, stk. 3, frihedsberøves, hvis der er en risiko for, at de vil forsvinde, jf. udsendelsesdirektivet, hvis de undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesproceduren, eller hvis de udgør en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed.

Frihedsberøvelse efter artikel 5, stk. 2 og stk. 3, skal i alle tilfælde være af så kort varighed som muligt og kun må opretholdes, så længe der er rimelig udsigt til udsendelse. Det følger af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 5, stk. 4.

Hjemrejseloven regulerer udlændingens forhold fra det tidspunkt, hvor en udlænding ikke har ret til at opholde sig her i landet, frem til at udlændingen udrejser, herunder rammerne for frihedsberøvelse.

Det er ministeriets opfattelse, at hjemrejselovens § 16 om frihedsberøvelse skal finde anvendelse også ved frihedsberøvelse af udlændinge omfattet af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen.

Det følger af hjemrejselovens § 16 stk. 1, at såfremt de mindre indgribende foranstaltninger i §§ 11 og 12 eller udlændingelovens § 34 ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 2, eller §§ 25 a, 25 b eller 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal den pågældende så vidt muligt frihedsberøves.

Bestemmelsen indebærer, at der så vidt muligt skal ske frihedsberøvelse, medmindre frihedsberøvelsen vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5.

Der kan ske frihedsberøvelse, hvis der er reel udsigt til udsendelse, og de mindre indgribende foranstaltninger i §§ 11 og 12 eller udlændingelovens § 34, ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens tilstedeværelse.

For udlændinge i udsendelsesposition kan de mindre indgribende foranstaltninger være deponering af pas og billet m.v. efter hjemrejselovens § 11, eller pålæg om meldepligt efter hjemrejselovens § 12, mens det for udlændinge, hvis sag fortsat behandles af Udlændingestyrelsen, kan være foranstaltninger efter udlændingelovens § 34.

Det vil bero på en konkret vurdering, om der er grundlag for frihedsberøvelse, eller om mindre indgribende foranstaltninger efter henholdsvis udlændingelovens § 34 eller hjemrejselovens §§ 11, og 12, kan anses for tilstrækkelige for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Der vil for det første være reel udsigt til udsendelse, hvis der er tale om udsendelse til lande, hvortil der løbende eller regelmæssigt gennemføres tvangsmæssige udsendelser. Det vil i den forbindelse være uden betydning, om udsendelsen i almindelighed gennemføres i forhold til få personer ad gangen, så længe der løbende eller regelmæssigt sker tvangsmæssig udsendelse.

Der vil for det andet være reel udsigt til udsendelse, hvis der er tale om udsendelse til lande, hvortil der gennemføres tvangsmæssige udsendelser, men hvor udsendelserne ikke foregår regelmæssigt og typisk kræver en større myndighedsindsats.

Der vil for det tredje være reel udsigt til udsendelse, hvis der er tale om udsendelse til lande, hvortil der er en forventning om, at der kan ske udsendelse, uanset at der ikke er eller kun er begrænsede konkrete erfaringer med udsendelse til det pågældende land.

Det vil endvidere være et krav for frihedsberøvelse med henblik på udsendelse, at udsendelsen skrider fremad og gennemføres med omhu. Heri ligger, at Hjemrejsestyrelsen løbende tager konkrete skridt med henblik på at sikre udsendelse af den pågældende.

Det forhold, at en udsendelse er vanskelig at gennemføre, herunder på grund af lang sagsbehandlingstid hos hjemlandets myndigheder, vil ikke i sig selv være til hinder for frihedsberøvelse, så længe de danske myndigheder søger udsendelsen gennemført med den fornødne omhu.

Det følger af hjemrejselovens § 16, stk. 2, at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter stk. 1 navnlig skal lægges vægt på, om der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, eller om udlændingen vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og

opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Der følger af bemærkningerne til bestemmelsen, at der ikke er tale om en udtømmende liste af kriterier, jf. Folketingstidende 2020-21, tillæg A, L 203 som fremsat, side 167.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens bestemmelser om frihedsberøvelse kan rummes inden for anvendelsesområdet af den gældende hjemrejselovs § 16. Herunder for så vidt angår pligter og rettigheder forbundet med frihedsberøvelsen.

Der er ved vurderingen heraf lagt vægt på, at hjemrejselovens § 16, stk. 1, indeholder hjemmel til frihedsberøvelse i videst muligt omfang, hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.

Der er ved vurderingen heraf endvidere lagt vægt på, at oplistningen i hjemrejselovens § 16, stk. 2, af kriterier som myndighederne navnlig skal lægge vægt på ved vurderingen af, om der skal ske frihedsberøvelse efter stk. 1, ikke er udtømmende.

Det er på den baggrund Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at myndighederne, ved beslutningen af, om der kan ske frihedsberøvelse efter stk. 1, tillige kan lade det indgå som et kriterie, at udlændingen ikke er tilladt indrejse, og at vedkommende derfor skal forblive til myndighedernes rådighed, jf. afsnit 3.4.2.3. om foranstaltninger for at sikre tilstedeværelse og indkvartering.

Af forordningens artikel 5, stk. 4, følger, at hvis der foretages en efterfølgende frihedsberøvelse umiddelbart efter en periode med frihedsberøvelse som fastsat i henhold til nærværende artikel, skal denne periode med frihedsberøvelse medtages i beregningen af maksimale perioder for frihedsberøvelse, der er fastsat i artikel 15, stk. 5 og 6, i udsendelsesdirektivet.

Det skal i forlængelse heraf bemærkes, at det følger af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 4, stk. 3, at udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 2-4, om frihedsberøvelse, artikel 16 om forholdene under frihedsberøvelsen og artikel 17 om frihedsberøvelse af mindreårige børn finder anvendelse.

3.4.2.6. Afskæring af muligheden for hjemrejsestøtte

Det følger af § 8, stk. 1, i hjemrejseloven, at der kan gives hjemrejsestøtte til en udlænding, der, jf. hjemrejselovens § 3, stk. 2, medvirker til sin udrejse, jf. dog stk. 3 og 4.

Bestemmelsen fastsætter de grundlæggende betingelser for udbetaling af hjemrejsestøtte og personkredsen for modtagelse af hjemrejsestøtte.

Formålet med ordningen om hjemrejsestøtte er bl.a. at fremme, at udlændinge, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, udrejser frivilligt.

Hjemrejselovens § 8, stk. 3 og stk. 4, regulerer, hvilke udlændinge der er afskåret fra at modtage hjemrejsestøtte.

Det følger af hjemrejselovens § 8, stk. 4, bl.a., at der ikke kan gives hjemrejsestøtte efter stk. 1 til udlændinge, der af Udlændingestyrelsen er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 1 (ÅG-proceduren), og udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse er afvist efter udlændingelovens § 29 b, fordi udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land omfattet af udlændingelovens § 29 a, stk. 1.

Det følger af lovforarbejderne til hjemrejselovens § 8, stk. 4, at formålet med bestemmelsen blandt andet er at sikre, at der ikke med ordningen vil blive skabt forøget incitament til at indrejse til Danmark med henblik på at søge asyl for udlændinge for hvem, der en forhåndsformodning for, at ansøgningen kan afslås som åbenbart grundløs.

Det foreslås, at det i hjemrejselovens § 8 om hjemrejsestøtte tilføjes, at udlændinge, der har fået deres sager afgjort i asylgrænseproceduren, jf. udlændingelovens § 37 o, stk. 1, udelukkes fra at kunne modtage hjemrejsestøtte.

Den foreslåede ordning vil medføre, at udlændinge, der har fået deres sager afgjort i asylgrænseproceduren, vil være afskåret fra at modtage hjemrejsestøtte.

Formålet med det foreslåede er at udelukke udlændinge, der er i udsendelsesposition, efter de har fået deres sager afgjort i asylgrænseproceduren, fra muligheden for hjemrejsestøtte.

3.5. Forordning om asylforvaltning og migrationsstyring (AM-forordningen)

3.5.1. Gældende ret

3.5.1.1. Dublinforordningen

Dublinforordningen (og den daværende Dublinkonvention) har siden 1997 dannet grundlag for at sikre en effektiv ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne for, hvem der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne.

Hovedprincippet i Dublinforordningen er, at en ansøgning om asyl indgivet på medlemsstaternes område alene behandles af én af medlemsstaterne, og at den ansvarlige medlemsstat fastlægges på baggrund af objektive kriterier. Dublinsamarbejdet omfatter på nuværende tidspunkt EU-medlemslandene samt de Schengen-associerede lande, dvs. Island, Norge, Liechtenstein og Schweiz.

Dublinkonventionen blev første gang gennemført i dansk ret ved lov nr. 387 af 6. juni 1991 om ændring af udlændingeloven (EF-asyllkonventionen). Det retlige grundlag for Danmarks gennemførelse af EF-asyllkonventionen i dansk ret (også kaldet Dublinkonventionen) blev etableret med indførelsen af udlændingelovens § 29 a.

Dublinforordningen er gennemført i dansk ret ved lov nr. 323 af 18. maj 2005 om ændring af udlændingeloven (Tilknytning til Eurodac-forordningen og Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag m.v.).

Senere ændringer af Dublinforordningen er gennemført bl.a. ved lov nr. 1619 af 26. december 2013 om ændring af udlændingeloven (Gennemførelse af den reviderede Dublinforordning af 26. juni 2013), hvor udlændingelovens § 29 a fik sin nuværende ordlyd. Der er endvidere foretaget enkelte ændringer af udlændingeloven med henblik på at sikre, at anvendelsen af Dublinforordningen sker retmæssigt, senest med vedtagelsen af lov nr. 1698 af 30. december 2024 om ændring af regler som følge af EU-samarbejdet om Schengen og Dublinforordningen.

I det følgende gennemgås alene de dele af Dublinforordningen, som er indarbejdet ved særskilte bestemmelser i udlændingeloven, og hvor udlændingeloven som konsekvens af AM-forordningen derfor skal justeres.

3.5.1.1.1. Adgang til effektive retsmidler og juridisk rådgivning

Dublinforordningens artikel 27 omhandler en tredjelandstatsborgers ret til effektive retsmidler til prøvelse af en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat. Efter stk. 1 har en asylansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c (tidligere ansøger, der har trukket sin ansøgning tilbage) eller d (afvist asylansøger), ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel. Medlemsstaterne fastsætter en rimelig frist, inden for hvilken den pågældende kan udøve retten til effektive retsmidler efter stk. 1, jf. stk. 2.

Medlemsstaterne er forpligtet til ved lov at fastsætte, a) at en klage automatisk tillægges opsættende virkning, b) at overførslen automatisk suspenderes i en vis rimelig periode, i løbet af hvilken en domstol eller et domstolslignende organ efter nøje og stringent undersøgelse skal have truffet en afgørelse om at tillægge en klage eller indbringelse opsættende virkning, eller c) at den pågældende har lejlighed til inden for en rimelig frist at anmode en domstol eller et domstolslignende organ om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage eller indbringelse, jf. stk. 3.

Artikel 27 er implementeret i dansk ret i § 53 a i udlændingeloven. Efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1, kan klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, indbringes for Flygtningenævnet.

Efter § 53 a, stk. 2, skal en klage over en beslutning om afvisning eller overførsel efter bl.a. Dublinforordningen indgives inden syv dage efter, at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen.

Det fremgår af § 53 a, stk. 2, 6. pkt., at påklage af en afgørelse efter bl.a. stk. 1, nr. 1, har opsættende virkning.

Adgangen til juridisk rådgivning er i Dublinforordningen reguleret i artikel 27, stk. 5 og 6.

Det fremgår af Dublinforordningens artikel 27, stk. 5, at medlemsstaterne skal sikre, at en udlænding, der klager over en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat, har adgang til retshjælp og om nødvendigt til sproglig bistand i forbindelse med klagesagens behandling.

Medlemsstaterne sikrer, at retshjælp på anmodning ydes gratis, når den pågældende ikke selv har råd til at betale omkostningerne, jf. stk. 6, 1. pkt. Medlemsstaterne kan fastsætte, at der ikke ydes gratis retshjælp og juridisk repræsentation, når den kompetente myndighed eller en domstol eller et domstolslignende organ vurderer, at klagen eller appellen er udsigtsløs, forudsat at adgangen til retshjælp og juridisk repræsentation ikke derved begrænses vilkårligt, jf. stk. 6, 3. pkt. Retshjælpen skal mindst omfatte udfærdigelsen af de krævede proceduremæssige dokumenter og repræsentation for en domstol eller et domstolslignende organ og kan begrænses til juridiske rådgivere eller andre rådgivere, der specifikt er udpeget efter national ret til at bistå og repræsentere, jf. stk. 6, 6. pkt. Retshjælpen skal mindst omfatte udfærdigelsen af de krævede proceduremæssige dokumenter, jf. stk. 6, 7. pkt. Procedurene for adgang til retshjælp og juridisk repræsentation fastsættes i national ret, jf. stk. 6, 9. pkt.

I Danmark tilbyder Dansk Flygtningehjælp juridisk rådgivning og retshjælp i forbindelse med en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat.

Det fremgår af § 48 a, stk. 3, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen skal gøre en asylansøger bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp, når styrelsen træffer afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, dvs. når ansøgningen antages til realitetsbehandling her i Danmark.

Dansk Flygtningehjælp tilbyder rådgivning til bl.a. asylansøgere i Danmark, uanset hvilken fase af den danske asylprocedure, den pågældende ansøger befinder sig i.

3.5.1.2. Udlændingeloven

3.5.1.2.1. Gennemførelse af Dublinforordningen i dansk ret

Udlændingelovens § 29 a gennemfører Dublinforordningen i dansk ret på mellemstatsligt grundlag i henhold til parallelaftalen.

Det fremgår af udlændingelovens § 29 a, stk. 1, at en udlænding kan afvises eller overføres til en anden medlemsstat efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen. Det fremgår endvidere af bestemmelsens stk. 2, at Dublinforordningen i udlændingelovens forstand forstås som Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2103 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. og 2. pkt., at påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a (overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen) eller kapitel 5 b (afvisning af visse ansøgninger efter § 7) eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1 (indrejseforbud), § 28, stk. 1, nr. 2 (ej rejse-legitimation m.v.), § 28, stk. 1, nr. 6 (indberettet som uønsket i schengeninformationssystemet), § 28, stk. 1, nr. 7 (hensynet til den offentlige orden, sikkerheds- og sundhedshensyn m.v.), eller § 28, stk. 2 (afvisning af statsborgere fra lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union) eller stk. 3 (ej opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort) eller udvisning efter § 25, nr. 2 (dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer m.v.) eller § 25 b (ophold i landet uden fornøden tilladelse) og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse.

Det fremgår af § 48 b, at anmoder en anden medlemsstat Danmark om at overtage eller tilbagetage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, tager Udlændingestyrelsen snarest muligt stilling til og besvarer anmodningen.

3.5.1.2.2. Frihedsberøvelse ifm. overførelse efter Dublinforordningen

Det fremgår af § 36, stk. 1, i udlændingeloven, at med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. § 36, stk. 4.

Det fremgår af § 37, stk. 9, i udlændingeloven, at frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., ikke må opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke inden 1 måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 har indgivet en anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse. Er der ikke indgivet en sådan ansøgning, må frihedsberøvelsen ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke har indgivet en anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse inden 1 måned fra det tidspunkt, hvor den pågældendes tilstedeværelse i landet er kommet til udlændingemyndighedernes kendskab. Fra det tidspunkt, hvor en anden

medlemsstat har accepteret overtagelse eller tilbagetagelse, eller hvor en klage ikke længere har opsættende virkning, må frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 5, ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 uger. Frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., og hjemrejselovens § 16, stk. 5, skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe afvisningen eller overførslen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

3.5.1.3. AM-forordningen

Europa-Parlamentet og Rådet vedtog den 14. maj 2024 forordning (EU) 2024/1351 om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 (AM-forordningen).

Formålet med AM-forordningen er overordnet at styrke effektiviteten af det fælles europæiske asylsystem og sikre en mere integreret tilgang til migrationsstyring og asylforvaltning. Formålet er endvidere at etablere en fælles ramme, der grundfæster principperne om solidaritet og rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne.

AM-forordningen erstatter Dublinforordningen og er overordnet set opbygget efter samme systematik som Dublinforordningen. AM-forordningen har endvidere i det væsentlige samme indhold som Dublinforordningen.

I det følgende gennemgås AM-forordningens bestemmelser i det væsentligste. De dele af forordningen, som Danmark på grund af retsforbeholdet ikke deltager i, gennemgås som udgangspunkt ikke, ligesom bestemmelser af rent teknisk karakter ikke gennemgås.

3.5.1.3.1. AM-forordningens indhold

Del I artikel 1-2 indeholder bestemmelser om a) en fælles ramme for asylforvaltning og migrationsstyring i EU og for det fælles europæiske asylsystems funktionsmåde, b) oprettelse af en solidaritetsmekanisme og c) kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse samt en liste over definitionerne i forordningen.

Del II artikel 3-15 fastsætter den fælles ramme for asylforvaltning og migrationsstyring. Denne del af forordningen er omfattet af retsforbeholdet og gennemføres således ikke i dansk ret. Dublinforordningen indeholder ikke regler, der svarer til AM-forordningens del II.

Del III fastsætter kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og omfatter artikel 16-55. Danmark har tiltrådt denne del af forordningen, jf. parallelaftalen som beskrevet i lovforslagets pkt. 9. Del III indeholder regler, der i det væsentligste svarer til Dublinforordningen.

3.5.1.3.2. Adgang til asylproceduren

Artikel 16 regulerer adgang til proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse og svarer i sit indhold i al væsentlighed til Dublinforordningens artikel 3. Efter stk. 1 behandler medlemsstaterne en ansøgning om international beskyttelse fra en tredjelandstatsborger eller statsløs, der indgiver en ansøgning på en af medlemsstaternes område, herunder ved grænsen eller i transitområderne. En ansøgning behandles kun af én medlemsstat, som skal være den medlemsstat, der er ansvarlig på grundlag af kriterierne i del III, kapitel II (kriterier til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig) eller bestemmelserne i del III, kapitel III (vedrørende afhængige personer og diskretionære klausuler).

Stk. 2-3 regulerer, hvordan en medlemsstat skal forholde sig, hvis det ikke kan afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller hvis det er umuligt at overføre en ansøger til den medlemsstat, der er udpeget som primært ansvarlig, uden at det medfører risiko for krænkelse af ansøgerens grundlæggende rettigheder.

Stk. 4 er set i forhold til Dublinforordningen ny og er indsat som konsekvens af screeningforordningen. Stykket regulerer, hvordan medlemsstaterne skal forholde sig, hvis der ikke er foretaget en sikkerhedskontrol i medfør af screeningforordningen, eller medlemsstaten har grund til at anse ansøgeren for at udgøre en trussel mod den indre sikkerhed. Medlemsstaten kan som noget nyt i visse situationer blive ansvarlig for at behandle asylansøgningen i disse situationer.

3.5.1.3.3. Ansøgerens forpligtelser og konsekvenser af manglende efterkommelse

Artikel 17 er i forhold til Dublinforordningen en ny bestemmelse, som regulerer ansøgeres forpligtelser, herunder i forhold til at samarbejde med myndighederne.

Det fremgår af stk. 1, at en ansøgning om international beskyttelse skal fremsættes og registreres i den første indrejsemedlemsstat.

Hvis en tredjelandstatsborger eller statsløs er i besiddelse af et gyldigt opholdsdokument eller et gyldigt visum, skal ansøgningen om international beskyttelse uanset stk. 1 fremsættes og registreres i den medlemsstat, der udstedte opholdsdokumentet eller visummet, jf. stk. 2, 1. afsnit. Hvis en tredjelandstatsborger eller en statsløs er i besiddelse af et opholdsdokument eller et visum, der er udløbet eller annulleret, trukket tilbage eller inddraget, skal ansøgningen om international beskyttelse fremsættes og registreres i den medlemsstat, hvor vedkommende opholder sig, jf. stk. 2, 2. afsnit.

Ansøgeren er forpligtet til fuldt ud at samarbejde med de kompetente myndigheder i forhold til at oplyse sagen, jf. stk. 3. Stk. 4 fastlægger, hvor ansøgeren er forpligtet til at opholde sig.

Artikel 18 er ligeledes set i forhold til Dublinforordningen en ny bestemmelse og regulerer konsekvenserne for ansøgeren ved manglede efterkommelse af forpligtelserne efter artikel 17.

3.5.1.3.4. Retten til oplysninger

Artikel 19 regulerer ansøgerens ret til oplysninger og svarer i sit indhold i al væsentlighed til Dublinforordningens artikel 4. Dog skal ansøgeren som noget nyt som udgangspunkt informeres snarest muligt om sine rettigheder og pligter efter AM-forordningen som opregnet i stk. 1, litra a - t, og ikke først når asylansøgningen er indgivet.

Ansøgeren skal have mulighed for at anmode om oplysninger om, hvordan sagen forløber. Hvis ansøgeren er mindreårig, skal den mindreårige og forælderen eller repræsentanten have mulighed for at anmode om sådanne oplysninger, jf. stk. 2.

Artikel 20 svarer i al væsentlighed til indholdet i Dublinforordningens artikel 4, stk. 2. Efter artikel 20, stk. 1, 1. pkt., skal de oplysninger, der er omhandlet i artikel 19, gives skriftligt i en kortfattet, gennemsigtig, letforståelig og lettilgængelig form i et klart og enkelt sprog og på et sprog, som ansøgeren forstår eller med rimelighed formodes at forstå. Oplysninger skal også gives mundtligt, når det er nødvendigt for at sikre, at ansøgeren forstår oplysningerne korrekt, jf. 3. pkt.

3.5.1.3.5. Ret til juridisk rådgivning

Artikel 21 regulerer retten til juridisk rådgivning og svarer i sit indhold i al væsentlighed til Dublinforordningens artikel 27.

Med artikel 21 indfører s dog som noget nyt ret til juridisk rådgivning i alle faser af AM-proceduren, mens adgangen til juridisk rådgivning i medfør af Dublinforordningen gælder alene klagesagsbehandlingen.

Det fremgår af artikel 21, stk. 1, at ansøgere har ret til på effektiv vis at rådføre sig med en juridisk rådgiver eller anden rådgiver, der i henhold til national ret er godkendt eller har tilladelse til at virke som sådan, om spørgsmål, der vedrører anvendelsen af kriterierne i kapitel II eller kapitel III, i alle faser af AM-proceduren.

Den juridiske rådgivning skal være gratis for ansøgeren og skal ydes af juridiske rådgivere eller andre rådgivere, som i henhold til national ret er godkendt til at rådgive, bistå eller repræsentere ansøgere, eller af ikke-statslige organisationer, der i henhold til national ret er akkrediterede til at levere juridiske tjenesteydelser til eller repræsentere ansøgere, jf. stk. 2 og 3. Medlemsstaterne kan overlade det til en person at yde juridisk rådgivning i procedurens administrative fase til flere ansøgere samtidigt.

Medlemsstaterne skal fastsætte særlige procedureregler vedrørende de nærmere ordninger for indgivelse og behandling af anmodninger om ydelse af gratis juridisk rådgivning, jf. stk. 5.

Stk. 6 regulerer indholdet af den juridiske rådgivning. Den juridiske rådgivning skal således omfatte a) vejledning om og forklaringer af kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, herunder oplysninger om rettigheder og pligter, b) vejledning om og bistand med

hensyn til tilvejebringelsen af oplysninger, der kan bidrage til at fastslå, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og c) vejledning og bistand vedrørende skemaet, der er omhandlet i artikel 22, stk. 1, vedrørende den personlige samtale.

Medlemsstaterne kan undlade at yde gratis juridisk rådgivning under AM-proceduren til afgørelse af, hvis ansøgeren allerede bistås og repræsenteres af en juridisk rådgiver, jf. stk. 7.

3.5.1.3.6. Personlig samtale

Artikel 22 regulerer den personlige samtale, der afholdes med henblik på at afklare, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle ansøgningen om asyl. I bestemmelsen overføres indholdet fra Dublinforordningens artikel 5, ligesom der indføres en række præciseringer og udbygninger af, hvordan samtalen skal finde sted.

Efter stk. 1 afholder de kompetente myndigheder for at lette proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om asyl, en personlig samtale med ansøgeren. Samtalen skal også sikre, at ansøgeren forstår oplysningerne som modtaget i overensstemmelse med artikel 19 korrekt.

Hvis der er tegn på, at ansøgeren har familiemedlemmer eller slægtninge i en medlemsstat, modtager ansøgeren det skema, som Den Europæiske Unions Asylagentur (EUAA) har udarbejdet, jf. stk. 1, 4. pkt. Ansøgeren udfylder skemaet med de oplysninger, vedkommende råder over, med henblik på at lette anvendelsen af artikel 39 om indgivelse af anmodning om overtagelse, jf. 5. pkt. Om muligt udfylder ansøgeren dette skema inden den personlige samtale, jf. 6. pkt.

Efter stk. 2 kan en personlig samtale undlades, hvis a) ansøgeren er forsvundet, b) ansøgeren ikke er mødt op til den personlige samtale og ikke behørigt har begrundet sit fravær og c) ansøgeren efter at have modtaget de i artikel 19 omhandlede oplysninger allerede på anden vis har afgivet de oplysninger, der er relevante for afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

Muligheden for at undlade at afholde en personlig samtale, hvis ansøgeren ikke møder op og ikke behørigt har begrundet sit fravær, er ny.

Efter stk. 3 skal den personlige samtale afholdes rettidigt, og under alle omstændigheder før der fremsættes en anmodning om overtagelse i henhold til artikel 39.

Efter stk. 4, 1. pkt., og tilsvarende Dublinforordningens artikel 5, stk. 4, 1. pkt., afholdes den personlige samtale på det sprog, som ansøgeren foretrækker, medmindre der er et andet sprog, som vedkommende forstår og kan kommunikere klart på.

Samtaler med uledsagede, og i givet fald ledsagede mindreårige, gennemføres af en person, der har den nødvendige viden om mindreåriges rettigheder og særlige behov, og på en måde, der er indfølelse over for børn og korrekt for sammenhængen, den mindreåriges alder og modenhed taget

i betragtning under tilstedeværelse af repræsentanten og i givet fald den mindreåriges juridiske rådgiver, jf. stk. 4, 2. pkt. Bestemmelsen svarer til Dublinforordningens artikel 6, stk. 2, 1. pkt.

Efter stk. 4, 3. pkt., og i tilsvarende Dublinforordningens artikel 5, stk. 4, 2. pkt., stilles, hvor det er nødvendigt, en tolk til rådighed.

Som noget nyt kan medlemsstaterne, hvis det er behørigt begrundet i omstændighederne, undtagelsesvis afvikle den personlige samtale som videokonference, jf. stk. 5, 1. pkt.

Den personlige samtale skal fortsat finde sted under forhold, som sikrer en passende fortrolighed og skal afholdes af en person, der er kvalificeret hertil i henhold til national ret, jf. stk. 6, 1. og 2. pkt. Stk. 6 fastsætter derudover nogle krav til støtte til ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier ift. at skabe de nødvendige betingelser for effektivt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, jf. 3. og 4. pkt.

Som noget nyt skal der foretages en lydoptagelse af samtalen og en skriftlig sammenfatning heraf, der mindst indeholder de vigtigste oplysninger, som ansøgeren har givet under samtalen, jf. stk. 7, 1. pkt. Ansøgeren underrettes på forhånd om, at der foretages en sådan optagelse, og om formålet hermed, jf. 2. pkt. Hvis der er tvivl om ansøgerens udsagn under den personlige samtale, har lydoptagelsen forrang, jf. 3. pkt.

Ved afslutningen af den personlige samtale eller inden for en bestemt frist skal ansøgeren have mulighed for mundtligt eller skriftligt at fremsætte bemærkninger eller præciseringer vedrørende eventuelle oversættelsesfejl, misforståelser eller andre faktuelle fejl i den skriftlige sammenfatning, jf. 6. pkt. Dette svarer til nuværende praksis i Udlændingestyrelsen.

3.5.1.3.7. Garantier for mindreårige

Artikel 23 regulerer garantier for mindreårige. Med bestemmelsen overføres indholdet fra Dublinforordningens artikel 6, ligesom der indføres en række præciseringer og udbygninger af mindreåriges retsgarantier.

Barnets tarv skal fortsat være et primært hensyn, jf. stk. 1, 1. pkt. Som noget nyt skal procedurer, der omfatter mindreårige, gives prioritet, jf. 2. pkt.

Stk. 2 vedrører udpegning af en repræsentant for en uledsaget mindreårig og svarer i overvejende grad til Dublinforordningens artikel 6, stk. 2. Enhver medlemsstat, hvori en uledsaget mindreårig opholder sig, er forpligtet til at sikre, at vedkommende er repræsenteret og bistås af en repræsentant i forbindelse med alle de relevante procedurer, der er fastsat i AM-forordning, jf. stk. 2, 1. pkt. Som noget nyt skal repræsentanten holde den uledsagede mindreårig underrettet om, hvordan procedurerne i henhold til denne forordning skrider frem, jf. stk. 2, sidste pkt.

Med stk. 2, 2. afsnit, litra a, indføres som noget nyt et krav om, at der så hurtigt som muligt skal udpeges en midlertidig bisidder, som skal bistå den mindreårige, indtil der er udpeget en repræsentant.

Repræsentanten skal udpeges hurtigst muligt, og højst 15 arbejdsdage fra den dato, hvor ansøgningen fremsættes, jf. stk. 2, 2. afsnit, litra b. I tilfælde af et uforholdsmæssigt stort antal ansøgninger fremsat af uledsagede mindreårige eller i andre ekstraordinære situationer, kan fristen forlænges med ti arbejdsdage, jf. stk. 2, 3. afsnit.

Hvis den kompetente myndighed konkluderer, at en ansøger, der hævder at være mindreårig, uden tvivl er over 18 år, er den ikke forpligtet til at udpege en repræsentant, jf. stk. 2, 4. afsnit.

Medlemsstaterne forpligtes endvidere som noget nyt til at involvere repræsentanten for en uledsaget mindreårig gennem hele AM-proceduren, jf. stk. 3, 1. pkt. Efter Dublinforordningens artikel 6, stk. 1, 3. pkt., skal repræsentant alene have adgang til indholdet af de relevante dokumenter i ansøgerens aktmappe.

Ved vurderingen af barnets tarv samarbejder medlemsstaterne tæt med hinanden og tager navnlig behørigt hensyn til a) mulighederne for familiesammenføring, b) den mindreåriges trivsel og sociale udvikling, c) sikkerhedshensyn, navnlig hvis der er risiko for, at barnet bliver offer for nogen form for vold eller udnyttelse, herunder menneskehandel, d) den mindreåriges egen mening under hensyntagen til vedkommendes alder og modenhed, e) hvis ansøgeren er en uledsaget mindreårig, oplysningerne fra repræsentanten i den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreårige opholder sig, og f) alle andre grunde, der er relevante for vurderingen af barnets tarv, jf. stk. 4. Bestemmelsen svarer i sit indhold til Dublinforordningens artikel 6, stk. 3.

Medlemsstaterne er forpligtet til omgående at iværksætte tiltag til identifikation af familiemedlemmer på medlemsstatens område, jf. stk. 6. Bestemmelsen svarer til Dublinforordningens artikel 6, stk. 4.

3.5.1.3.8. Kriterier til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig

Kapitel II (artikel 24-33) i del III indeholder kriterier til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

Det fremgår af artikel 24, stk. 1, at kriterierne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i kapitel II. Bestemmelserne gennemgås nedenfor i denne rækkefølge.

Det fremgår af artikel 25, stk. 1, 1. pkt., at er ansøgeren en uledsaget mindreårig, er det kun kriterierne i denne artikel, der finder anvendelse. Kriterier skal anvendes i den rækkefølge, hvori de er opstillet i stk. 2-5, jf. 2. pkt. Artikel 25 svarer i sit indhold i al væsentlighed til Dublinforordningens artikel 8.

Den medlemsstat, hvor et familiemedlem til den uledsagede mindreårige eller en af den uledsagede mindreåriges søskende opholder sig lovligt, er ansvarlig, medmindre det påvises, at dette ikke er i barnets tarv, jf. stk. 2, 1. pkt.

En uledsaget mindreårig, der har en slægtning, som opholder sig lovligt i en anden medlemsstat, skal sammenføres med denne, såfremt slægtningen er i stand til at tage sig af den mindreårige, medmindre det påvises, at dette ikke er i barnets tarv, jf. stk. 3.

Opholder familiemedlemmer, søskende eller slægtninge som omhandlet i stk. 2 og 3 sig i mere end én medlemsstat, afgøres det, hvilken medlemsstat der er ansvarlig på grundlag af, hvad der er i barnets tarv, jf. stk. 4.

Hvis der ikke findes et familiemedlem, søskende eller en slægtning, er det som noget nyt den medlemsstat, hvor den uledsagede mindreåriges ansøgning om international beskyttelse først blev registreret, der er ansvarlig, hvis dette er i barnets tarv, jf. stk. 5.

Kommissionen bemyndiges som noget nyt til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 78 om a) identifikation af uledsagede mindreåriges familiemedlemmer, søskende eller slægtninge, b) kriterierne for at fastslå, om der foreligger en dokumenteret familiemæssig tilknytning og c) kriterierne for at vurdere en slægtnings evne til at tage sig af en uledsaget mindreårig, jf. stk. 6.

Med artikel 26 udvides ansvarskriterierne i forhold til Dublinforordningens artikel 9. Det fremgår af stk. 1, at hvis ansøgeren har et familiemedlem, som har fået international beskyttelse i en medlemsstat, eller som opholder sig i en medlemsstat som fastboende person tildelt i overensstemmelse med national ret, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at de pågældende personer skriftligt har udtrykt ønske herom. 1. led svarer til Dublinforordningens artikel 9.

Som noget nyt udvides bestemmelsen således, at medlemsstaten tillige bliver ansvarlig, såfremt ansøgeren har et familiemedlem, som har fået asyl i en medlemsstat, eller som har permanent opholdstilladelse tildelt i overensstemmelse med national ret.

Hvis familiemedlemmet tidligere havde fået asyl, men senere er blevet statsborger i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, forudsat at de pågældende personer skriftligt har udtrykt ønske herom, jf. stk. 2.

Stk. 1 og 2 finder også anvendelse på børn, der er født, efter at familiemedlemmet ankom til medlemsstatens område, jf. stk. 3.

Artikel 27 regulerer, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, såfremt ansøgeren har et familiemedlem i en anden medlemsstat, som også har ansøgt om international beskyttelse. Såfremt der endnu ikke er truffet en første substansafgørelse, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen

om international beskyttelse, forudsat at de pågældende skriftligt har udtrykt ønske herom. Bestemmelsen svarer til artikel 10 i Dublinforordningen.

Artikel 28 fastsætter proceduren for familier i tilfælde, hvor der indgives ansøgninger i flere medlemsstater fra flere familiemedlemmer eller mindreårige ugifte samtidig eller på tidspunkter, der ligger tæt på hinanden.

Artikel 29 omhandler udstedelse af opholdsdokumenter eller visa. Er ansøgeren i besiddelse af et gyldigt opholdsdokument, er det den medlemsstat, der har udstedt dette, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, jf. stk. 1.

Det er som udgangspunkt den medlemsstat, der har udstedt et gyldigt visum, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, såfremt ansøgeren er i besiddelse af et sådant, jf. stk. 2, 1. pkt.

Stk. 3 regulerer, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, hvis ansøgeren er i besiddelse af flere gyldige opholdsdokumenter eller visa udstedt af forskellige medlemsstater, og stk. 4 regulerer den situation, hvor ansøgeren er i besiddelse af et eller flere opholdsdokumenter eller visa, hvis gyldighed er udløbet, eller som er blevet annulleret, inddraget eller trukket tilbage. Artikel 29, stk. 1-3, svarer til Dublinforordningens artikel 12.

Stk. 4 udvider i forhold til Dublinforordningens artikel 12, stk. 4, ansvarsperioden for den medlemsstat, der har udstedt et eller flere opholdsdokumenter, hvis gyldighed er udløbet, annulleret, inddraget eller trukket tilbage, eller et visum, som er udløbet, annulleret, inddraget eller trukket tilbage. Ansvarsperioden udvides fra 2 til 3 år for ugyldige opholdstilladelser og fra 6 til 18 måneder for ugyldige visa. Det er endvidere ikke længere et krav, at ansøgeren befinder sig på medlemsstatens territorium inden for de nye forlængede frister.

Det forhold, at opholdsdokumentet eller visummet er udstedt på grundlag af en fiktiv identitet eller misbrug af en anden persons identitet eller ved hjælp af forfalskede, falske eller ugyldige dokumenter, er som udgangspunkt ikke til hinder for, at ansvaret pålægges den medlemsstat, der har udstedt dette opholdsdokument eller visum, jf. stk. 5, 1. pkt. Bestemmelsen svarer til Dublinforordningens artikel 12.

Med artikel 30 indføres et nyt ansvarskriterie, således at bl.a. et eksamensbevis udstedt i en medlemsstat kan medføre, at medlemsstaten bliver ansvarlig for at behandle ansøgningen om asyl.

Det fremgår af stk. 1, at er ansøgeren i besiddelse af et eksamensbevis udstedt af eller kvalifikationer opnået ved en uddannelsesinstitution, der er etableret i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse, forudsat at ansøgningen registreres mindre end seks år efter udstedelsen af eksamensbeviset eller opnåelsen af kvalifikationer.

Er ansøgeren i besiddelse af et eksamensbevis udstedt af eller kvalifikationer opnået ved uddannelsesinstitutioner i forskellige medlemsstater, er det den medlemsstat, hvori eksamensbeviset blev udstedt eller kvalifikationer opnået efter den længste studieperiode, der er ansvarlig, eller hvis studieperioderne er af ens længde, den medlemsstat, hvor det seneste eksamensbevis er udstedt eller de seneste kvalifikationer opnået, der er ansvarlig, jf. stk. 2.

Artikel 31 regulerer ansvaret ved en ansøgers indrejse via eller i en medlemsstat, hvor ansøgeren er fritaget fra visumpligt, og svarer i sit indhold til Dublinforordningens artikel 14.

Rejser ansøgeren ind på en medlemsstats område via en medlemsstat, hvor ansøgeren er fritaget fra visumpligt, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig, jf. stk. 1. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren også er fritaget fra visumpligt i den medlemsstat, hvor ansøgeren indgiver sin ansøgning om asyl, jf. stk. 2.

Artikel 32 regulerer ansvaret ved en ansøgning indgivet i et internationalt transitområde i en lufthavn og svarer i sit indhold til Dublinforordningens artikel 15.

Fremsættes en ansøgning om international beskyttelse under transit i det internationale transitområde i en medlemsstats lufthavn, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Artikel 33 regulerer ansvaret, hvis ansøgeren irregulært har passeret grænsen til en medlemsstat via land-, sø- eller luftvejen. I dette tilfælde er det den første medlemsstat, hvori ansøgeren er indrejst, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse. Dette ansvar ophører, hvis ansøgningen registreres mere end 20 måneder efter den dato, hvor vedkommende passerede grænsen, jf. stk. 1. Bestemmelsen svarer i sit indhold til Dublinforordningens artikel 13, stk. 1, men fristen for ophør af ansvar efter stykkets 2. pkt. er forlænget fra 12 til 20 måneder.

Der er endvidere tilføjet to nye stykker til bestemmelsen. Det fremgår således af stk. 2, at påvises det på grundlag af beviser eller indicier, jf. artikel 40, stk. 4, herunder de data, der er omhandlet i Eurodac-forordningen, at en ansøger er blevet ilandsat på en medlemsstats område efter en eftersøgnings- og redningsaktion, er det uanset nærværende artikels stk. 1 den pågældende medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om international beskyttelse. Dette ansvar ophører, hvis ansøgningen registreres mere end 12 måneder efter den dato, hvor ilandsætningen fandt sted.

3.5.1.3.9. Afhængige personer og diskretionære klausuler

Kapitel III i del III (artikel 34-35) indeholder bestemmelser om såkaldte afhængige personer og diskretionære klausuler.

Artikel 34, stk. 1, 1. pkt., regulerer, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, hvis en ansøger på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig psykisk eller fysisk sygdom, et alvorligt handicap, et alvorligt

psykisk traume eller høj alder er afhængig af hjælp fra sit barn, søskende eller forælder, som har lovligt ophold i en af EU-medlemsstaterne.

Bestemmelsen svarer i sit indhold til Dublinforordningens artikel 16, stk. 1. Som noget nyt skal en medlemsstat dog inden, den fremsætter en anmodning om overtagelse i henhold til artikel 39, kontrollere, om et familiemedlem i en anden medlemsstat kan tage sig af en afhængig person, såfremt betingelserne herfor er opfyldt.

Artikel 35 omhandler diskretionære klausuler. Efter stk. 1 kan enhver medlemsstat uanset artikel 16, stk. 1, beslutte at behandle en tredjelandstatsborgers eller en statsløs' ansøgning om international beskyttelse, selv om en sådan behandling ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning. Bestemmelsen svarer i sit indhold til Dublinforordningens artikel 17.

3.5.1.3.10. Den ansvarlige medlemsstats forpligtelser og ansvarets ophør

Kapitel IV i del III (artikel 36 og 37) regulerer den ansvarlige medlemsstats forpligtelser, samt hvornår ansvaret for at behandle en ansøgning ophører.

Artikel 36 svarer i overvejende grad i sit indhold til Dublinforordningens artikel 18 og artikel 20, stk. 3. Med stk. 2, litra c, tilføjes dog et nyt ansvarskriterie, hvorefter medlemsstaterne ligeledes er ansvarlige for ansøgere, som har fået beskyttelse i henhold til en genbosætningsordning (kvoteflygtninge).

Efter artikel 36, stk. 1, er den ansvarlige medlemsstat forpligtet til a) at overtage en ansøger, hvis ansøgning blev registreret i en anden medlemsstat, b) at tilbagetage en ansøger eller en tredjelandstatsborger eller en statsløs, for hvem den pågældende medlemsstat er anført som den ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 16, stk. 1, i Eurodac-forordningen, og c) at tilbagetage en indrejst person, som har fremsat en ansøgning om international beskyttelse, eller som har ophold på irregulær vis i en anden medlemsstat end den, der accepterede at give vedkommende indrejsetilladelse i overensstemmelse med genbosætningsforordningen, eller som har indrømmet den pågældende international beskyttelse eller humanitær status i henhold til en national genbosætningsordning.

Medlemsstaten er ligeledes ansvarlig for et mindreårigt familiemedlem, der ledsager en ansøger, selv hvis den mindreårige ikke selv er ansøger, medmindre det påvises, at dette ikke er i barnets tarv, jf. stk. 2, 1. pkt. Det samme gælder for børn født efter ansøgerens ankomst til medlemsstaternes område, uden at det er nødvendigt at indlede en ny procedure for overtagelse af ansvaret for dem, jf. 2. pkt.

I de stk. 1, litra a og b, omhandlede situationer, behandler eller afslutter den ansvarlige medlemsstat ansøgningen i overensstemmelse med asylprocedureforordningen, jf. stk. 3.

Artikel 37 regulerer, hvornår medlemsstatens ansvar ophører. Det fremgår af stk. 1, 1. pkt., at hvis en medlemsstat udsteder et opholdsdokument til en ansøger, overføres ansvaret til denne medlemsstat. Dette svarer til Dublinforordningens artikel 19, stk. 1.

Derudover overføres ansvaret til en medlemsstat, hvis medlemsstaten anvender diskretionære klausuler efter artikel 35, fordi den ikke anser det for at være i barnets tarv at overføre en uledsaget mindreårig til den ansvarlige medlemsstat eller ikke overfører den pågældende person til den ansvarlige medlemsstat inden for fristerne i artikel 46.

Forpligtelserne i artikel 36, stk. 1, ophører, hvis den medlemsstat, der er ansvarlig på grundlag af data eller anden dokumentation, fastslår, at den pågældende person har forladt medlemsstaternes område i mindst ni måneder, medmindre den pågældende er i besiddelse af et gyldigt opholdsdokument, der er udstedt af den medlemsstat, der er ansvarlig, jf. stk. 4. Bestemmelsen svarer i sit indhold til Dublinforordningens artikel 19, stk. 2.

Ansvaret ophører dog som noget nyt først, når ansøgeren har forladt medlemsstatens område i mindst 9 måneder. I dag ophører ansvaret efter 3 måneder.

Forpligtelsen til at tilbagetage en tredjelandstatsborger eller statsløs ophører, hvis det på grundlag af ajourføringen af datasæt i Eurodac-forordningen fastslås, at den pågældende har forladt medlemsstaternes område, jf. stk. 5, 1. pkt. Dette svarer til Dublinforordningens artikel 19, stk. 3.

3.5.1.3.11. Proceduren for anmodning om overtagelse mv.

Kapitel V i del III (artikel 38-50) regulerer de procedurer, der relaterer sig til selve anmodningen om overtagelse mellem medlemsstater, klageadgang (retsmidler), frihedsberøvelse og udveksling af oplysninger.

Artikel 38 regulerer indledningen af AM-proceduren. Den medlemsstat, hvor en ansøgning om international beskyttelse først registreres, indleder straks AM-proceduren, jf. stk. 1.

Hvis ansøgeren forsvinder, skal den medlemsstat, hvor en ansøgning om international beskyttelse først er registreret, fortsætte AM-proceduren, jf. stk. 2. Dette svarer i nogen grad til gældende praksis.

Med stk. 3 indføres en række nye krav til, hvilke oplysninger medlemsstaterne skal angive i Eurodac vedrørende deres ansvar.

Stk. 4 svarer i sit indhold i al væsentlighed til Dublinforordningens artikel 20, stk. 5, dog med den ændring, at ophør af ansvaret, såfremt ansøgeren forlader medlemsstaternes område i tre måneder, er udgået af bestemmelsens ordlyd. En ansøger, der opholder sig i en anden medlemsstat uden et opholdsdokument, eller som i den pågældende medlemsstat fremsætter en ansøgning om international beskyttelse under AM-proceduren, tilbagetages af den medlemsstat, der træffer afgørelse, på de i artikel 41 og 46 fastsatte betingelser, jf. 1. pkt.

Forpligtelsen ophører, hvis den medlemsstat, der træffer afgørelse, fastslår, at ansøgeren har fået et opholdsdokument i en anden medlemsstat, jf. 2. pkt.

Såfremt en ansøger forlader medlemsstaternes område, ophører ansvaret, når ansøgeren har forladt medlemsstaternes område i mindst 9 måneder, jf. artikel 37, stk. 4.

Stk. 5 omhandler ophør af forpligtelsen til at tilbagetage en tredjelandsstatsborger eller statsløs og svarer i sit indhold til Dublinforordningens artikel 20, stk. 3.

Artikel 39 regulerer indgivelse af en anmodning om overtagelse af ansvar. Hvis den medlemsstat, der er omhandlet i artikel 38 finder, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, anmoder den omgående og under alle omstændigheder inden to måneder fra tidspunktet for registreringen af ansøgningen den anden medlemsstat om at overtage ansvaret for ansøgeren, jf. stk. 1. Bestemmelsen svarer i sit indhold i al væsentlighed til Dublinforordningens artikel 21.

Artikel 40 regulerer besvarelse af en anmodning om overtagelse og svarer i sit indhold i al væsentlighed til Dublinforordningens artikel 22, dog med den ændring, at fristerne i bestemmelsen er blevet forkortet. Efter stk. 1, 1. pkt., gennemfører den anmodede medlemsstat straks og under alle omstændigheder senest 1 måned efter modtagelsen af anmodningen den nødvendige kontrol og svarer på anmodningen om overtagelse af ansøgeren.

Den anmodede medlemsstat skal acceptere, at den er ansvarlig, forudsat at indiciene er sammenhængende, kan efterprøves og er tilstrækkeligt detaljerede til at fastslå ansvaret, jf. stk. 6, 1. pkt.

Hvis den anmodede medlemsstat ikke gør indsigelse mod anmodningen inden for den i denne artikels stk. 1 fastsatte frist, der indeholder en underbygget begrundelse, betragtes denne undladelse af at gøre indsigelse som en accept af anmodningen og indebærer en forpligtelse til at overtage den pågældende person, herunder forpligtelsen til at træffe passende foranstaltninger med henblik på den pågældendes ankomst, jf. stk. 8, 1. pkt.

3.5.1.3.12. Procedurer for meddelelser om tilbagetagelse og meddelelse af en afgørelse om overførsel

AM-forordningens artikel 41 regulerer proceduren for indgivelse af en meddelelse om tilbagetagelse og svarer i sit indhold i overvejende grad til Dublinforordningens artikel 23, dog med den forskel at den medlemsstat, hvor ansøgeren opholder sig, fremover skal indgive en meddelelse om tilbagetagelse til den ansvarlige medlemsstat i modsætning til Dublinforordningens artikel 23, hvorefter der skal fremsættes en anmodning om tilbagetagelse.

En meddelelse om tilbagetagelse sendes ved brug af en standardformular, jf. stk. 2. Den underrettede medlemsstat bekræfter inden for to uger modtagelsen af meddelelsen, medmindre den underrettede medlemsstat inden for fristen påviser, at den ikke er ansvarlig i henhold til artikel 37 (om ansvarets

ophør), eller at meddelelsen om tilbagetagelse er baseret på en ukorrekt angivelse af den medlemsstat, der er ansvarlig i henhold til Eurodac-forordningen, jf. stk. 3.

Undladelse af at handle inden for fristen på to uger fastsat i stk. 3 betragtes som en bekræftelse af modtagelsen af meddelelsen, jf. stk. 4.

Artikel 42 regulerer meddelelse af en afgørelse om overførsel og svarer i al væsentlighed til Dublinforordningens artikel 26. Der indføres dog et nyt stk. 1, hvorefter den medlemsstat, der træffer afgørelse, og hvis anmodning om overtagelse for så vidt angår ansøgeren omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra a), er blevet accepteret, eller som fremsatte en meddelelse om tilbagetagelse for så vidt angår personer omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra b) og c), skal træffe afgørelse om overførsel inden for to uger fra accepten eller bekræftelsen.

3.5.1.3.13. Effektive retsmidler

Det fremgår af AM-forordningens artikel 43, stk. 1, at en udlænding har ret til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel.

Med AM-forordningens artikel 43 ændres afgrænsningen af, hvad der kan påklages. Hvor en ansøger i medfør af Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, kan klage over de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel, fremgår det af AM-forordningens artikel 43, stk. 1, at anvendelsesområdet for retsmidlet skal begrænses til en vurdering af, a) om overførslen for den pågældende person vil medføre en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling i den i chartrets artikel 4 anvendte betydning, b) om der efter afgørelsen om overførsel foreligger omstændigheder, der er afgørende for den korrekte anvendelse af denne forordning, og c) om artikel 25-28 og 34 er blevet tilsidesat for personer, for hvem ansvaret er overdraget, jf. artikel 36, stk. 1, litra a).

Medlemsstaterne fastsætter en frist på mindst én uge, men højst tre uger efter meddelelsen af afgørelsen om overførsel, inden for hvilken den pågældende kan udøve retten til effektive retsmidler efter stk. 1, jf. stk. 2.

Fremover vil det ikke længere være muligt for medlemsstaterne at beslutte, at en klage automatisk skal tillægges opsættende virkning. Dette nye udgangspunkt svarer til Dublinforordningens artikel 27, stk. 3, litra c, som efter bestemmelsen hidtil har været én af tre mulige måder at implementere artiklen i national ret.

Det fremgår således af AM-forordningens artikel 43, stk. 3, 1. pkt., at den pågældende skal have ret til inden for en rimelig frist fra meddelelsen af afgørelsen om overførsel, men under ingen omstændigheder længere end den frist, som medlemsstaterne fastsætter i henhold til stk. 2, at anmode en domstol eller et domstolslignende organ om at udsætte gennemførelsen af afgørelsen om overførsel, indtil der foreligger et resultat af vedkommendes klage eller appel. Enhver afgørelse om

udsættelse af gennemførelsen af en afgørelse om overførsel træffes inden en måned fra det tidspunkt, hvor anmodningen blev indgivet til den kompetente domstol eller det kompetente domstolslignende organ, jf. 4. pkt.

Hvis den pågældende ikke har udøvet sin ret til at anmode om opsættende virkning, medfører klagen ikke, at gennemførelsen af afgørelsen om overførsel udsættes, jf. 5. pkt.

Hvis klagen tillægges opsættende virkning, skal domstolen eller det domstolslignende organ bestræbe sig på at træffe afgørelse om substansen i klagen inden en måned fra afgørelsen om at tillægge den opsættende virkning, jf. 6. pkt.

Medlemsstaterne sikrer, at ansøgeren har adgang til retshjælp og om nødvendigt til sproglig bistand, jf. stk. 4.

Medlemsstaterne sikrer, at retshjælp og juridisk repræsentation i klageproceduren på anmodning ydes gratis, når den pågældende ikke selv har råd til at betale omkostningerne, jf. stk. 5, 1. pkt.

Procedurene for adgang til retshjælp og juridisk repræsentation fastsættes af medlemsstaterne i national ret, jf. 9. pkt.

3.5.1.3.14. Frihedsberøvelse

AM-forordningens artikel 44 regulerer adgangen til frihedsberøvelse og svarer i al væsentlighed til Dublinforordningens artikel 28.

Medlemsstaterne må ikke frihedsberøve en person alene med den begrundelse, at vedkommende er omfattet af AM-proceduren, jf. stk. 1.

Er der en risiko for forsvinden, eller nødvendiggøres det af hensynet til beskyttelsen af den nationale sikkerhed eller den offentlige orden, kan medlemsstaterne frihedsberøve den pågældende person for at sikre overførselsprocedurerne i overensstemmelse med denne forordning på grundlag af en individuel vurdering af personens forhold, og kun for så vidt frihedsberøvelse er en forholdsmæssig foranstaltning, og andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt, jf. stk. 2. Efter Dublinforordningens tilsvarende bestemmelse i artikel 28, stk. 2, kan der i forhold til forsvinden alene frihedsberøves ved væsentlig risiko for forsvinden.

Frihedsberøvelsen skal være så kortvarig som muligt og må ikke overskride det tidsrum, der med rimelighed kan kræves for at færdiggøre de nødvendige administrative procedurer med behørig omhu, indtil overførslen i henhold til denne forordning har fundet sted, jf. stk. 3.

Artikel 45 regulerer fristerne vedrørende overførsel m.v. for frihedsberøvede ansøgere. Hvis overførslen ikke finder sted inden for fristen på fem uger efter stk. 3, må personen ikke længere frihedsberøves, jf. stk. 4.

3.5.1.3.15. Overførsler

Artikel 46 regulerer de nærmere bestemmelser og frister for overførsler og svarer i sit indhold i al væsentlighed til Dublinforordningens artikel 29.

Overførslen af en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra b) og c), fra den overførende medlemsstat til den ansvarlige medlemsstat skal ske i overensstemmelse med den overførende medlemsstats nationale ret efter konsultation mellem de pågældende medlemsstater, så snart det er praktisk muligt og senest seks måneder efter, at en anden medlemsstat har accepteret anmodningen om overtagelse eller har bekræftet meddelelsen om tilbagetagelse, eller efter, at der er truffet endelig afgørelse om en klage over en afgørelse om overførsel med opsættende virkning i overensstemmelse med artikel 43, stk. 3, jf. stk. 1.

Finder overførslen ikke sted inden for fristen i stk. 1, 1. pkt., fritages den ansvarlige medlemsstat for sine forpligtelser til at overtage eller tilbagetage den pågældende person, og ansvaret overgår til den overførende medlemsstat, jf. stk. 2, 1. pkt. Denne frist kan forlænges til højst et år, hvis overførslen ikke kunne gennemføres på grund af fængsling af den pågældende person, eller op til højst tre år fra det tidspunkt, hvor den anmodende medlemsstat underrettede den ansvarlige medlemsstat om, at den pågældende person eller et familiemedlem, der skulle overføres sammen med den pågældende person, er forsvundet, fysisk modsætter sig overførslen, forsætligt gør sig uegnet til overførslen eller ikke opfylder de lægelige krav til overførslen, jf. stk. 2, 2. pkt.

De resterende bestemmelser i AM-forordningens del III er af administrativ karakter og regulerer bl.a. udveksling af oplysninger i forbindelse med overførsel af ansøgere (artikel 48-50).

3.5.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.5.2.1. Gennemførelse af AM-forordningen

AM-forordningen erstatter Dublinforordningen og dermed i princippet det nuværende samarbejde efter Dublinforordningen. AM-forordningen bygger imidlertid på principperne i Dublinforordningen, ligesom AM-forordningen indeholder ændringer, der skal sikre en videreudvikling og håndtering af de konstaterede udfordringer i det nuværende samarbejde efter Dublinforordningen.

Folketinget vedtog den 4. juni 2024 forslag nr. B 207 til folketingsbeslutning om Danmarks tilslutning på mellemstatsligt grundlag til dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordninger vedrørende asylforvaltning og migrationsstyring, håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om Eurodac. Vedtagelsen af beslutningsforslaget dannede grundlag for regeringens tilslutning over for EU af bl.a. AM-forordningen. Der henvises til lovforslagets pkt. 9 om forholdet til EU-retten for en nærmere beskrivelse heraf.

Lovforslaget vil i overensstemmelse med det vedtagne beslutningsforslag B 207 gennemføre dele af AM-forordningen i dansk ret og indeholder på den baggrund de nødvendige ændringer af udlændingeloven. Det bemærkes i den forbindelse, at Danmark alene deltager i de dele af AM-forordningen, der vedrører det nuværende Dublinsamarbejde. Det vil sige de kriterier og procedurer, der anvendes til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandling af en ansøgning om asyl. Danmark deltager således ikke – og har heller ikke mulighed for efterfølgende at tilslutte sig – øvrige dele af AM-forordningen, herunder solidaritetsmekanismen.

Det foreslås endelig, at eventuelle senere ændringer af AM-forordningen ligeledes skal gælde i Danmark. Herved tages der højde for eventuelle fremtidige ændringer af forordningen i det omfang, der er tale om tekniske ændringer, som ikke kræver ændring af andre bestemmelser i udlændingeloven.

3.5.2.2. Konsekvensændringer af udlændingeloven

Det foreslås for det første, at § 29 a, stk. 2, i udlændingeloven nyaffattes, således at bestemmelsen fremover vil henvise til AM-forordningen.

De foreslåede ændringer af § 29 a i udlændingeloven vil gennemføre de dele af AM-forordningen i dansk ret, som Danmark via parallelaftalen har tilsluttet sig på mellemstatsligt grundlag.

Det foreslås som en konsekvens af gennemførelsen af AM-forordningen og ophævelsen af Dublinforordningen, at henvisningen til Dublinforordningen overalt i udlændingeloven ændres til en henvisning til AM-forordningen.

Efter AM-forordningens artikel 36, stk. 1, litra c, får medlemsstaterne pligt til også at tilbagetage udlændinge, der er blevet meddelt international beskyttelse eller humanitær status i den pågældende medlemsstat i henhold til en national genbosætningsordning (kvoteflygtninge).

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets vurdering, at ændringen medfører et behov for at foretage en konsekvensændring af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 2. pkt. Det foreslås på den baggrund, at det i bestemmelsen indsættes, at Udlændingestyrelsen snarest muligt skal træffe afgørelse om bl.a. afvisning eller overførsel efter AM-forordningen for udlændinge, der er meddelt indrejsetilladelse i en anden medlemsstat i overensstemmelse med forordning om indførelse af en EU-ramme for genbosætning og indrejse af humanitære årsager, eller som er meddelt international beskyttelse eller humanitær status i henhold til en national genbosætningsordning i en anden medlemsstat.

Forslaget vil indebære, at det vil fremgå af udlændingeloven, at udlændinge, der er meddelt international beskyttelse eller humanitær status i henhold til en national genbosætningsordning i en anden medlemsstat, vil skulle overføres til den pågældende medlemsstat, som har meddelt udlændingen international beskyttelse eller humanitær status.

Det foreslås endvidere at nyaffatte udlændingeloven § 53 a, stk. 2, 6. pkt., således, at den nuværende henvisning til klager over Dublinafgørelser efter udlændingelovens kapitel 5 a udgår af punktummets ordlyd.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af AM-forordningens artikel 43, stk. 3, og vil medføre, at en klage over en afgørelse efter AM-forordningen ikke længere automatisk vil blive tillagt opsættende virkning.

Det foreslås ligeledes i sammenhæng hermed, og også som konsekvens af AM-forordningens bestemmelse om, at en klage ikke længere skal tillægges opsættende virkning, at der i udlændingelovens § 33 b indsættes et nyt stk. 3, hvorefter Flygtningenævnet på udlændingens anmodning kan træffe beslutning om at tillægge en klage over afvisning eller overførsel til en anden medlemsstat opsættende virkning. Flygtningenævnet vil skulle træffe afgørelse herom senest efter en måned fra tidspunktet for indgivelse af klagen. Anmodningen om at tillægge klagen opsættende virkning skal indgives sammen med klagen, og skal ligeledes tillægges opsættende virkning.

Den foreslåede ændring vil betyde, at Flygtningenævnet vil få kompetence til træffe afgørelse om, at en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse om at afvise eller overføre en udlænding i medfør af AM-forordningen, jf. § 29 a, stk. 1, i udlændingeloven, skal tillægges opsættende virkning, og at anmodningen herom skal indgives samtidig med indgivelse af klagen til Flygtningenævnet.

Afgørelsen om opsættende virkning skal i medfør af det foreslåede og i overensstemmelse med AM-forordningens artikel 43, stk. 3, 3. pkt., træffes senest efter en måned fra tidspunktet for indgivelse af klagen.

Såfremt udlændingen ikke påklager Udlændingestyrelsens afgørelse eller ikke samtidig med indgivelsen af en klage over afgørelsen indgiver en anmodning om at tillægge klagen opsættende virkning, vil udlændingen skulle udrejse i medfør af AM-forordningens artikel 46. Det samme vil være gældende, såfremt Flygtningenævnet træffer afgørelse om, at klagen ikke skal tillægges opsættende virkning.

Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 7, for en nærmere beskrivelse heraf.

I forhold til lydoptagelse af en samtale i medfør af AM-forordningens artikel 22, stk. 7, følger det af forordningen, at en samtale skal lydoptages, og at der skal udarbejdes en skriftlig sammenfatning heraf. Hvis der er tvivl om ansøgerens udsagn under samtalen, følger det af AM-forordningen, at lydoptagelsen har forrang. Anvendelsen af at lydoptagelsen skal efter Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse alene ske med henblik på at afklare eventuel uenighed om, hvad der er blevet sagt under en samtale. Det er således efter ministeriets opfattelse ikke formålet med lydoptagelsen at anvende denne rutinemæssigt i alle sager, der behandles efter AM-forordningen. Det er derimod som altovervejende udgangspunkt samtalereferatet med ansøgers bemærkninger, som skal lægges til grund i sagsbehandlingen. En lydoptagelse vil således alene kunne anvendes undtagelsesvis

ved uenighed om et punkt, som er nedskrevet i referatet, og som i Danmark underskrives af ansøgeren, og som ikke ellers kan afklares.

3.6. Eurodac-forordningen

3.6.1. Gældende ret

3.6.1.1. Gennemførelse af Eurodac-forordningen i dansk ret

EU-Rådets forordning nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (den tidligere Eurodac-forordning), blev gennemført i dansk ret ved lov nr. 323 af 18. maj 2005 om Danmarks tilslutning til Dublin- og Eurodac-forordningen på mellemstatsligt grundlag. Forordningen er omfattet af retsforbeholdet, hvorfor Danmark har tilsluttet sig ved en parallelaftale.

Formålet med oprettelsen af Eurodac var at understøtte Dublinforordningen, der fastlægger kriterierne og procedurerne for, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandling af en ansøgning om asyl. Eurodac skulle således bidrage med at fjerne de bevismæssige problemer, der ellers kunne være knyttet til at fastslå en asylansøgers identitet og eventuelle tidligere ophold i andre medlemsstater. Med Eurodac-forordningen blev der etableret et system, hvorefter bl.a. asylansøgere, der indgiver en ansøgning om asyl i en medlemsstat omfattet af Dublinforordningen, får optaget deres fingeraftryk, og hvor medlemsstaterne har mulighed for at videregive, udveksle og sammenligne fingeraftryk for derved at fastlægge asylansøgeres og andre udlændinges færden i medlemsstater omfattet af Dublinforordningen.

Den tidligere Eurodac-forordning blev erstattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for den operationelle, forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (omarbejdning) med senere ændringer (herefter den gældende Eurodac-forordning).

Den gældende Eurodac-forordning blev gennemført i dansk ret ved lov nr. 1575 af 15. december 2015 og trådte i kraft i Danmark den 1. januar 2016.

Reglerne efter Eurodac-forordningen er hovedsagelig gennemført i udlændingelovens kapitel 8 a om videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen, VIS-forordningen og Eurodac-forordningen mv.

Det fremgår af udlændingelovens § 58 b, stk. 1, at der ved Eurodac-forordningen forstås Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013.

Udlændingelovens § 58 b, stk. 2, definerer det centrale Eurodac-system (herefter Eurodac-systemet) som den centrale enhed i agenturet for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er ansvarlig for driften af den centrale database som omhandlet i Eurodac-forordningens artikel 3, stk. 1, litra a.

Eurodac-systemet består af en central elektronisk database, hvortil medlemsstaterne bl.a. videregiver fingeraftryksoplysninger fra asylansøgere og irregulære migranter. Eurodac-systemet anvendes til sammenligning af fingeraftryk fra asylansøgere og tjener til at fastlægge, hvilken medlemsstat der i henhold til Dublinforordningen er ansvarlig for at behandle en asylansøgning indgivet i en af medlemsstaterne omfattet af Dublinforordningen. Videregivelse af oplysninger og sammenligningen af oplysningerne sker således i Eurodac-systemet. I praksis varetages opgaverne i forbindelse med optagelse og videregivelse af oplysninger om udlændinge til Eurodac i dag af politiet.

3.6.1.1.1. Den nye Eurodac-forordning

Europa-Parlamentet og Rådet vedtog den 14. maj 2024 forordning (EU) 2024/1358 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af biometriske oplysninger med henblik på effektiv anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 og (EU) 2024/1350 og Rådets direktiv 2001/55/EF og på identificering af tredjelandsstatsborgere og statsløse med ulovligt ophold og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/818 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 (Eurodac-forordningen).

Formålet med den nye Eurodac-forordning er bl.a. at støtte asylsystemet ved:

- a) at lette fastlæggelsen af, hvilken medlemsstat der i henhold AM-forordningen er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse.
- b) at bistå i forbindelse med kontrol af irregulær indvandring til EU og afsløring af sekundære bevægelser inden for EU og med identifikationen af udlændinge med ulovligt ophold med henblik på at fastlægge, hvilke passende foranstaltninger der skal træffes af medlemsstaterne. Det vil fremover bl.a. blive obligatorisk at registrere oplysninger om asylansøgere, genbosatte personer (kvoteflygtninge), irregulære ankomster, personer, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, udlændinge uden lovligt ophold og personer med midlertidig beskyttelse.
- c) at bistå i forbindelse med beskyttelse af børn, herunder i forbindelse med retshåndhævelse.

d) at bistå med korrekt identifikation af personer registreret i Eurodac ved at lagre identitetsoplysninger, rejsedokumentoplysninger og biometriske oplysninger i det fælles identitetsregister, at støtte målene med det europæiske system vedrørende rejseinformation og rejsetilladelse (ETIAS) og visuminformationssystemet (VIS). Det bemærkes, at Eurodac fremover desuden vil indeholde antallet af asylansøgere, hvilket vil give et mere præcist billede af, hvor mange asylansøgere der opholder sig i EU.

e) at indsamle biometriske data for personer, der er fyldt 6 år, mod 14 år i henhold til de nuværende regler.

f) at Eurodac-databasen udvides til at omfatte yderligere oplysninger såsom ansigtsbilleder, en persons navn, fødselsdato- og sted, nationalitet og dato og sted for ansøgning om international beskyttelse samt et identitetsdokuments eller rejsedokuments type nummer og udløbsdato, og scannet farvekopi af et identitets- eller rejsedokument med angivelse af dets ægthed.

Medlemsstaterne vil desuden kunne indsætte sikkerhedspåtegning ud for personer i Eurodac, hvis man bliver opmærksom på en sikkerhedsrisiko, og de retshåndhævende myndigheder vil kunne søge i Eurodac for at forebygge, opdage eller efterforske terrorhandlinger eller andre alvorlige strafbare handlinger.

I det følgende gennemgås forordningens bestemmelser i det væsentligste. Bestemmelser af rent teknisk karakter gennemgås ikke.

3.6.1.2. Persongrupper og oplysninger, der skal registreres efter gældende Eurodac-forordning

Efter Eurodac-forordningens artikel 9, stk. 1, 1. afsnit, skal medlemsstaterne omgående optage fingeraftryk af samtlige fingre af alle, der ansøger om international beskyttelse, og som er fyldt 14 år. Optagelsen skal ske snarest muligt og senest 72 timer efter, at vedkommendes ansøgning om international beskyttelse er indgivet. Oplysningerne skal sammen med de i artikel 11, litra b-g, omhandlede oplysninger videregives til Eurodac-systemet.

Disse oplysninger omhandler b) oprindelsesmedlemsstat samt sted og dato for indgivelse af ansøgningen om international beskyttelse, c) køn, d) det referencenummer oprindelsesmedlemsstaten bruger, e) dato for henholdsvis optagelse af fingeraftrykkene, f) dato for videregivelse af oplysningerne til det centrale system og g) operatørens brugernavn.

Efter Eurodac-forordningens artikel 14, stk. 1, skal medlemsstaterne desuden omgående optage fingeraftryk af samtlige fingre af alle tredjelandstatsborgere eller statsløse, der er fyldt 14 år, og som pågribes af de kompetente kontrolmyndigheder i forbindelse med ulovlig passage af grænsen til den pågældende medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen efter at være kommet fra et tredjeland, og som ikke afvises, eller som fysisk forbliver på medlemsstaternes område uden at være varetægtsfængslet,

indespærret eller på anden vis frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og udsendelsen på grundlag af afgørelsen om afvisning.

Efter artikel 14, stk. 2, skal den pågældende medlemsstat snarest muligt og senest 72 timer efter datoen for pågribelsen til Eurodac-systemet videregive visse oplysninger vedrørende de i stk. 1 omhandlede udlændinge, som ikke afvises.

De oplysninger, som skal videregives i medfør af artikel 14, stk., er, a) fingeraftryksoplysninger, b) oprindelsesmedlemsstat, sted og dato for pågribelsen, c) køn, d) det referencenummer, oprindelsesmedlemsstaten bruger, e) dato for optagelse af fingeraftrykkene, f) dato for videregivelse af oplysningerne til Eurodac-systemet og g) operatørens brugernavn.

Efter Eurodac-forordningens artikel 17, stk. 1, kan en medlemsstat endelig optage og videregive fingeraftryk af en udlænding, der er fyldt 14 år, og som opholder sig ulovligt på medlemsstatens område, til Eurodac-systemet, sammen med referencenummer, som den pågældende medlemsstat bruger for at kontrollere, om den pågældende tidligere har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat.

Efter bestemmelsen er der som hovedregel grund til at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet en ansøgning om international beskyttelse i en anden medlemsstat, når a) udlændingen erklærer at have indgivet en ansøgning om international beskyttelse, men ikke oplyser, i hvilken medlemsstat ansøgningen er indgivet, b) udlændingen ikke anmoder om international beskyttelse, men nægter at lade sig sende tilbage til sit oprindelsesland med den begrundelse, at det vil bringe pågældende i fare, eller c) udlændingen på anden måde forsøger at forhindre udsendelse ved at nægte at medvirke til fastlæggelsen af sin identitet, navnlig ved ikke at vise identitetspapirer eller ved at vise falske identitetspapirer, jf. herved Eurodac-forordningens artikel 17, stk. 1, 1. afsnit, litra a-c.

Det følger af artikel 17, stk. 3, at fingeraftrykkene af en udlænding, som omhandlet i stk. 1, udelukkende må videregives til Eurodac-systemet med henblik på sammenligning med fingeraftryksoplysninger om ansøgere om international beskyttelse, som indgives af andre medlemsstater, og som allerede er registreret i Eurodac-systemet. Fingeraftryksoplysningerne om sådanne udlændinge må ikke registreres i Eurodac-systemet og må heller ikke sammenlignes med de oplysninger, der er videregivet til Eurodac-systemet i henhold til artikel 14, stk. 2.

Efter præambelens pkt. 17 optages der alene fingeraftryk af personer, der er fyldt 14 år. Det følger desuden af præambelens pkt. 35, at medlemsstaterne først og fremmest bør tage hensyn til barnets tarv ved anvendelsen af forordningen. Såfremt den anmodende medlemsstat fastslår, at oplysningerne i Eurodac vedrører en mindreårig, kan den anmodende medlemsstat kun anvende disse oplysninger i henhold til landets lovgivning vedrørende mindreårige. Barnets tarv skal dog altid komme i første række.

Eurodac-forordningens regler om optagelse af biometri for de omfattede persongrupper er gennemført i udlændingelovens kapitel 7 om kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v. Reglerne om videregivelse af oplysninger i medfør af Dublinforordningen, Schengenkonventionen, VIS-forordningen og Eurodac-forordningen m.v. er gennemført i udlændingelovens kapitel 8 a.

Efter udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 1, optages der omgående fingeraftryk af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3 (asyl), jf. dog § 40 a, stk. 11. Efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, optages der derudover omgående fingeraftryk af udlændinge, der søger om forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter §§ 7 eller 8 (kvoteflygtninge), jf. dog § 40 a, stk. 11.

Det bemærkes, at der i forbindelse med en ansøgning om asyl optages fingeraftryk efter § 40 a, stk. 1, nr. 1, både til brug for udstedelse af opholdskort og videregivelse af information til Eurodac. I forbindelse med forlængelse af en opholdstilladelse meddelt efter §§ 7 eller 8, optages der derimod fingeraftryk til brug for udstedelse af opholdskort, jf. § 40 a, stk. 1, nr. 3. Der optages således ikke i dag fingeraftryk af kvoteflygtninge til brug for videregivelse af information til Eurodac.

Efter udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 2, optages der fingeraftryk af en udlænding, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet EU og som ikke afvises efter § 28. For udlændinge, der afvises efter § 28, optages der fingeraftryk, hvis de forbliver her i landet uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og den pågældendes udsendelse.

Efter udlændingelovens § 40 a, stk. 2, nr. 1, kan der optages fingeraftryk af en udlænding, som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Udlændingelovens § 40 b indeholder regler for optagelse af personfotografier. I modsætning til reglerne om optagelse af fingeraftryk, optages der imidlertid ikke efter gældende ret personfotografier til brug for registrering i Eurodac-systemet. Til brug for opholdskort optages der efter § 40 b, stk. 1, personfotografi af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7 eller om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Efter udlændingelovens § 40 b, stk. 2, optages personfotografi af udlændinge, 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation eller identitetskontrol, 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende, 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller 4) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Udlændingelovens § 58 i indeholder regler for myndighedernes videregivelse af oplysninger til Eurodac-systemet.

Efter udlændingelovens § 58 i, stk. 1, videregiver politiet straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til Eurodac-systemet. Politiet kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til Eurodac-systemet med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Efter § 58 i, stk. 1, 3. pkt., finder disse regler imidlertid ikke anvendelse, hvis udlændingen er statsborger i et andet EU-land eller et tredjeland, om hvilket der er fastsat nærmere regler i medfør af § 58 e.

Det følger af udlændingelovens § 58 i, stk. 2, at politiet sammen med fingeraftryk optaget i medfør af udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 1, til Eurodac-systemet videregiver oplysninger om 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, 2) udlændingens køn, 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer, 4) datoen for optagelse af fingeraftryk, 5) operatørens brugernavn, og 6) datoen for udlændingens ankomst, hvis der er tale om en overførsel efter artikel 22 i Dublinforordningen, jf. udlændingelovens § 58 i, stk. 2.

Det fremgår af udlændingelovens § 58 i, at politiet i dag alene videregiver fingeraftryk og de øvrige personoplysninger til Eurodac-systemet for udlændinge over 14 år.

Udlændingelovens § 58 j indeholder regler om videregivelse og lagring af oplysninger om udlændinge, for hvem der tidligere er videregivet oplysninger til Eurodac-systemet.

Det følger af § 58 j, stk. 1, 1-3. pkt., at såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1-3, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Det samme gælder, hvis en opholdstilladelse som nævnt i 1. pkt. inddrages, bortfalder eller nægtes forlænget. Modtager politiet oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået beskyttelse, ikke længere har en sådan beskyttelse eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system.

Udlændingelovens § 58 j, stk. 2, skal ses i sammenhæng med stk. 1. Det fremgår bl.a. af bestemmelsens stk. 2, at såfremt politiet bliver bekendt med de i stk. 1 nævnte oplysninger om udlændinge, der har fået optaget fingeraftryk i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, der er videregivet til det centrale Eurodac-system, videregiver politiet en række nye oplysninger til det centrale Eurodac-system om udlændingen. Det drejer sig om oplysninger om udlændingens ankomstdato, for så vidt angår udlændinge, der er overført her til landet i medfør af artikel 25 i Dublinforordningen, jf. stk. 2, nr. 1, oplysninger om udrejsedato for personer, der er udsendt eller på anden måde med sikkerhed udrejst, jf. stk. 2, nr. 2, samt datoen for registreringen af udlændingen som asylansøger, hvis Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig her i landet under

asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og denne afgørelse træffes efter artikel 17, stk. 1, i Dublinforordningen, jf. stk. 2, nr. 3.

Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 58 j, stk. 3, 1-3. pkt., at såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Modtager politiet oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Bliver politiet bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system.

3.6.1.2.1. Persongrupper og oplysninger, der skal registreres efter den nye Eurodac-forordning

Den nye Eurodac-forordning viderefører i vidt omfang de hidtil gældende regler om, hvilke persongrupper der er omfattet af forordningen.

Den nye Eurodac-forordnings regler for indsamling og videregivelse af biometriske oplysninger for asylansøgere fremgår af artikel 15-17, der erstatter reglerne i den gældende Eurodac-forordnings artikel 9-11. Reglerne for indsamling og videregivelse af biometriske oplysninger for udlændinge, der pågribes i forbindelse med irregulær passage af en ydre grænse fremgår af artikel 22, der erstatter reglerne i artikel 14-16. Endelig fremgår reglerne om indsamling og videregivelse af biometriske oplysninger for udlændinge, der opholder sig ulovligt i en medlemsstat af artikel 23, der erstatter reglerne i artikel 17.

Med den nye Eurodac-forordning udvides Eurodacs anvendelsesområde, idet udlændinge, som har fået indrejsetilladelse i overensstemmelse med en national genbosætningsordning (kvoteflygtninge), og udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, tilføjes som nye kategorier af personer, hvis oplysninger skal indsamles og videregives til Eurodac-systemet.

Det betyder, at det for Danmark, som noget nyt, vil blive obligatorisk at optage biometriske oplysninger af kvoteflygtninge og videregive disse med en række andre oplysninger oplistet i artikel 21, til Eurodac-systemet, jf. artikel 20.

Det fremgår af den nye Eurodac-forordnings artikel 20, stk. 1, at hver medlemsstat optager biometriske oplysninger for alle personer over seks år, som har fået indrejsetilladelse i overensstemmelse med en national genbosætningsordning, og videregiver disse oplysninger sammen med de i artikel 21, stk. 1, litra c)-o), omhandlede oplysninger til Eurodac, så snart den har tildelt den pågældende person international beskyttelse eller humanitær status i henhold til national ret og senest 72 timer derefter.

Det fremgår af artikel 20, stk. 2, at manglende overholdelse af fristen i denne artikels stk. 1 ikke fritager medlemsstaterne for deres forpligtelse til at optage de biometriske oplysninger og videregive dem til Eurodac. Hvis fingerspidsernes tilstand ikke gør det muligt at optage fingeraftryk af en kvalitet, der kan bruges til hensigtsmæssig sammenligning i henhold til artikel 38, optager oprindelsesmedlemsstaten på ny fingeraftrykkene og videregiver dem igen snarest muligt efter ny vellykket fingeraftryksoptagelse.

Det fremgår endvidere af artikel 20, stk. 3, at når det ikke er muligt at optage biometriske oplysninger af en person, der har fået indrejsetilladelse i overensstemmelse med en national genbosætningsordning på grund af foranstaltninger truffet af hensyn til ansøgerens helbred eller til beskyttelsen af folkesundheden, optager og videregiver medlemsstaterne uanset stk. 2 sådanne biometriske oplysninger snarest muligt og senest 48 timer efter, at det ikke længere er nødvendigt at tage disse sundhedsmæssige hensyn.

Ifølge forordningens artikel 21, stk. 1, registreres følgende oplysninger om kvoteflygtninge i Eurodac: a) fingeraftryksoplysninger, b) et ansigtsbillede, c) efternavn og fornavn, fødenavn og tidligere anvendte navne samt eventuelle kaldenavne, som kan registreres særskilt, d) nationalitet, e) fødselsdato, f) fødested, g) oprindelsesmedlemsstat, registreringssted og dato, h) køn, i) hvis det forefindes, identitets- eller rejsedokumentets type og nummer, udstedelseslandets kode på tre bogstaver og udløbsdato, j) hvis det er tilgængeligt, en scannet farvekopi af et identitets- eller rejsedokument sammen med en angivelse af dets ægthed, og, hvis dette ikke er tilgængeligt, et andet dokument, der letter identifikationen af tredjelandstatsborgeren eller den statsløse, sammen med en angivelse af dets ægthed, k) det referencenummer, som oprindelsesmedlemsstaten bruger, l) dato for optagelse af biometriske oplysninger, m) dato for videregivelse af oplysningerne til Eurodac, n) operatørens brugernavn og o) dato, hvor international beskyttelse eller humanitær status i henhold til national ret blev meddelt.

Udvidelsen af Eurodacs anvendelsesområde betyder derudover, at det som noget nyt vil blive obligatorisk at optage biometriske oplysninger af udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation og videregive disse med en række andre oplysninger, som er oplistet i artikel 24, til Eurodac-systemet.

Det bemærkes hertil, at en eftersøgnings- og redningsoperation skal forstås som en operation i henhold til den internationale konvention om maritim eftersøgning og redning af 27. april 1979, jf. screeningforordningens artikel 2, stk. 1, nr. 14.

Det fremgår således af den nye Eurodac-forordnings artikel 24, stk. 1, at medlemsstater med det samme optager biometriske oplysninger for alle udlændinge over 6 år, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation som defineret i AM-forordningen.

Det fremgår af artikel 24, stk. 2, at den pågældende medlemsstat videregiver snarest muligt og senest 72 timer efter datoen for ilandsætningen følgende oplysninger om udlændingen til Eurodac: a)

fingeraftryksoplysninger, b) et ansigtsbillede, c) efternavn og fornavn, fødenavn og tidligere anvendte navne samt eventuelle kaldenavne, som kan registreres særskilt, d) nationalitet, e) fødselsdato, f) fødested, g) oprindelsesmedlemsstat, sted og dato for ilandsætningen, h) køn, i) det referencenummer, som oprindelsesmedlemsstaten bruger, j) dato for optagelse af biometriske oplysninger, k) dato for videregivelse af oplysningerne til Eurodac og l) operatørens brugernavn.

Ifølge artikel 24, stk. 3, videregives desuden følgende oplysninger, hvis de er relevante og tilgængelige, snarest muligt til Eurodac: a) identitets- eller rejsedokumentets type og nummer, udstedelseslandets kode på tre bogstaver og dokumentets udløbsdato, b) en scannet farvekopi af et identitets- eller rejsedokument med angivelse af dets ægthed eller, hvis dette ikke forefindes, et andet dokument, der letter identifikationen af tredjelandsstatsborgeren eller den statsløse, med angivelse af dets ægthed, c) i overensstemmelse med denne artikels stk. 8 datoen, hvor den pågældende forlod eller blev udsendt af medlemsstaternes område, d) den medlemsstat, hvortil der sker omfordeling, jf. artikel 25, stk. 1, e) det forhold, at der er ydet bistand til frivillig tilbagevenden og reintegration, f) det forhold, at personen kunne udgøre en trussel mod den indre sikkerhed efter den screening, der er omhandlet i screeningforordningen (EU) 2024/13556, hvis en af følgende omstændigheder gør sig gældende, herunder i) den pågældende person er bevæbnet, ii) den pågældende person er voldelig, iii) der er indikationer på, at den pågældende person er involveret i en af de lovovertrædelser, der er omhandlet i direktivet om bekæmpelse af terrorisme (EU) 2017/541, og iv) der er indikationer på, at den pågældende person er involveret i en af de lovovertrædelser, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584/RIA.

Det fremgår af artikel 24, stk. 4, at manglende overholdelse af fristen, der er omhandlet i stk. 2, ikke fritager medlemsstaterne for deres forpligtelse til at optage de biometriske oplysninger og videregive dem til Eurodac. Hvis det på grund af fingerspidsernes tilstand ikke er muligt at optage fingeraftryk af en kvalitet, der kan bruges til hensigtsmæssig sammenligning i henhold til artikel 38, optager oprindelsesmedlemsstaten på ny fingeraftryk af de ilandsatte som beskrevet i nærværende artikels stk. 1 og videregiver dem derefter igen snarest muligt og senest 48 timer efter ny vellykket fingeraftryksoptagelse.

Det fremgår videre af artikel 24, stk. 5, 1. afsnit, at når det ikke er muligt at optage biometriske oplysninger for en ilandsat person på grund af foranstaltninger truffet af hensyn til vedkommendes helbred eller beskyttelsen af folkesundheden, optager og videregiver den berørte medlemsstat, uanset stk. 1, de biometriske oplysninger snarest muligt og senest 48 timer efter, at det ikke længere er nødvendigt at tage disse sundhedsmæssige hensyn. Af bestemmelsens 2. afsnit følger, at i tilfælde af alvorlige tekniske problemer kan medlemsstaterne forlænge fristen på 72 timer omhandlet i stk. 2 med op til 48 timer med henblik på at gennemføre deres nationale beredskabsplaner.

Det fremgår videre af artikel 24, stk. 6, at i tilfælde af pludselig tilstrømning, kan medlemsstaterne forlænge fristen på 72 timer omhandlet i stk. 2 med op til yderligere 48 timer. Denne undtagelse

træder i kraft på den dato, hvor den meddeles Kommissionen og de øvrige medlemsstater, og er gældende i den periode, der er anført i meddelelsen. Perioden må ikke overstige en måned.

Så snart oprindelsesmedlemsstaten kan sikre, at den pågældende person, hvis oplysninger er registreret i Eurodac i overensstemmelse med stk. 1, har forladt medlemsstaternes område i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, ajourfører den sit datasæt, der er registreret for den pågældende, med angivelse af den dato, hvor den pågældende blev udsendt af eller forlod området, jf. 24, stk. 7. Ved oprindelsesmedlemsstat forstås den medlemsstat, der videregiver personoplysningerne til Eurodac og modtager resultaterne af sammenligningen, jf. artikel 2, stk. 1, litra e), vii)).

Biometriske oplysninger er i Eurodac-forordningens artikel 2, stk. 1, litra s, defineret som fingeraftryksoplysninger eller ansigtsbilledoplysninger. Fingeraftryksoplysninger er i bestemmelsens litra q defineret som oplysninger om aftryk af flade og rullede fingre af samtlige ti fingre, hvis de findes, eller latente fingeraftryk. I bestemmelsens litra r er ansigtsbilledoplysninger defineret som digitale billeder af ansigtet med en tilstrækkelig opløsning og kvalitet til, at de kan anvendes til automatisk biometrisk sammenligning.

Herudover fremgår det af bestemmelsens litra t, at alfanumeriske oplysninger er oplysninger, der er angivet med bogstaver, tal, specialtegn, mellemrum eller tegnsætning. Disse oplysninger skal videregives sammen med de biometriske oplysninger til Eurodac-systemet.

Med den nye Eurodac-forordning udvides Eurodac-databasen således til også at omfatte personfotografi og yderligere oplysninger såsom bl.a. personens navn, nationalitet og fødselsdato- og sted. Formålet hermed er at sikre flere oplysninger og dermed mere kontrol over, hvilke udlændinge, der opholder sig på medlemsstaternes område.

Det følger derudover af den nye Eurodac-forordningens kriterier i henholdsvis artikel 15-17 og 20-24, at det vil blive obligatorisk med det samme at optage personfotografi af alle udlændinge omfattet af persongrupperne i forordningen.

Det betyder, at det som noget nyt vil blive en forpligtelse til at optage biometri til Eurodac-systemet, uanset om udlændingen er asylansøger, kvoteflygtning, en udlænding, der pågribes i forbindelse med irregulær passage af en ydre grænse, der opholder sig ulovligt her i landet, eller der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation.

For vidt angår udlændinge, der opholder sig ulovligt i Danmark, bemærkes det, at det efter gældende regler ikke er en forpligtelse at optage fingeraftryk, men der kan optages fingeraftryk, hvis det vurderes nødvendigt med henblik på at kontrollere, hvorvidt pågældende tidligere har indgivet en ansøgning om asyl i et andet EU-land, jf. den gældende Eurodac-forordningens artikel 17 og udlændingelovens § 40, stk. 2, nr. 1.

Med den nye forordning vil dette imidlertid være en pligt, ligesom det vil være en forpligtelse at optage personfotografi og identitetsoplysninger af persongruppen, jf. den nye Eurodac-forordnings artikel 23.

Med den nye Eurodac-forordning bliver det desuden obligatorisk at indsamle og videregive fingeraftryk og personfotografi og yderligere oplysninger såsom personens navn, nationalitet og fødselsdato- og sted for alle personer fyldt 6 år, jf. forordningens artikel 14.

Det bemærkes, at der efter den nye Eurodac-forordnings artikel 14 skal tages særlige hensyn i forhold til optagelse af biometri for mindreårige. Det følger af bestemmelsen, at biometriske oplysninger for mindreårige, som er fyldt 6 år, skal optages af medarbejdere, der er særligt uddannet i at optage mindreåriges biometriske oplysninger på en børnevenlig måde og under hensyn til barnets modenhed og alder. Det vil i den forbindelse være afgørende at tage hensyn til barnets tarv og de garantier, der er fastsat i FN's Børnekonvention. Barnets tarv skal være et bærende hensyn ved anvendelsen af Eurodac-forordningen. Såfremt der er usikkerhed om, hvorvidt et barn er fyldt 6 år, og der ikke foreligger dokumentation for barnets alder, skal medlemsstatens kompetente myndigheder anse barnet for at være under 6 år.

Den mindreårige skal ledsages af et voksent familiemedlem under hele forløbet. Hvis et voksent familiemedlem ikke er til stede, skal en uledsaget mindreårige ledsages af en repræsentant, der skal varetage barnets tarv.

3.6.1.3. Information til den registrerede

Det fremgår af den gældende Eurodac-forordnings artikel 29, stk. 1, at en person omfattet af forordningens artikel 9, stk. 1, artikel 14, stk. 1, eller artikel 17, stk. 1, skal af oprindelsesmedlemsstaten underrettes skriftligt og om nødvendigt mundtligt på et sprog vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå, det af bestemmelsens stk. 1, litra a-e, fremgåede oplysninger. Bestemmelsen fastsætter regler om, at personen, hvis oplysninger bliver registreret, skal have kendskab til sine rettigheder.

Er udlændingen mindreårig, skal oplysningerne gives på en måde, der tager hensyn til den pågældendes modenhed og alder, jf. Eurodac-forordningens artikel 29, stk. 2, 3. afsnit.

Det er fastsat i artikel 29, stk. 3, at der udarbejdes en fælles EU-folder med oplysninger om den registreredes rettigheder. Folderen skal ligeledes være klar og enkel og udformet på et sprog, den pågældende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Eurodac-forordningens krav om underretning er gennemført i udlændingelovens § 40 a, stk. 13. Det fremgår, at optages der fingeraftryk i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1 eller 2, eller stk. 2, nr. 1, som skal videregives til Eurodac-systemet i medfør af § 58 i, stk. 1, gør politiet skriftligt og om nødvendigt

mundtligt udlændingen bekendt med dennes rettigheder efter § 28, stk. 1, i lov om behandling af personoplysninger samt pligten til at lade sine fingeraftryk optage.

I forbindelse med gennemførelsen af Eurodac-forordningen ved lov nr. 323 af 18. maj 2005 blev der ikke indført nye bestemmelser om den registreredes rettigheder. Det blev således forudsat, at forordningens bestemmelser herom allerede var opfyldt af reglerne i persondatalovens afsnit III om den registreredes rettigheder.

Det bemærkes, at persondataloven (lov nr. 429 af 31. maj 2000) blev ophævet den 25. maj 2018 i forbindelse med ikrafttrædelsen af EU's databeskyttelsesforordning (GDPR) og den nye databeskyttelseslov (lov nr. 502 af 23. maj 2018).

3.6.1.4. Lagring og sletning af biometriske oplysninger

Efter den gældende Eurodac-forordningens artikel 12, stk. 1, lagres fingeraftryk og andre oplysninger nævnt i artikel 11 vedrørende asylansøgere i Eurodac-systemet i 10 år fra den dato, hvor pågældendes fingeraftryk bliver optaget. Det følger af stk. 2, at efter udløbet af denne periode sletter Eurodac-systemet automatisk de pågældende oplysninger fra Eurodac-systemet.

Efter Eurodac-forordningens artikel 16 lagres fingeraftryk og andre oplysninger nævnt i artikel 14 vedrørende udlændinge, der pågribes i forbindelse med ulovlig passage af en ydre grænse, i Eurodac-systemet i 18 måneder fra den dato, hvor den pågældendes fingeraftryk blev optaget. Efter udløbet af denne periode sletter Eurodac-systemet automatisk oplysningerne.

Oplysningerne om udlændinge, der pågribes i forbindelse med ulovlig passage af en ydre grænse, slettes i overensstemmelse med artikel 28, stk. 3, fra Eurodac-systemet, så snart oprindelsesmedlemsstaten inden udløbet af den i stk. 1 omhandlede periode på 18 måneder får kendskab til et af følgende forhold, jf. bestemmelsens stk. 2, a) udlændingen har fået opholdstilladelse, b) udlændingen har forladt medlemsstaternes område, og c) udlændingen har opnået statsborgerskab i en af medlemsstaterne.

Fingeraftryksoplysningerne om en udlænding, der opholder sig ulovligt i en medlemsstat, jf. artikel 17, stk. 3, må udelukkende videregives til Eurodac-systemet med henblik på sammenligning med fingeraftryksoplysninger om ansøgere om international beskyttelse, som indgives af andre medlemsstater, og som allerede er registreret i Eurodac-systemet. Fingeraftryksoplysningerne om sådanne personer må ikke registreres i Eurodac-systemet og må heller ikke sammenlignes med de oplysninger, der er videregivet til Eurodac-systemet i henhold til artikel 14, stk. 2, jf. forordningens artikel 17, stk. 3, 2. afsnit.

Regler om lagring og sletning af biometriske oplysninger om udlændinge, blev i dansk ret oprindeligt indført ved lov nr. 323 af 18. maj 2005. I den forbindelse blev § 58 j indsat i udlændingeloven. Bestemmelsen blev ændret ved lov nr. 1575 af 15. december 2015 med henblik på at tilpasse

udlændingelovens regler om videregivelse af oplysninger til Eurodac-forordningens krav, jf. § 58 b, stk. 1.

Det følger af udlændingelovens § 58 j, stk. 1, 4. pkt., at oplysninger, der er videregivet om asylansøgere til Eurodac-systemet, kan lagres i Eurodac op til 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Det følger derudover af udlændingelovens § 58 j, stk. 3, 4. pkt., at oplysninger, der er videregivet til Eurodac-systemet om udlændinge, der pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet, kan lagres i Eurodac op til 18 måneder fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Det følger af Eurodac-forordningens artikel 10, stk. 2, litra d, at så snart oprindelsesmedlemsstaten sikrer, at en asylansøger, hvis data er registreret i Eurodac i henhold til den gældende Eurodac-forordnings artikel 11, har forladt medlemsstaternes område i overensstemmelse med den afgørelse om tilbagesendelse eller afgørelse om udsendelse, medlemsstatens traf efter tilbagetrækningen eller afvisningen af en ansøgning om international beskyttelse, jf. artikel 19, stk. 3, opdaterer medlemsstaten sit datasæt, som er registreret i Eurodac, for udlændingen ved at tilføje det tidspunkt, hvor udlændingen blev udsendt af eller forlod medlemsstaternes område.

Artikel 10, stk. 2, litra d, er gennemført i udlændingelovens § 58 j, stk. 2, nr. 2. Det følger af bestemmelsen, at bliver politiet bekendt med, at en asylansøger er blevet udsendt af EU-landenes område eller har forladt dette, skal politiet videregive udlændingens udrejsedato til Eurodac-systemet med henblik på at opdatere de registrerede oplysninger om udlændingen.

Bestemmelsen omhandler alene afviste asylansøgere eller ansøgere der frafalder sin ansøgning om asyl.

3.6.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den forslåede ordning

3.6.2.1. Gennemførelse af Eurodac-forordningen i dansk ret

Folketinget vedtog den 4. juni 2024 forslag nr. B 207 til folketingsbeslutning om Danmarks tilslutning på mellemstatsligt grundlag til dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordninger vedrørende asylforvaltning og migrationsstyring, håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om Eurodac. Vedtagelsen af beslutningsforslaget dannede grundlag for regeringens tilslutning over for EU af bl.a. Eurodac-forordningen.

Lovforslaget vil i overensstemmelse med det vedtagne beslutningsforslag B 207 gennemføre Eurodac-forordningen i dansk ret og indeholder på den baggrund de nødvendige ændringer af udlændingeloven.

Med henblik på at erstatte den gældende Eurodac-forordning og gennemføre den nye Eurodac-forordning i dansk ret foreslås det, at udlændingelovens § 58 b, stk. 1, ændres, således at definitionen af Eurodac-forordningen ændres til Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2024/1358 af 14. maj 2024.

Forslaget vil indebære, at der ved alle udlændingelovens henvisninger til Eurodac-forordningen fremover vil forstås Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2024/1358 af 14. maj 2024.

Det betyder, at den nye Eurodac-forordning i dansk ret vil erstatte den gældende Eurodac-forordning, der ikke længere vil finde anvendelse i dansk ret.

Der henvises nærmere herom til lovforslagets pkt. 3.6.1.1 og 3.6.1.1.

3.6.2.2. Udvidelse af persongruppen, der registreres i Eurodac

I dag videregives der oplysninger til Eurodac om asylansøgere og udlændinge, der pågribes i forbindelse med ulovlig indrejse til EU-medlemsstaternes område. Der kan derudover videregives oplysninger om udlændinge, som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om der tidligere er indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Med den nye Eurodac-forordning skal der dog tilsvarende videregives biometri for udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, udlændinge, der opholder sig ulovligt i Danmark, og udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter § 8 (kvoteflygtninge).

For at gennemføre artikel 20 og 21 samt artikel 23 og 24 i den nye Eurodac-forordning foreslås det at ændre udlændingelovens §§ 40 a, 40 b, 58 i og 58 j således, at kvoteflygtninge, udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, og udlændinge, der opholder sig ulovligt i Danmark omfattes af bestemmelserne.

Den foreslåede ordning vil således indebære, at udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 1, ændres, så der vil skulle optages fingeraftryk af en udlænding, der meddeles opholdstilladelse som kvoteflygtning efter udlændingelovens § 8, stk. 1-3.

Forslaget vil endvidere betyde, at kvoteflygtninge indsættes i udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., så det sikres, at de biometriske oplysninger videregives til Eurodac-systemet sammen med oplysningerne nævnt i § 58 i, stk. 2.

Det betyder, at kvoteflygtninge fremover tilsvarende vil skulle have optaget fingeraftryk og registreres i Eurodac i lighed med, hvad der i dag gælder for asylansøgere og udlændinge, der pågribes i forbindelse med ulovlig indrejse til EU-medlemsstaternes område.

Der henvises nærmere herom til lovforslagets pkt. 3.6.1.2.

Forslaget vil endvidere indebære, at der indsættes et nyt § 40 a, stk. 1, nr. 4 og 5, hvorefter der vil skulle optages fingeraftryk af udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, og udlændinge, der opholder sig ulovligt i landet.

Den foreslåede ordning vil endvidere betyde, at udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, indsættes som en persongruppe i udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., Det vil hermed sikres, at de biometriske oplysninger videregives til Eurodac-systemet sammen med oplysningerne nævnt i bestemmelsens stk. 2.

Det betyder, at udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, og udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet, fremover tilsvarende vil skulle have optaget fingeraftryk og registreres i Eurodac i lighed med, hvad der i dag gælder for asylansøgere og udlændinge, der pågribes i forbindelse med ulovlig indrejse til EU-medlemsstaternes område.

Det bemærkes, at for udlændinge, der opholder sig ulovligt i her landet, er der allerede efter gældende regler, jf. udlændingelovens § 40 a, stk. 2, nr. 1, mulighed for at optage fingeraftryk, hvis det vurderes nødvendigt med henblik på at kontrollere, hvorvidt pågældende tidligere har indgivet en ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Med den foreslåede ordning overføres persongruppen i § 40 a, stk. 2, nr. 1, til et nyt nr. 5 i § 40 a med den ændring, at det nu vil blive obligatorisk at optage fingeraftryk af udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet.

Derudover vil den foreslåede ordning indebære, at de tre nye persongrupper; udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, udlændinge, der opholder sig ulovligt i her i landet, og udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter § 8 (kvoteflygtninge), indføjes i udlændingelovens § 58 j vedrørende registrering, lagring og sletning af oplysninger for udlændinge, for hvem der tidligere er videregivet oplysninger til Eurodac-systemet.

Det betyder, at det efter udlændingelovens § 58 j, stk. 1, vil skulle registreres i Eurodac, hvis en kvoteflygtnings opholdstilladelse inddrages, bortfalder eller nægtes forlænges. Tilsvarende vil der skulle videregives oplysninger til Eurodac, hvis udlændingen opnår opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land.

Reglerne herfor vil således være i overensstemmelse med de gældende regler for asylansøgere, der har fået optaget fingeraftryk i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1.

For udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, og udlændinge, der opholder sig ulovligt i her i landet, vil der med forslaget i udlændingelovens § 58 j indsættes et nyt stk. 4 og 5, hvorefter der for disse udlændinge, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4 og 5, har fået optaget fingeraftryk, vil skulle videregives oplysninger til det centrale Eurodac-system, hvis udlændingen opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret. Tilsvarende vil der

skulle videregives oplysninger til Eurodac, hvis udlændingen opnår opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land. Endelig vil der skulle videregives oplysninger til Eurodac-systemet, hvis den pågældende er udrejst af EU-landenes område.

Der henvises nærmere herom til lovforslagets pkt. 3.6.1.2 og 3.6.1.4.

3.6.2.3. Udvidelse af oplysninger, der registreres i Eurodac

Den nye Eurodac-forordning viderefører i vidt omfang de gældende regler for, hvilke oplysninger der skal videregives og lagres i Eurodac-systemet.

Med den nye Eurodac-forordning udvides Eurodac-databasen imidlertid, så der stilles krav om optagelse af personfotografi. Derudover ændres visse regler for, hvilke øvrige oplysninger der skal videregives til Eurodac-systemet, og hvor længe oplysningerne må lagres i Eurodac-systemet.

Efter udlændingelovens regler optages der efter § 40 b, stk. 1 og 2, allerede i dag personfotografi af udlændinge til brug for identitetskontrol og udstedelse af opholdskort til flygtninge og kvoteflygtninge. Udlændingeloven indeholder dog ikke regler om optagelse og videregivelse af personfotografi til Eurodac-systemet.

Med henblik på at gennemføre kravet i den nye Eurodac-forordnings artikel 15-17 og artikel 20 og 21 om optagelse af personfotografi foreslås det at ændre udlændingelovens § 40 b, stk. 1, således at det efter bestemmelsen vil blive obligatorisk omgående at optage personfotografi af asylansøgere og kvoteflygtninge til brug for videregivelse til Eurodac-systemet.

Den foreslåede ordning for optagelse af personfotografi afspejler således de tilsvarende regler for optagelse af fingeraftryk i § 40 a, stk. 1.

Formålet er alene at sikre, at der i overensstemmelse med Eurodac-forordningen vil blive optaget personfotografi til brug for videregivelse til Eurodac-systemet, og der tilsigtes ingen ændringer af den nuværende ordning for optagelse af biometri til brug for opholdskort og identitetskontrol.

Det foreslås endvidere, at der i udlændingelovens § 40 b indsættes et nyt stk. 2, hvorefter det i overensstemmelse med Eurodac-forordningen som noget nyt i øvrigt vil blive obligatorisk at optage personfotografi af øvrige persongrupper, hvis oplysninger efter forordningen skal videregives til Eurodac-systemet.

Det betyder, at der tilsvarende vil skulle optages personfoto af 1) udlændinge, der pågribes i forbindelse med irregulær passage af en ydre grænse, 2) udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet, og 3) udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation.

Det bemærkes, at for udlændinge, der pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i Danmark, vil det i overensstemmelse med reglerne for fingeraftryk være en betingelse, at

udlændingen ankommer fra et land, der ikke er tilsluttet EU, og som ikke afvises efter udlændingelovens § 28. For en udlænding, hvis indrejse afvises efter § 28, vil der skulle optages personfotografi, hvis udlændingen forbliver i Danmark uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og den pågældendes udsendelse som følge af afvisningen, jf. Eurodac-forordningens artikel 22, stk. 1.

Reglerne for optagelse af personfotografi vil således i deres helhed svare til, hvad der vil følge af reglerne for optagelse af fingeraftryk jf. udlændingelovens § 40 a, stk. 1.

Med henblik på at gennemføre kravene i den nye Eurodac-forordnings artikel 15-17, artikel 20 og 21 samt artikel 23 og 24 om obligatorisk optagelse af biometri foreslås det desuden at ændre udlændingelovens § 40 b, stk. 1, således at det i alle tilfælde vil blive obligatorisk omgående at optage fingeraftryk og personfotografi af persongrupperne omfattet af Eurodac-forordningen. Det bemærkes hertil, at det allerede i dag af udlændingelovens § 40 a, stk. 1 fremgår, at fingeraftryk optages omgående.

Der tilsigtes med forslaget alene en udvidelse af, hvilke oplysninger der skal registres i Eurodac, og ikke en ændring af proceduren for optagelse af oplysninger til Eurodac.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 21 og 23, og bemærkningerne hertil.

Med henblik på at gennemføre den nye Eurodac-forordnings regler for videregivelse af biometriske oplysninger i artikel 15-17 og 20-24 foreslås det derudover, at udlændingelovens § 58 i, stk. 1 ændres, således at der sammen med fingeraftryk optaget i medfør af det foreslåede § 40 a, stk. 1, nr. 1-5, som noget nyt, ligeledes vil skulle videregives personfotografi, der er optaget i medfør af § 40 b, stk. 1, og stk. 2, nr. 1-3, til Eurodac-systemet.

Med henblik på at gennemføre den nye Eurodac-forordnings artikel 15 og 17 samt 20-24 foreslås det at ændre udlændingelovens § 58 i, stk. 2, så reglerne om, hvilke øvrige oplysninger der sammen med fingeraftryk og personfotografi skal videregives og registreres i Eurodac, udvides i overensstemmelse med forordningen.

Dette vil indebære, at der i forbindelse med registreringer af personer i Eurodac som noget nyt tillige vil skulle registreres dato for videregivelsen af oplysninger til Eurodac, jf. den foreslåede nr. 6, udlændingens efternavn og fornavn, fødenavn og tidligere anvendte navne samt eventuelle kaldenavne, som kan registreres særskilt, jf. den foreslåede nr. 7, udlændingens nationalitet, jf. den foreslåede nr. 8, udlændingens fødselsdato, jf. den foreslåede nr. 9, udlændingens fødested, jf. den foreslåede nr. 10, hvis det forefindes, identitetsdokumentets eller rejsedokumentets type og nummer, udstedelseslandets kode på tre bogstaver og dette dokumentets udløbsdato, jf. den foreslåede nr. 11, hvis der forefindes, en scannet farvekopi af et identitets- eller rejsedokument med angivelse af dets ægthed, eller, hvis dette forefindes, et andet dokument, der letter identifikationen af udlændingen, med angivelse af dets ægthed, jf. den foreslåede nr. 12, hvis der er udstedt et visum, hvilken

medlemsstat der har udstedt eller forlænget visummet, eller på hvis vegne visummet er udstedt og visumansøgningsnummeret, jf. den foreslåede nr. 13, og hvis udlændingen udgør en trussel mod den indre sikkerhed, jf. den foreslåede nr. 14.

Der tilsigtes ikke nogen ændringer af proceduren for videregivelse af oplysninger til Eurodac.

Det bemærkes for så vidt angår den foreslåede nr. 7, hvorefter der vil skulle videregives oplysninger om efternavn og fornavn, fødenavn og tidligere anvendte navne samt eventuelle kaldenavne, at i tilfælde af, at udlændingen har flere fornavne, efternavne, fødenavne eller nationaliteter vil alle disse skulle registreres.

Det bemærkes desuden for så vidt angår den foreslåede nr. 13, hvorefter der bl.a. skal videregives oplysninger om udstedelse af visum, at denne alene omfatter asylansøgere.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 51 og 56, og bemærkningerne hertil.

3.6.2.4. Særlige regler for mindreårige

Med henblik på at gennemføre Eurodac-forordningens artikel 15, stk. 1, artikel 20, stk. 1 og artikel 22-24 stk. 1, foreslås det, at udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., ændres, således at aldersgrænsen for, hvornår der skal videregives biometriske oplysninger til Eurodac-systemet af børn ændres fra 14 år til 6 år.

Det bemærkes, at der efter den nye Eurodac-forordningens artikel 14 skal tages særlige hensyn i forhold til optagelse af biometri for mindreårige. Det følger af bestemmelsen bl.a., at biometriske oplysninger for mindreårige, som er fyldt 6 år, skal optages af medarbejdere, der er særligt uddannet i at optage mindreåriges biometriske oplysninger på en børnevenlig måde og med fuld respekt for barnets tarv og de garantier, der er fast i FN's Børnekonvention. Såfremt der er usikkerhed om, hvorvidt et barn er under 6 år, og der ikke foreligger dokumentation for barnets alder, skal medlemsstatens kompetente myndigheder anse barnet for at være under 6 år.

Det forudsættes med den foreslående ordning, at optagelse af biometri af mindreårige vil skulle ske i overensstemmelse med forordningens artikel 14. Det vil således være en forudsætning, at relevante myndigheder vil skulle have adgang til personale, der vil kunne varetage opgaverne relateret til mindreårige.

Der henvises i øvrigt til i lovforslagets § 1, nr. 51, og bemærkningerne hertil. Derudover henvises til lovforslagets pkt. 3.6.1.2.1. og 3.5.1.3.7.

3.6.2.5. Information til den registrerede

Reglerne for udlændingens ret til oplysninger i den gældende Eurodac-forordnings artikel 29 er videreført i artikel 42 i den nye Eurodac-forordning, og bestemmelserne svarer i det væsentlige til hinanden.

Med den nye Eurodac-forordning vil der imidlertid ske en udvidelse af persongruppen, for hvem der skal optages og videregives oplysninger til Eurodac, og dermed også af persongruppen, der skal underrettes om deres rettigheder i relation til databeskyttelse.

Der henvises i den forbindelse til lovforslagets § 1, nr. 18, hvorefter persongruppen udvides til også at omfatte kvoteflygtninge, udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, ligesom det bliver obligatorisk at optage biometri af udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet.

Der vil endvidere med den nye Eurodac-forordning som noget nyt skulle videregives personfotografi til Eurodac-systemet.

Med henblik på at gennemføre den nye Eurodac-forordningens artikel 42, foreslås det dels, at udlændingelovens § 40 a, stk. 13 ændres, således at der skriftligt og om nødvendigt mundtligt også vil skulle gøres kvoteflygtninge, en udlænding, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, og en udlænding, der opholder sig ulovligt her i landet, bekendt med dennes rettigheder i relation til databeskyttelse.

Dette svarer til, hvad der følger af gældende regler for informering af udlændinge, for hvem der i dag optages fingeraftryk til brug for videregivelse til Eurodac-systemet.

Med henblik på at gennemføre Eurodac-forordningens artikel 42 foreslås det desuden, at der i udlændingelovens § 40 b indsættes et nyt stk. 13, hvorefter en udlænding skriftligt og om nødvendigt mundtligt skal gøres bekendt med sine rettigheder, såfremt der optages personfotografi, som videregives til Eurodac-systemet i medfør af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt.

Indholdet af de oplysninger, som skal meddeles udlændingen i forbindelse med § 40 b, er tilsvarende de oplysninger en udlænding meddeles i forbindelse med optagelse og videregivelse af fingeraftryk, jf. § 40 a, stk. 13.

Indholdet af de oplysningerne, som skal meddeles udlændingen i henhold til den gældende Eurodac-forordning, er således videreført til den nye Eurodac-forordning, og der er med den foreslåede ordning således ikke tilsigtet nogen ændring heraf.

Oplysningerne, som udlændingen meddeles, fremgår af en fælles EU-folder, som er udarbejdet til brug for, at medlemsstaterne kan gøre den registrerede bekendt med sine rettigheder. Underretningen skal ske på et sprog vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 27, og bemærkningerne hertil.

3.6.2.6. Lagring og sletning af biometriske oplysninger

Der gælder efter udlændingeloven allerede i dag regler om lagring og sletning af fingeraftryk af biometriske oplysninger i Eurodac-systemet. Disse regler omfatter imidlertid kun fingeraftryk og ikke personfotografier, der som noget nyt tilsvarende vil skulle videregives til Eurodac-systemet.

Med henblik på at gennemføre den nye Eurodac-forordningens artikel 29, stk. 1 og stk. 6 og artikel 30, foreslås det, at udlændingelovens § 58 j, stk. 1-3 ændres, således at bestemmelserne om lagring og sletning af biometriske oplysninger også vil omfatte lagring og sletning af personfotografi for asylansøgere og udlændinge, der pågribes i forbindelse med ulovlig passage af en ydre grænse.

Det foreslåede vil indebære, at udlændingelovens § 58 j, stk. 1, om videregivelse af biometriske oplysninger for asylansøgere til Eurodac-systemet ikke vil finde anvendelse efter 10 år fra tidspunktet for videregivelsen af oplysningerne. Oplysningerne vil således på dette tidspunkt skulle slettes. Dette er i modsætning til, hvad der gælder i dag, hvor oplysningerne skal slettes 10 år efter optagelsen af oplysningerne. Det tilsigtes med det foreslåede ikke en ændring lagringsperioden på 10 år.

Det foreslåede vil endvidere indebære, at udlændingelovens § 58 j, stk. 3, om videregivelse af oplysninger for en udlænding, der pågribes i forbindelse med ulovlig passage af en ydre grænse, til Eurodac-systemet ikke længere vil finde anvendelse efter 5 år fra tidspunktet for videregivelsen af oplysningerne. Dette er i modsætning, hvad der gælder i dag, hvor oplysningerne skal slettes 18 måneder efter optagelsen af oplysningerne. Det tilsigtes med det foreslåede desuden at ændre lagringsperioden fra 18 måneder til 5 år.

Udlændingeloven indeholder i dag ikke bestemmelser om lagring og sletning af biometriske oplysninger for kvoteflygtninge, udlændinge, der opholder sig ulovligt i Danmark, og udlændinge, der i landsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, der er videregivet til Eurodac.

Med henblik på at gennemføre den nye Eurodac-forordningens artikel 29, stk. 5, 7 og 8, samt artikel 30 om lagring og sletning af oplysninger videregivet til Eurodac-systemet for kvoteflygtninge, udlændinge, der opholder sig ulovligt i Danmark, og udlændinge, der i landsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, foreslås det, at reglerne om kvoteflygtninge skrives ind i § udlændingelovens § 58 j, stk. 1, og at der i udlændingelovens § 58 j indsættes et stk. 4 og 5 for så vidt angår de to øvrige persongrupper.

Det foreslåede vil indebære, at udlændingelovens § 58 j, stk. 1, om videregivelse af biometriske oplysninger for kvoteflygtninge til Eurodac-systemet ikke vil finde anvendelse efter 5 år fra tidspunktet for videregivelsen af oplysningerne. Oplysningerne vil således på dette tidspunkt skulle slettes.

Det foreslåede vil endvidere indebære, at det nyindsatte stk. 4 om videregivelse af biometriske oplysninger for udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet til Eurodac-systemet ikke vil finde

anvendelse efter 5 år fra tidspunktet for videregivelsen af oplysningerne. Oplysningerne vil således på dette tidspunkt skulle slettes.

Det foreslåede vil desuden indebære, at det nyindsatte stk. 5 om videregivelse af biometriske oplysninger for udlændinge, der ildsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation til Eurodac-systemet ikke vil finde anvendelse efter 5 år fra tidspunktet for videregivelsen af oplysningerne. Oplysningerne vil således på dette tidspunkt skulle slettes.

Med den nye Eurodac-forordning udvides reglerne for registrering i Eurodac-systemet af, hvornår en udlænding har forladt medlemsstaternes område. I dag skal alene tidspunktet for, hvornår en asylansøger udsendes eller forlader landet i tilfælde af afvisning eller frafald af en asylansøgning, registres. Fremadrettet skal en medlemsstat, så snart medlemsstaten bliver bekendt med, at en udlænding har forladt medlemsstatens område, opdatere sit datasæt i Eurodac-systemet med datoen for, hvornår udlændingen har forladt området som følge af en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse.

Med henblik på at gennemføre kravene i den nye Eurodac-forordnings artikel 16, stk. 2, litra d, artikel 22, stk. 7, artikel 23, stk. 6, og artikel 24, stk. 7 om opdatering af datoen for, hvornår en udlænding forlader en medlemsstats område som følge af en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, foreslås der i udlændingelovens § 58 j indsat et nyt stk. 6, hvorefter Eurodac skal opdateres med tidspunktet for, hvornår udlændingen forlod medlemsstatens område i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse.

Det betyder, at myndighederne vil være forpligtet til at opdatere Eurodac for så vidt angår ansøgere om international beskyttelse, udlændinge, der pågribes i forbindelse med irregulær passage af en ydre grænse, udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet, og udlændinge ildsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation.

Det bemærkes, at bestemmelsen ikke omfatter kvoteflygtninge.

Udlændingelovens § 58 j indeholder i dag ikke bestemmelse om opdatering af ansvaret for den pågældende udlænding i Eurodac, som det følger af kravene i den nye Eurodac-forordningens artikel 16.

Med henblik på at gennemføre den nye Eurodac-forordningens artikel 16, foreslås det, at der i udlændingelovens § 58 j, stk. 2, indsættes to nye numre, hvorefter der til Eurodac-systemet, skal videregives oplysninger om den ansvarlige medlemsstat for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i henhold til AM-forordningen, når dette er blevet fastlagt, jf. den foreslåede nr. 2, og hvis ansvaret for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse overdrages til en anden medlemsstat i henhold til AM-forordningens artikel 37, stk. 1, jf. den foreslåede nr. 3.

Den foreslåede nr. 2 har til formål at gennemføre artikel 16, stk. 1, hvorefter der til Eurodac skal videregives oplysninger om, hvem der er den ansvarlige medlemsstat for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i henhold til AM-forordningen, når dette er blevet fastlagt, jf. stk. 1, 1. afsnit, og hvis en medlemsstat bliver ansvarlig, fordi der er rimelige grunde til at antage, at ansøgeren udgør en trussel mod den indre sikkerhed i overensstemmelse med artikel 16, stk. 4, i AM-forordningen, jf. stk. 1, 2. afsnit.

Den foreslåede nr. 3 har til formål at gennemføre artikel 16, stk. 3, hvorefter der til Eurodac skal videregives oplysninger om, hvis ansvaret for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse overdrages til en anden medlemsstat i henhold til AM-forordningens artikel 37, stk. 1.

Det bemærkes, at bestemmelsen alene omfatter ansøgere om international beskyttelse i medfør af den nye Eurodac-forordningens artikel 15 og 17.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 64-69 og 71-75, og bemærkningerne hertil.

3.6.2.7. Kompetence til at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system

Efter udlændingelovens § 58 d, stk. 1, 2. pkt., kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte bestemmelser om, at andre end politiet efter udlændingelovens § 58 j, stk. 1-3, kan videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Det foreslås, at udlændingelovens § 58 d stk. 1, 2. pkt., ændres således, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilken myndighed der efter §§ 58 i og 58 j kan videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Den foreslåede ændring vil betyde, at udlændinge- og integrationsministeren vil kunne fastsætte bestemmelser om, hvorvidt det er politiet, Udlændingestyrelsen, Hjemrejsestyrelsen eller eventuelt en anden myndighed, der efter §§ 58 i og 58 j kan videregive oplysninger til Eurodac-systemet.

Baggrunden for ændringen er, at det med den nye Eurodac-forordning bliver muligt for flere myndigheder at få adgang til Eurodac-systemet, og det bliver derfor muligt for andre myndigheder end politiet at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system. Den endelige fordeling af, hvilke oplysninger de enkelte myndigheder skal kunne videregive til Eurodac-systemet vil blive fastlagt i forbindelse med den praktiske implementering af Eurodac-forordningen og efter aftale mellem Justitsministeriet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Det bemærkes i den forbindelse, at efter kongelige resolution af 10. september 2019, jf. bekendtgørelse nr. 946 af 12. september 2019 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene, har udlændingemyndigheder ressourceansvaret for registrering af asylansøgere. Efter aftale mellem Justitsministeriet og Udlændinge- og Integrationsministeriet varetager politiet imidlertid den indledende asylregistrering, herunder i Center Sandholm indtil videre.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 50.

3.7. Kriseforordningen

3.7.1. Gældende ret

3.7.1.1. Udlændingeloven

Der findes ikke regler i dansk ret for så vidt angår særlige mekanismer på EU-niveau til håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet. Dansk ret indeholder således bl.a. ikke regler om undtagelse fra de sædvanlige ansvarskriterier og tidsfrister for overførsel og tilbageførsel mv. af asylansøgere mv. i Dublinforordningen i forbindelse med en krisesituation og tilfælde af force majeure.

Udlændingelovens kapitel 6 a indeholder en række bestemmelser til håndtering af massetilstrømning af flygtninge og migranter til Danmark.

Det følger således af udlændingelovens § 37 f bl.a., at udlændinge- og integrationsministeren i særlige tilfælde kan beslutte, at kommune- og lokalplaner og planlovens regler ikke finder anvendelse i forbindelse med oprettelse af indkvarteringssteder eller faciliteter til brug for frihedsberøvelse af asylansøgere. Bestemmelsen kan f.eks. finde anvendelse, hvor indkvarteringsbehovet afledt af tilstrømningen af flygtninge og migranter er så voldsomt, at det ikke kan håndteres inden for de almindelige rammer, som Udlændingestyrelsen har for tilvejebringelse af indkvarteringspladser til asylansøgere mv., eller som politiet har for tilvejebringelse af frihedsberøvelsesfaciliteter.

Udlændinge- og integrationsministeren kan endvidere beslutte, at politiet eller Udlændingestyrelsen kan bistås af private aktører i relation til varetagelse af myndighedsopgaver i henhold til udlændingeloven, jf. § 37 g. Bestemmelsen kan finde anvendelse i en situation, hvor tilstrømningen af flygtninge og migranter er så voldsom, at det ikke kan håndteres inden for de rammer, som Udlændingestyrelsen og politiet har i forhold til tilvejebringelse af indkvarteringspladser til asylansøgere mv.

Udlændingestyrelsen kan efter udlændingelovens § 37 h i særlige tilfælde, hvor tilstrømningen er så voldsom, at styrelsen ikke kan indgå tilstrækkeligt mange frivillige aftaler om at etablere og drive indkvarteringssteder, pålægge en kommune at være indkvarteringsoperatør.

Efter § 37 j kan politiet i ganske særlige tilfælde meddele forbud mod bus-, tog- og færgedrift over danske landegrænser. Bestemmelsen kan f.eks. finde anvendelse i en situation, hvor tilstrømningen af udlændinge bliver så voldsom, at politiet eller udlændingemyndighederne ikke kan håndtere situationen, og forbud efter bestemmelsen må anses for nødvendigt for at afværge betydelig forstyrrelse af den offentlige orden og fare for den offentlige sikkerhed.

Det følger af § 37 m, at udlændinge- og integrationsministeren i tilfælde af massetilstrømning kan fastsætte regler om, at udskydelsen af adgangen til familiesammenføring med en herboende udlænding med midlertidig beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, forlænges, således at familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, litra d, nr. 2, litra d, og nr. 3, litra d, vil være betinget af, at den herboende person har haft sin opholdstilladelse i mere end de sidste 3 år.

Herudover fremgår det af § 59 a, at den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39. Bestemmelsen finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland, medmindre udlændinge- og integrationsministeren har truffet beslutning om at indføre bødestraf for transportselskaber ved bistand til illegal indrejse til Danmark fra et andet Schengenland i forbindelse med, at der er indført indrejsekontrol ved grænsen i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 25, jf. § 38, stk. 2. En beslutning herom vil endvidere gøre det muligt at indføre en befordringspligt, jf. § 43, stk. 2, hvilket indebærer, at en transportør har pligt til at tilbagefordre en udlænding, der afvises ved den danske grænse, jf. reglerne i udlændingelovens kapitel 5.

Endeligt følger det af udlændingelovens § 28, stk. 7, at udlændinge- og integrationsministeren i særlige tilfælde kan beslutte at aktivere den såkaldte asylnødbremse. Aktiveres nødbremsen, kan politiet afvise en udlænding, der forsøger at indrejse ved en dansk luft-, sø- eller landegrænse fra et andet land, der er omfattet af Dublinforordningen, dvs. umiddelbart på grænsen, hvis den pågældende søger asyl i Danmark. Det vil være en forudsætning for udlændinge- og integrationsministerens beslutning om at aktivere asylnødbremsen, at der foreligger en krisesituation, hvor Dublinsamarbejdet formelt set stadig fungerer, men hvor samarbejdet efter den danske regerings opfattelse i realiteten er holdt op med at fungere, og hvor Danmark således efter en folkeretlig vurdering ikke længere kan anses for forpligtet til at følge procedurerne i Dublinforordningen.

3.7.1.2. Kriseforordningen

Europa-Parlamentet og Rådet vedtog den 14. maj 2024 forordning (EU) 2024/1359 om håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om ændring af forordning (EU) 2021/1147 (kriseforordningen).

Det overordnede formål med kriseforordningen er at fastsætte en ramme for håndtering af ekstraordinære krisesituationer, herunder instrumentalisering og force majeure på migrations- og asylområdet.

Forordningen er omfattet af retsforbeholdet, men Danmark har i medfør af parallelaftalen tiltrådt forordningens artikel 12 og 13 om forlængelse af frister i AM-forordningen og undtagelser fra forpligtelsen til tilbagetagelse af en ansøger i tilfælde af ekstraordinær massetilstrømning og artikel 1-6, der bl.a. vedrører procedureregler for beslutning om, at der foreligger en situation som omfattet

af kriseforordningen, for så vidt disse vedrører undtagelserne i artikel 12 og 13 i kriseforordningen. Der henvises i den forbindelse til lovforslaget pkt. 9 om forholdet til EU-retten.

I det følgende gennemgås kriseforordningens bestemmelser i det væsentlige, særligt de dele som Danmark har tilsluttet sig. De dele af forordningen, som Danmark på grund af retsforbeholdet ikke deltager i, gennemgås alene overordnet. Bestemmelser af rent teknisk karakter gennemgås ikke.

3.7.1.2.1. Kriseforordningens indhold

Kapitel I artikel 1 indeholder de almindelige bestemmelser om forordningens anvendelsesområde.

Det fremgår af kriseforordningens artikel 1, stk. 1, at forordningen vedrører ekstraordinære krisesituationer, herunder instrumentalisering og force majeure på migrations- og asylområdet i EU gennem midlertidige foranstaltninger. Den fastsætter øgede solidaritets- og støtteforanstaltninger, der bygger på AM-forordningen, og sikrer samtidig en rimelig ansvarsfordeling mellem medlemsstaterne, samt midlertidige, specifikke undtagelsesbestemmelser til AM-forordningen og asylprocedureforordningen.

Det fremgår af artikel 1, stk. 2, at midlertidige foranstaltninger, der vedtages i henhold til kriseforordningen, skal opfylde kravene om nødvendighed og proportionalitet, være egnede til at nå de fastsatte mål, sikre beskyttelsen af rettighederne for ansøgere og personer med international beskyttelse og være i overensstemmelse med medlemsstaternes forpligtelser i henhold til EU's charter om grundlæggende rettigheder, folkeretten og gældende EU-ret på asylområdet.

Af artikel 1, stk. 3, fremgår det bl.a., at foranstaltninger, der vedtages i henhold til kriseforordningen, kun må anvendes i det omfang, det er strengt påkrævet af situationen, på en midlertidig og begrænset måde og kun under ekstraordinære omstændigheder.

Det fremgår af artikel 1, stk. 4, at en krisesituation forstås som:

- a) en ekstraordinær situation med massetilstrømning af tredjelandstatsborgere eller statsløse til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, herunder personer, der er blevet sat i land efter eftersøgnings- og redningsaktioner, af et sådant omfang og en sådan karakter, bl.a. i betragtning af den berørte medlemsstats befolkning, BNP og særlige geografiske forhold, herunder størrelsen på dens område, at den sætter medlemsstatens velforberedte asyl- og modtagelsessystem, herunder børnebeskyttelsestjenester, eller tilbagesendelsessystem ud af funktion, herunder som følge af en situation på lokalt eller regionalt plan, således at det kan få alvorlige konsekvenser for det fælles europæiske asylsystems funktionsmåde, eller
- b) en situation med instrumentalisering, hvor et tredjeland eller en fjendtligsindet ikke-statslig aktør tilskynder tredjelandstatsborgere eller statsløse til at rejse eller faciliterer tredjelandstatsborgeres og statsløses rejse til de ydre grænser eller til en medlemsstat med den hensigt at destabilisere EU eller

en medlemsstat, og hvor sådanne tiltag kan bringe en medlemsstats væsentlige funktioner i fare, herunder opretholdelsen af lov og orden eller beskyttelsen af den nationale sikkerhed.

Det fremgår af samme stykke, at medlemsstaterne kan anmode om bemyndigelse til at anvende foranstaltninger, navnlig hvis der er en uventet betydelig stigning i antallet af ansøgninger om international beskyttelse ved de ydre grænser.

Det fremgår videre af artikel 1, stk. 5, at der ved force majeure forstås usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som ligger uden for en medlemsstats kontrol, og hvis konsekvenser selv ved udvisning af enhver behørig agtpågivenhed ikke kunne været undgået, og som forhindrer denne medlemsstat i at opfylde forpligtelserne i henhold til AM-forordningen og asylprocedureforordningen.

Kapitel II artikel 2-7 indeholder bestemmelser om anmodninger fra medlemsstater samt om Kommissionens og Rådets gennemførelsesafgørelser.

Det fremgår af kriseforordningens artikel 2, stk. 1, at en medlemsstat, der finder, at den står i en krisesituation eller over for force majeure, henset til disse ekstraordinære omstændigheder kan indgive en begrundet anmodning til Kommissionen om bl.a. undtagelser fra nærmere bestemte regler i bl.a. AM-forordningen.

Det fremgår af artikel 2, stk. 2, at en sådan anmodning skal indeholde en beskrivelse af, a) hvordan medlemsstatens asyl- og modtagelsessystem, herunder børnebeskyttelsestjenester som følge af en krisesituation er blevet sat ud af funktion, samt de foranstaltninger der er truffet hidtil for at afhjælpe situationen, og en begrundelse for, at dette system, selv om det er velforberedt og uanset de allerede trufne foranstaltninger, er ude af stand til at håndtere situationen, eller b) hvordan medlemsstaten står over for en situation med instrumentalisering, der bringer dens væsentlige funktioner i fare, herunder opretholdelsen af lov og orden eller beskyttelsen af den nationale sikkerhed, eller c) hvordan medlemsstaten står over for usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som ligger uden for dens kontrol, og hvis konsekvenser selv ved udvisning af enhver behørig agtpågivenhed ikke kunne have været undgået, og hvordan denne force majeure-situation forhindrer den i at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 27, artikel 45, stk. 1, og artikel 51, stk. 2, i asylprocedureforordningen og i artikel 39, 40, 41 og 46 i AM-forordningen.

Begrundelsen skal endvidere, hvis det er relevant, indeholde en beskrivelse af de undtagelser i artikel 10-13, som den anser for nødvendige.

Det følger af kriseforordningens artikel 3, stk. 1, at Kommissionen hurtigt vurderer situationen i tæt samarbejde med den anmodende medlemsstat og i samråd med relevante EU-agenturer og internationale organisationer, navnlig UNHCR og IOM. Såfremt betingelserne i artikel 1 er opfyldt, træffer Kommissionen en gennemførelsesafgørelse om imødekommelse af anmodningen.

Det følger af artikel 3, stk. 4, at Kommissionen ved vurderingen af, om medlemsstaten står i en situation med instrumentalisering, vurderer, a) hvorvidt et tredjeland eller en fjendtligsindet ikke-statslig aktør faciliterer tredjelandstatsborgeres eller statsløses rejse til Unionen, b) hvorvidt oplysningerne fra medlemsstaten i tilstrækkelig grad godtgør, at eventuelle tiltag, der falder ind under litra a), har til formål at destabilisere Unionen eller den pågældende medlemsstat c) hvorvidt der er en uventet betydelig stigning i antallet af ansøgninger ved de ydre grænser eller i den berørte medlemsstat sammenlignet med det gennemsnitlige antal ansøgninger om international beskyttelse, og d) hvorvidt der ikke i tilstrækkelig grad kan tages højde for reaktionen på konsekvenserne af situationen med instrumentalisering for migrations- og asylsystemet i den pågældende medlemsstat ved hjælp af foranstaltningerne i værktøjskassen i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, i AM-forordningen.

Det følger af artikel 3, stk. 8, at Kommissionen, såfremt betingelserne i artikel 1 er tilstede, straks og under alle omstændigheder ikke senere end to uger efter forelæggelsen af den begrundede anmodning vedtager en gennemførelsesafgørelse. Gennemførelsesafgørelsen fastslår, hvorvidt den anmodende medlemsstat står i en krisesituation eller over for force majeure. Kommissionen sender gennemførelsesafgørelsen til Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 4 vedrører Kommissionens forslag og Rådets gennemførelsesafgørelse om bemyndigelse til at gøre undtagelser og om fastsættelse af solidaritetsforanstaltninger.

Det følger således af artikel 4, stk. 1, at Kommissionen, hvis det er hensigtsmæssigt, fremsætter et forslag til gennemførelsesafgørelse fra Rådet samtidig med vedtagelsen af gennemførelsesafgørelsen efter artikel 3. Forslaget skal bl.a. angive, hvilke undtagelser efter artikel 12 og 13 som medlemsstaten bør bemyndiges til at anvende, samt i det tilfælde, hvor medlemsstaten står over for en krisesituation, angivelse af hvilke tredjelandstatsborgere eller statsløse, der er omfattet af denne situation.

Det følger af artikel 4, stk. 3, at Rådet senest to uger efter modtagelsen af Kommissionens forslag til Rådets gennemførelsesafgørelse skal vurdere forslaget og vedtage en gennemførelsesafgørelse, der bl.a. bemyndiger medlemsstaten til at anvende undtagelserne i artikel 12 og 13.

Artikel 5 vedrører varigheden af undtagelser og solidaritetsforanstaltninger.

Det følger af artikel 5, stk. 1, bl.a., at perioden for anvendelse af undtagelserne som fastsat, jf. artikel 4, stk. 3, skal være tre måneder. Medmindre bemyndigelsen ophæves efter artikel 6, kan perioden forlænges én gang med tre måneder, når Kommissionen har bekræftet, at der fortsat foreligger en krisesituation eller force majeure.

Efter udløbet af denne periode kan Kommissionen efter stk. 2 efter anmodning fra den berørte medlemsstat fremsætte et forslag til en ny gennemførelsesafgørelse fra Rådet om ændring eller forlængelse af de specifikke undtagelser i en periode, der ikke overstiger tre måneder. Perioden kan forlænges én gang med tre måneder.

Efter stk. 3 må medlemsstaten ikke anvende undtagelserne i artikel 10-13 længere, end hvad der er strengt nødvendigt for at afhjælpe situationen, og under alle omstændigheder ikke længere end den periode, der er angivet i gennemførelsesafgørelsen, jf. artikel 4, stk. 3. Den samlede varighed af anvendelsen af foranstaltningerne må ikke overstige varigheden af krisesituationen eller situationen med force majeure og må højst være 12 måneder.

Det fremgår af artikel 6, der omhandler overvågning, at Kommissionen og Rådet løbende overvåger, hvorvidt der fortsat foreligger en krisesituation eller force majeure som fastslået i en gennemførelsesafgørelse fra Kommissionen som omhandlet i artikel 3, stk. 8.

Kommissionen skal efter stk. 2 være særlig opmærksom på overholdelsen af grundlæggende rettigheder og humanitære standarder og kan anmode Asylagenturet om at indlede en specifik overvågning i henhold til artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2303 af 15. december 2021 om Den Europæiske Unions Asylagentur og om ophævelse af forordning (EU) nr. 439/2010 (EUAA-forordningen).

Det følger af stk. 3, at finder Kommissionen, at de omstændigheder, der førte til, at en krisesituation eller force majeure blev fastslået, ikke længere foreligger, skal Kommissionen foreslå en ophævelse af Rådets gennemførelsesafgørelse som omhandlet i artikel 4, stk. 3. Hvis Kommissionen på grundlag af relevante oplysninger finder det relevant, foreslår den, at Rådet vedtager en ny gennemførelsesafgørelse, hvorved der gives bemyndigelse til at ændre eller forlænge de foranstaltninger, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 5, stk. 2.

Efter stk. 4 aflægger Kommissionen hver tredje måned efter ikrafttrædelsen af Rådets gennemførelsesafgørelse som omhandlet i artikel 4, stk. 3, rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af nævnte afgørelse, navnlig om effektiviteten af de foranstaltninger, der er truffet for at løse krisesituationen eller tilfældet af force majeure, og fastslår, om situationen fortsat foreligger, og hvorvidt foranstaltningerne fortsat er nødvendige og forholdsmæssige.

Kapitel IV indeholder regler om, hvilke undtagelser en medlemsstat ved en gennemførelsesafgørelse kan bemyndiges til.

Artikel 10 indeholder undtagelser vedrørende registreringen af ansøgninger om international beskyttelse i tilfælde af krisesituationer eller force majeure, og artikel 11 indeholder foranstaltninger, der finder anvendelse på asylgrænseproceduren i tilfælde af en krisesituation eller force majeure.

Artikel 12 omhandler regler om forlængelse af en række frister i AM-forordningen i tilfælde af en krisesituation eller force majeure. Det fremgår således af kriseforordningens artikel 12, stk. 1, at medlemsstater, der som følge af en krisesituation eller force majeure, som gør det umuligt for medlemsstaten at overholde fristerne i artikel 39 (overtagelse), 40 (besvarelse af anmodning om overtagelse), 41 (indgivelse af meddelelse om tilbagetagelse) og 46 (frist for overførsel mv.) i AM-

forordningen, eller at modtage personer, som den er ansvarlig for i henhold til nævnte forordning, kan fravige disse frister.

Det fremgår af kriseforordningens artikel 12, stk. 2, at fravigelse af fristerne indebærer, at medlemsstaten senest fire måneder efter datoen for registrering af ansøgningen om international beskyttelse fremsætter en anmodning om overtagelse i medfør af AM-forordningen (modsat senest to måneder i en normalsituation), at medlemsstaten senest to måneder efter modtagelse af en anmodning om overførsel besvarer denne (modsat senest én måned i en normalsituation), at medlemsstaten indgiver en meddelelse om tilbagetagelse senest én måned efter at have fået hit i Eurodac eller bekræfter modtagelsen senest én måned efter en sådan meddelelse (modsat senest to uger i en normalsituation), og at medlemsstaten gennemfører en overførsel senest ét år efter en anden medlemsstats accept af anmodningen om overtagelse eller bekræftelse af meddelelsen om tilbagetagelse eller efter endelig afgørelse vedrørende en klage af en afgørelse om overførsel med opsættende virkning (modsat senest seks måneder i en normalsituation).

Det fremgår videre af artikel 12, stk. 4, at der ikke må foretages overførsler efter AM-forordningen til den ansvarlige medlemsstat, der befinder sig i en krisesituation eller force majeure, før medlemsstaten ikke længere befinder sig i en sådan situation, medmindre medlemsstaten har indvilliget i at modtage en udlænding på grund af dennes individuelle omstændigheder. Såfremt overførslen ikke finder sted inden for ét år efter en anden medlemsstats accept af anmodning om overtagelse eller bekræftelse af meddelelse om tilbagetagelse eller efter endelig afgørelse af en klage om overførsel med opsættende virkning, herunder på grund af et vedvarende tilfælde af en krisesituation eller force majeure, fritages den ansvarlige medlemsstat for pligten til at overtage eller tilbagetage den pågældende udlænding, og ansvaret overføres således til den overførende medlemsstat.

Artikel 13 omhandler undtagelse fra forpligtelsen til at tilbagetage en ansøger i tilfælde af en situation med ekstraordinær massetilstrømning. Det fremgår af artikel 13, stk. 1, at en medlemsstat i tilfælde af en krisesituation, hvor massetilstrømningen er af et sådant ekstraordinært omfang og intensitet, at den kan skabe en alvorlig risiko for alvorlige mangler i behandlingen af asylansøgere, at den kan skabe en alvorlig risiko for, at det fælles europæiske asylsystem bliver sat ud af funktion, kan fritages for sin forpligtelse til at a) tilbagetage en ansøger, en tredjelandsstatsborger eller en statsløs, for hvem medlemsstaten er angivet som den ansvarlige, hvis ansvaret blev fastlagt i henhold til artikel 16, stk. 2, i AM-forordningen, og b) tilbagetage en ansøger i henhold til artikel 38, stk. 4, i AM-forordningen.

Ansvaret for behandling af ansøgningen overføres herefter til den medlemsstat, hvor den nye ansøgning blev registreret, ligesom dette er tilfældet, hvis der ikke kan fastslås en ansvarlig medlemsstat, jf. artikel 13 stk. 2. Den medlemsstat, der bliver ansvarlig, anfører i Eurodac, at den er blevet den ansvarlige medlemsstat i overensstemmelse med artikel 16, stk. 3, i Eurodac-forordningen.

Kapitel V indeholder bestemmelser om muligheden for at anvende en fremskyndet procedure til behandling af ansøgninger om international beskyttelse

Kapitel VI indeholder de afsluttende bestemmelser, herunder om oplysninger til tredjelandstatsborgere (artikel 15), om sikring af et tilstrækkeligt beredskabsniveau (artikel 16) og om ikrafttræden (artikel 20).

Det fremgår af således af artikel 15, at en medlemsstat, der i en krisesituation anvender en undtagelse som omhandlet i artikel 10-13, skal oplyse tredjelandstatsborgere eller statsløse på et sprog, som de forstår eller med rimelighed forventes at forstå, om de anvendte foranstaltninger, om beliggenheden af de registreringssteder, herunder grænseovergangsstederne, hvor en ansøgning kan registreres og indgives, og om foranstaltningernes varighed.

3.7.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3.7.2.1. Gennemførelse af kriseforordningen

Kriseforordningen skal sikre, at en medlemsstat, der findes at stå i en krisesituation eller over for force majeure, modtager solidaritets- og støtteforanstaltninger, der bygger på AM-forordningen, ligesom der i en sådan situation skal ske en rimelig ansvarsfordeling blandt medlemsstaterne, herunder ift. fordeling af asylansøgere. Forordningen skal dermed sikre en øjeblikkelig og passende reaktion i de nævnte situationer, når disse kan få alvorlige konsekvenser for det fælles europæiske asylsystems funktion. Medlemsstater har efter kriseforordningen mulighed for at anmode Kommissionen om bl.a. forlængelse af nærmere bestemte frister i AM-forordningen.

Folketinget vedtog den 4. juni 2024 forslag nr. B 207 til folketingsbeslutning om Danmarks tilslutning på mellemstatsligt grundlag til dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordninger vedrørende asylforvaltning og migrationsstyring, håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om Eurodac. Vedtagelsen af beslutningsforslaget dannede grundlag for regeringens tilslutning over for EU af bl.a. kriseforordningen. Der henvises til afsnit 9 om forholdet til EU-retten for en nærmere beskrivelse heraf.

Lovforslaget vil i overensstemmelse med det vedtagne beslutningsforslag B 207 gennemføre de relevante dele af kriseforordningen i dansk ret. Lovforslaget indeholder på den baggrund de nødvendige forslag til ændringer af udlændingeloven. Det bemærkes i den forbindelse, at Danmark alene deltager i de dele af kriseforordningen, der omhandler undtagelse til AM-forordningen i eksempelvis en krisesituation. Danmark deltager derimod ikke i kriseforordningens regler om f.eks. solidaritetsforanstaltninger, undtagelser til regler om registrering af ansøgninger om international beskyttelse samt henstilling om anvendelse af fremskyndede procedurer.

Det er Udlændinge- og Integrationsministeriets opfattelse, at det er afgørende, at Danmark i en ekstraordinær situation med massetilstrømning af udlændinge, i tillæg til de nuværende regler om

håndtering af massetilstrømning har de nødvendige redskaber til at håndtere en sådan situation, og at Danmark således deltager i de for Danmark relevante dele af kriseforordningen. I den forbindelse bemærkes, at Danmark også vil kunne stå i en situation, der vil kunne bringe kriseforordningen i anvendelse, og hvor Danmark således vil kunne anvende de i forordningen fastsætte undtagelser til AM-forordningen.

Det foreslås på den baggrund, at der i udlændingelovens § 29 a, stk. 1, om overførsler i medfør af AM-forordningen, indsættes en henvisning til de for Danmark relevante undtagelser, der følger af kriseforordningen.

Det foreslås endvidere, at der i udlændingelovens § 29 a indsættes som nyt stk. 3, at der ved kriseforordningen i denne lov forstås Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) 2024/1359 af 14. maj 2024 om håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om ændring af forordning (EU) 2021/1147.

Den foreslåede ordning vil således medføre, at Danmark i tilfælde af en krisesituation eller force majeure som omhandlet i kriseforordningen efter anmodning vil kunne indrømmes en forlængelse af nærmere bestemte frister i AM-forordningen samt undtagelse fra forpligtelsen til at tilbagetage en udlænding efter AM-forordningen.

Det foreslås endvidere, at eventuelle senere ændringer af kriseforordningen ligeledes skal gælde i Danmark. Herved tages der højde for eventuelle fremtidige ændringer af forordningen i det omfang, der er tale om tekniske ændringer, som ikke kræver ændring af andre bestemmelser i udlændingeloven.

Den foreslåede ordning vil endvidere indebære, at Kommissionens og Rådets gennemførelsesbeslutninger vedrørende andre medlemsstater også vil gælde for den pågældende medlemsstats berørte frister over for Danmark. Det vil sige, at danske myndigheder vil skulle være opmærksomme på, hvorvidt de undtagelser til AM-forordningen, der gælder efter kriseforordningen, er bragt i anvendelse over for en medlemsstat. Det vil navnlig have den betydning, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet i forbindelse med en afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle en asylansøgning efter AM-forordningen, og Hjemrejsestyrelsen ved overførsler i medfør af AM-forordningens artikel 46, stk. 1, vil skulle tage hensyn til de nævnte undtagelser til AM-forordningen.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Udestår

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Udestår

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

7. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser.

8. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- og naturmæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

9.1. Forordninger omfattet af den danske parallelaftale

Det danske forbehold for retlige og indre anliggender (retsforbeholdet) indebærer, at Danmark ikke deltager i retsakter, der er vedtaget med hjemmel i tredje del, afsnit V, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, der således ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark, jf. artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling (forbeholdsprotokollen), der er knyttet til Traktaten om Den Europæiske Union og Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

På asyl- og migrationsområdet har Danmark indgået en parallelaftale med EU i forhold til Dublin- og Eurodac-forordningen, der giver Danmark ret til fortsat at være tilsluttet disse forordninger med senere ændringer på mellemstatsligt grundlag, jf. aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i Danmark eller en anden EU-medlemsstat, og om »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (parallelaftalen). Det er relevant i forhold til AM-forordningen, der erstatter Dublin-forordningen, men hviler på principperne fra Dublinforordningen og i høj grad viderefører kriterierne for fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat for behandling af en asylsag.

Retsforbeholdet indebærer således, at Danmark har en særlig stilling i forhold til EU's pagt om migration og asyl. Forordningen om asylforvaltning og migrationsstyring (AM-forordningen) er vedtaget med hjemmel i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) artikel 78, stk. 2, litra e, og artikel 79, stk. 2, litra a, b og c. AM-forordningen erstatter Dublinforordningen.

Forordningen om håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet (kriseforordningen) er vedtaget med hjemmel i TEUF artikel 78, stk. 2, litra d og e.

Eurodac-forordningen er vedtaget med hjemmel i TEUF artikel 78, stk. 2, litra c, d, e og g, artikel 79, stk. 2, litra c, artikel 87, stk. 2, litra a, og artikel 88, stk. 2, litra a.

Forordningerne blev således vedtaget med hjemmel i tredje del, afsnit V, i TEUF og er dermed omfattet af retsforbeholdet. Danmark deltog derfor ikke i Rådets vedtagelse af forordningerne, ligesom forordningerne ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark, jf. artikel 1 og 2 i forbeholdsprotokollen.

I forhold til Dublin- og Eurodac-forordningen giver aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i Danmark eller en anden EU-medlemsstat, og om »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (parallelaftalen) Danmark ret til fortsat at være tilsluttet disse forordninger med senere ændringer på mellemstatsligt grundlag i det omfang, at disse ændringer kan rummes inden for parallelaftalen. Udlændinge- og Integrationsministeriet har i den forbindelse vurderet, at de nævnte dele af AM-forordningen, kriseforordningen og Eurodac-forordningen kan rummes inden for parallelaftalen.

Det følger af parallelaftalens artikel 3, stk. 2, at når der vedtages ændringer af forordningerne, meddeler Danmark inden 30 dage Kommissionen, om Danmark ønsker at gennemføre indholdet af ændringerne eller ej.

Del III, V og VII i AM-forordningen samt artikel 12 og 13 og artikel 1-6 for så vidt de vedrører undtagelserne i artikel 12 og 13 i kriseforordningen samt Eurodac-forordningen indeholder ændringer som omhandlet i artikel 3, stk. 2, i parallelaftalen, hvorfor Danmark skal meddele Kommissionen, hvorvidt Danmark ønsker at gennemføre indholdet af ændringerne i dansk ret.

Folketinget gav med vedtagelsen den 4. juni 2024 af beslutningsforslag nr. B 207 om Danmarks tilslutning på mellemstatsligt grundlag til dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordninger vedrørende asylforvaltning og migrationsstyring, håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om Eurodac sit samtykke til, at regeringen i henhold til artikel 3, stk. 2, i parallelaftalen om Danmarks stilling på mellemstatsligt grundlag kunne tilslutte sig AM-forordningen, kriseforordningen og Eurodac-forordningen. Danmark meddelte på den baggrund den 12. juni 2024 Kommissionen, at Danmark ønsker at tiltræde og gennemføre ændringerne af de nævnte dele af de tre forordninger i dansk ret.

Gennemførelse af forordningerne medfører behov for ændringer af dansk lovgivning, jf. punkt 3 nedenfor.

9.2. Forordninger omfattet af Schengenteknikaliteten

Det danske forbehold for retlige og indre anliggender (retsforbeholdet) indebærer som anført ovenfor, at Danmark ikke deltager i retsakter, der er vedtaget med hjemmel i tredje del, afsnit V, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, der således ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark, jf. artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling

(forbeholdsprotokollen), der er knyttet til Traktaten om Den Europæiske Union og Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.

Det følger imidlertid af artikel 4 i forbeholdsprotokollen, at Danmark inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om et forslag om eller initiativ til udbygning af Schengenreglerne, træffer afgørelse om, hvorvidt Danmark vil gennemføre denne foranstaltning i dansk ret (Schengentechnikalteten). Hvis Danmark beslutter sig herfor, vil foranstaltningen skabe en folkeretlig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater, der er bundet af foranstaltningen, men retsakten bliver ikke herved direkte anvendelig i Danmark.

Screeningforordningen er vedtaget med hjemmel i TEUF artikel 77, stk. 2, litra b og d.

Grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen er vedtaget med hjemmel i TEUF artikel 77, stk. 2, og artikel 79, stk. 2, litra c.

Forordningerne blev således vedtaget med hjemmel i tredje del, afsnit V, i TEUF og er dermed omfattet af retsforbeholdet. Danmark deltog derfor ikke i Rådets vedtagelse af forordningerne, ligesom forordningerne ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark, jf. artikel 1 og 2 i forbeholdsprotokollen.

Da både screeningforordningen og grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen imidlertid udgør en udbygning af Schengenreglerne, skulle Danmark i henhold til artikel 4 i forbeholdsprotokollen inden seks måneder efter Rådets vedtagelse af forordningerne træffe afgørelse om, hvorvidt Danmark på mellemstatsligt grundlag vil gennemføre forordningerne i dansk ret.

Folketinget har med vedtagelsen den 7. november 2024 af beslutningsforslag nr. B 10 om folketingsbeslutning om Danmarks tilslutning på mellemstatsligt grundlag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1356 af 14. maj 2024 om indførelse af screening af tredjelandsstatsborgere ved de ydre grænser og om ændring af forordning (EF) nr. 767/2008, (EU) 2017/2226, (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/817 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1349 af 14. maj 2024 om indførelse af en grænseprocedure for tilbagesendelse og om ændring af forordning (EU) 2021/1148 i henhold til artikel 4, stk. 1, 1. pkt., i forbeholdsprotokollen, truffet beslutning om at gennemføre screeningforordningen og grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen i dansk ret.

Danmark meddelte på den baggrund den 7. december 2024 Rådet, at Danmark ønsker at tiltræde og gennemføre ændringerne i dansk ret. Derved blev der skabt en mellemstatslig forpligtelse mellem Danmark og de øvrige medlemsstater og associerede Schengenlande, der er bundet af forordningerne.

Det bemærkes i relation til grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen, at bestemmelserne i kapitel III i grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen ikke finder anvendelse i Danmark, medmindre der findes tilsvarende bestemmelser om definition af en krisesituation og om en

grænseprocedure for asyl i national ret. Med lovforslaget lægges der op til at indføre en national dansk asylgrænseprocedure, der svarer til ordningen i asylprocedureforordningen. Der lægges derimod ikke op til at indføre tilsvarende bestemmelser om definition af en krisesituation i national ret.

Gennemførelse af forordningerne medfører behov for ændringer af dansk lovgivning, jf. punkt X nedenfor.

9.3. Særligt om asylprocedureforordningen

Forordningen om fælles procedure for international beskyttelse (asylprocedureforordningen) er vedtaget med hjemmel i TEUF artikel 78, stk. 2, litra d. Forordningen erstatter Asylproceduredirektivet.

Forordningen blev således vedtaget med hjemmel i tredje del, afsnit V, i TEUF og er dermed omfattet af retsforbeholdet. Danmark deltog derfor ikke i Rådets vedtagelse af forordningen, der ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark i medfør af artikel 1 og 2 i forbeholdsprotokollen.

Med lovforslaget lægges imidlertid op til at indføre en bemyndigelse til, at udlændinge- og integrationsministeren i særlige tilfælde kan beslutte, at en dansk asylgrænseprocedure skal finde anvendelse.

For baggrunden for beslutningen om at tilvejebringe mulighed for indførelsen af en asylgrænseprocedure i Danmark tilsvarende EU-modellen henvises til lovforslagets pkt. 3.3.2.1, der ligeledes indeholder en beskrivelse af betingelser mv. i forbindelse med, at en sådan procedure skal finde anvendelse.

9.4. Øvrige retsakter i EU's pagt om migration og asyl

EU's pagt om migration og asyl indeholder herudover tre retsakter. Fælles for disse retsakter er, at de er omfattet af Danmarks retsforbehold og ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark, jf. artikel 1 og 2 i forbeholdsprotokollen. Danmark deltog derfor ikke i Rådets vedtagelse af retsakterne. Det drejer sig om følgende retsakter:

Forordningen om indførelse af en EU-ramme for genbosætning og indrejse af humanitære årsager og om ændring af forordning (EU) 2021/1147 (genbosætningsforordningen). Forordningen fastsætter bl.a. EU's procedure for, hvordan medlemsstaterne skal overholde sine forpligtelser om genbosætning i EU af udlændinge med behov for international beskyttelse.

Forordningen om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidær beskyttelse og for indholdet af den tildelte beskyttelse om ændring af Rådets direktiv 2003/109/EF og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU (kvalifikationsforordningen). Forordningen erstatter således kvalifikationsdirektivet. Forordningen

fastsætter bl.a. fælles standarder for anerkendelse og fastsættelse af flygtningestatus for udlændinge og skal sikre mere ensartede vurdering af asylansøgninger på tværs af medlemsstaterne.

Direktivet om fastlæggelse af standarder for modtagelse af ansøgere om international beskyttelse (modtagedirektivet). Direktivet fastsætter bl.a. fælles standarder for modtagelsesforhold for asylansøgere med henblik på at sikre mere ensartede og forbedrede levevilkår i EU.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 26. august 2025 til den 23. september 2025 (28 dage) været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

...

11. Sammenfattende skema		
	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Udestår	
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Udestår	
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	
Administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen	
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	

UDKAST

Forholdet til EU-retten	
Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering (der i relevant omfang også gælder ved implementering af ikke-erhvervsrettet EU-regulering) (sæt X)	<div>Ja</div> <div>Nej</div> <div>X</div>

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

Dublinforordningen er gennemført i dansk ret i udlændingelovens § 29 a.

Det foreslås *overalt* i udlændingeloven at ændre »Dublinforordningen« til »AM-forordningen«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 3, hvorefter AM-forordningen gennemføres i dansk ret, og Dublinforordningens gennemførelse i dansk ret ophæves.

Til nr. 2

For at sikre opfyldelse af forpligtelsen til at gennemføre Schengenretsakter i national ret (lov eller bekendtgørelse) i overensstemmelse med forbeholdsprotokollens artikel 4, stk. 1, har Udlændinge- og Integrationsministeriet som udgangspunkt indsat Schengenretsakter i udlændingeloven, navnlig i udlændingelovens § 2 a, eller hjemrejseloven i forbindelse med, at der foretages øvrige nødvendige lovændringer til opfyldelse af forpligtelserne i Schengenretsakten. I flere tilfælde er dette sket ved en angivelse af, at retsakterne gælder i Danmark, f.eks. § 2 a, stk. 4, om Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks), § 2 a, stk. 6, om Europa-Parlamentets og Rådets forordning om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa ti kortvarigt ophold (VIS-forordningen), eller ved en henvisning til, hvad der i udlændingeloven forstås ved den pågældende Schengenretsakt, eksempelvis i § 2 a, stk. 3, om forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) og 2 a, stk. 8, om forordningen om oprettelse, drift og brug af Schengeninformationssystemet (SIS) på området ind- og udrejsekontrol (SIS-forordningen). I andre tilfælde er Schengenretsakterne indsat andre steder i udlændingeloven, eksempelvis Rådets forordning om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere, som fremgår af udlændingelovens § 12 a. I dette tilfælde opfyldes således både gennemførelsen af forpligtelserne i forordningen ved inkorporering og forpligtelsen til at gennemføre forordningen i dansk lovgivning efter forbeholdsprotokollens artikel 4, stk. 1.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i udlændingeloven som § 2 c, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om gennemførelse af EU-retsakter, som Danmark har tilsluttet sig i medfør af artikel 4 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet til Traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF).

Den foreslåede ordning vil medføre, at udlændinge- og integrationsministeren fastsætter regler om gennemførelse af EU-retsakter, som Danmark har tilsluttet sig, der i overensstemmelse med artikel 4 i forbeholdsprotokollen gennemføres i dansk ret.

Den foreslåede ordning vil omfatte alle retsakter omfattet af Schengenteknikaliteten. Den foreslåede ordning har ikke betydning for gennemførelsen af de nødvendige ændringer af dansk lovgivning med henblik på opfyldelse af forpligtelserne i Schengenretsakterne. Der vil således fortsat skulle foretages de nødvendige indholdsmæssige ændringer af eksempelvis udlændingeloven, som retsakten kræver, hvilket dog om nødvendigt vil skulle afvente idriftsættelse.

Den foreslåede ordning har endvidere ikke betydning for indhentning af Folketingets samtykke til tilslutning af Schengenretsakter i overensstemmelse med grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt., i det omfang der er tale om Schengenretsakter, til hvis opfyldelse der kræves ændringer af lovgivningen eller som er af større betydning, vil Folketingets samtykke naturligvis fastsat skulle indhentes i overensstemmelse med grundlovens § 19, stk. 1, 2. pkt. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis forpligtelserne i en Schengenretsakt kræver ændringer af lovgivningen, eksempelvis fordi der indføres nye indrejsebetingelser, som skal gennemføres i udlændingeloven. I dette tilfælde vil Folketingets samtykke således som i dag og i overensstemmelse med grundloven skulle indhentes forud for tilslutningen til Schengenretsakten. Samtykket vil blive indhentet ved vedtagelse af et beslutningsforslag eller lovforslag.

Den foreslåede ordning ændrer endelig ikke på gældende procedurer for ministerens forelæggelse af sager for Folketingets Europaudvalg. Udvalget vil således, som det er i dag efter de gældende retningslinjer for den danske EU-beslutningsprocedure, blive forelagt sager af væsentlig betydning til orientering. Sager af større rækkevidde forelægges for Folketingets Europaudvalg med henblik på forhandlingsoplæg. I den formulering ligger, at regeringen for så vidt angår foranstaltninger af større rækkevidde forud for fastlæggelse af forhandlingsmandat til den generelle indstilling i Rådet skal sikre sig, at regeringen ikke har et flertal imod sig.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1 i lovforslagets bemærkninger.

Til nr. 3

Dublinforordningen fastsætter de frister, der gælder for bl.a. overførsel og tilbageførsel af en asylansøger til en anden medlemsstat. Der er efter gældende ret ikke mulighed for at fravige de ansvarskriterier og tidsfrister, der følger af Dublinforordningen, med henblik på håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet.

Udlændingelovens kapitel 6 a indeholder regler om håndtering af massetilstrømning af flygtninge og migranter. Imidlertid findes der ikke i dag regler til håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet på EU-niveau. Med kriseforordningens ikrafttrædelse pr. 1. juli 2026 indføres som noget nyt en mekanisme på EU-niveau til håndtering af disse situationer. Det betyder bl.a., at medlemsstaterne får mulighed for at anmode Kommissionen om forlængelse af en række nærmere bestemte frister i AM-forordningen.

Det foreslås i udlændingelovens § 29 a, stk. 1, efter »Dublinforordningen« at indsætte »med de undtagelser, der fremgår af kriseforordningen, jf. stk. 3,«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af Danmarks tiltræden til de for Danmark relevante dele af kriseforordningen og vil indebære, at Danmark vil kunne indgive en begrundet anmodning til Kommissionen om forlængelse af nærmere bestemte frister i AM-forordningen samt undtagelse fra forpligtelsen til at tilbagetage en udlænding efter AM-forordningen. En sådan anmodning vil kunne indgives, såfremt Danmark vurderer at stå i en krisesituation eller over for force majeure som defineret i kriseforordningens artikel 1, stk. 4 og 5.

Kommissionen vil herefter vurdere, hvorvidt betingelserne for at imødekomme anmodningen er til stede og vedtage en gennemførelsesafgørelse, hvorefter Danmark kan indrømmes forlængelse af tidsfristerne i AM-forordningen for anmodninger om overtagelse, meddelelser om tilbagetagelse og overførsler samt undtagelser fra forpligtelsen til at tilbagetage en ansøger, jf. henholdsvis kriseforordningens artikel 12 og 13.

Den foreslåede ordning vil endvidere indebære, at Kommissionens og Rådets gennemførelsesbeslutninger vedrørende andre medlemsstater også vil gælde for den pågældende medlemsstats berørte frister over for Danmark. Det vil sige, at danske myndigheder vil skulle være opmærksomme på, hvorvidt de undtagelser til AM-forordningen, der gælder efter kriseforordningen, er bragt i anvendelse over for den pågældende medlemsstat. Det vil navnlig have den betydning, at Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet i forbindelse med en afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at behandle en asylansøgning efter AM-forordningen, og Hjemrejsestyrelsen ved overførsler i medfør af AM-forordningens artikel 46, stk. 1, vil skulle tage hensyn til de nævnte undtagelser til AM-forordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Danmark har tiltrådt AM-forordningen på mellemstatsligt grundlag, som pr. 1. juli 2026 erstatter Dublinforordningen.

Dublinforordningen er gennemført i dansk ret i udlændingelovens § 29 a, stk. 2, hvoraf det fremgår, at der ved Dublinforordningen forstås Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Det foreslås, at § 29 a, stk. 2, i udlændingeloven, affattes således, »Stk. 2. Ved AM-forordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024 om

asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 med senere ændringer.«

Den foreslåede ændring vil betyde, at Dublinforordningens gennemførelsen i dansk ret ophæves, og at AM-forordningen i stedet gennemføres i dansk ret.

Det vil således pr. 1. juli 2026 være AM-forordningen, som vil finde anvendelse, når medlemsstaterne skal fastlægge ansvaret for, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for at skal behandle en ansøgning om international beskyttelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Dublinforordningen fastsætter de frister, der gælder for bl.a. overførsel og tilbageførsel af en asylansøger til en anden medlemsstat. Der er efter gældende ret ikke mulighed for at fravige de ansvarskriterier og tidsfrister, der følger af Dublinforordningen, med henblik på håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet.

Udlændingelovens kapitel 6 a indeholder regler om håndtering af massetilstrømning af flygtninge og migranter. Imidlertid findes der ikke i dag regler til håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet på EU-niveau. Med kriseforordningens ikrafttrædelse pr. 1. juli 2026 indføres som noget nyt en mekanisme på EU-niveau til håndtering af disse situationer. Det betyder bl.a., at medlemsstaterne får mulighed for at anmode Kommissionen om forlængelse af en række nærmere bestemte frister i AM-forordningen.

Det foreslås i § 29 a at indsætte et nyt *stk. 3*, hvorefter der ved kriseforordningen i denne lov forstås Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) 2024/1359 af 14. maj 2024 om håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om ændring af forordning (EU) 2021/1147 med senere ændringer.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at de relevante dele af kriseforordningen vil gennemføres i dansk ret.

Det betyder også, at fremtidige ændringer omfattet af artikel 3 i parallelaftalen af disse relevante dele af kriseforordningen vil gælde i Danmark, i det omfang sådanne ændringer ikke kræver ændring af andre regler i f.eks. udlændingeloven. Ved eventuelle ændringer af forordningen vil der dermed skulle foretages en ny vurdering efter grundlovens § 19, da det ikke på forhånd kan udelukkes, at ændringerne vil kræve Folketingets medvirken eller i øvrigt være af større betydning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Det følger af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 4, stk. 5, 1. pkt., at der gives en frist for frivillig udrejse, medmindre der er risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller ansøgningen under asylgrænseproceduren er blevet afvist som åbenbart grundløs, eller hvis den pågældende person udgør en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller medlemsstaternes nationale sikkerhed.

Det følger videre af forordningens artikel 4, stk. 5, 2. pkt., at en frist for frivillig udrejse kun gives efter anmodning. Fristen må hverken overstige 15 dage eller give personen ret til at indrejse på medlemsstatens område. Udlændinge, der efter anmodning gives en frist for frivillig udrejse, skal overgive ethvert gyldigt rejsedokument til myndighederne, som de er i besiddelse af, så længe det er nødvendigt for at forhindre, at vedkommende forsvinder.

Det følger af § 33, stk. 1, 1. pkt., i udlændingeloven, at en afgørelse eller beslutning, hvorved det meddeles en udlænding, at vedkommende i medfør af reglerne i kapitel 1 og 3-4 a ikke har ret til at opholde sig i landet, skal indeholde en frist for udrejse.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, 3. pkt., at udrejsefristen fastsættes til 7 dage for udlændinge, der ikke er statsborgere i et andet nordisk land og ikke har haft bopæl her i landet, udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, i udlændingeloven (EU-reglerne), og udlændinge, der hidtil ikke har haft opholdstilladelse. 3. pkt. gælder således blandt andet for personer, der meddeles afslag på en ansøgning om asyl.

Det fremgår af § 33, stk. 2, 4. pkt., at udrejsefristen altid fastsættes til straks i påtrængende tilfælde.

Efter bestemmelsens 5. pkt. foreligger påtrængende tilfælde navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 33, stk. 2, 5. pkt., efter »åbenbart grundløs ansøgning,« indsættes »når en sag er afgjort efter § 37 o, stk. 1,«.

Det foreslåede vil indebære, at udlændinge, der har fået afgjort deres sag efter realitetsbehandling i asylgrænseproceduren i udlændingelovens § 37 o, stk. 1, får fastsat udrejsefristen til straks.

Den foreslåede indsættelse har endvidere til formål at gennemføre grænsetilbagesendelsesforordningens artikel 4, stk. 5, hvoraf det følger, at udlændinge, hvis sag er behandlet efter asylgrænseproceduren, gives en frist for frivillig udrejsefrist.

Forslaget vil endvidere indebære, at udlændingelovens § 33, stk. 4 finder anvendelse for udlændinge, hvis sager er afgjort efter det foreslåede § 37 o, stk. 1. Således vil en udlænding, der har fået fastsat udrejsefristen til straks, kunne anmode om at få fastsat udrejsefristen til et senere tidspunkt eller

forlænget, hvis særlige grunde, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn eller anden familiemæssig og social tilknytning, taler herfor. En sådan anmodning vil ikke kunne tillægges opsættende virkning med hensyn til udsendelsen.

Med henblik på implementering af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 4, stk. 5, 2. pkt., vil en udlænding efter anmodning kunne få fastsat en senere frist for udrejse eller forlænget udrejsefristen på op til 15 dage. En sådan mulighed vil generelt skulle administreres i overensstemmelse med det forhold, at udlænding, hvis sag behandles efter det foreslåede § 37 o, ikke har tilladelse til indrejse.

Det følger videre af forordningens artikel 4, stk. 5, 2. pkt., at en frist for frivillig udrejse kun gives efter anmodning og hverken må overstige 15 dage eller give personen ret til at indrejse på medlemsstatens område.

Anmodningen skal ske senest samtidig med Udlændingestyrelsens forkyndelse af afgørelsen. Myndighederne skal i forbindelse med forkyndelsen vejlede udlændingen om, at den pågældende har mulighed for at fremsætte en anmodning om at få fastsat en udrejsefrist på op til 15 dage.

Sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse i klager over afgørelser efter asylgrænseproceduren, jf. den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 37 o, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, vil ligeledes skulle indeholde en udrejsefrist i overensstemmelse med den foreslåede ændring af § 33, stk. 2, 5. pkt.

Hvis udlændingen i forbindelse med Udlændingestyrelsen forkyndelse har anmodet om, at udrejsefristen fastsættes op til 15 dage, skal Flygtningenævnet ligeledes tage stilling til i deres afgørelse i asylgrænseproceduren, om de vil imødekomme anmodningen. Flygtningenævnet vil i den forbindelse skulle foretage en konkret vurdering ud fra de samme kriterier som Udlændingestyrelsen.

Til nr. 7

Det fremgår af § 53 a, stk. 2, 6. pkt., i udlændingeloven, at påklage af en afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, jf. Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, eller 5 b har opsættende virkning.

Det foreslås i § 33 b at indsætte et nyt *stk. 3*, hvorefter Flygtningenævnet på udlændingens anmodning kan træffe afgørelse om at tillægge en klage efter § 53 a, stk. 1, nr. 1, opsættende virkning. Anmodningen indgives samtidig med klagen efter § 53 a, stk. 1, nr. 1, og har opsættende virkning.

Den foreslåede ordning er en konsekvens af AM-forordningens artikel 43, stk. 3, som vil medføre, at en klage over en afgørelse om overførsel ikke tillægges opsættende virkning.

Den foreslåede bestemmelse vil betyde, at en klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel efter AM-forordningen, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 1, ikke længere automatisk vil blive tillagt opsættende virkning.

Den foreslåede ændring vil endvidere betyde, at Flygtningenævnet gives kompetence til på udlændingens anmodning at træffe afgørelse om at tillægge en klage efter § 53 a, stk. 1, nr. 1, opsættende virkning.

Såfremt udlændingen ønsker, at Flygtningenævnet skal tage stilling til, om klagen skal tillægges opsættende virkning, skal udlændingen samtidig med indgivelse af sin klage i medfør af § 53 a, stk. 1, nr. 1, i udlændingeloven anmode Flygtningenævnet om at tillægge klagen opsættende virkning.

Overførslen vil således skulle udsættes indtil, at Flygtningenævnet har truffet afgørelse om, hvorvidt klagen skal have opsættende virkning.

Anmodningen om at tillægge en klage efter § 53 a, stk. 1, nr. 1, opsættende virkning vil i medfør af forslaget i sig selv have opsættende virkning. Det vil betyde, at en afvisning eller overførsel efter AM-forordningen ikke vil skulle gennemføres i den periode, hvor Flygtningenævnet behandler anmodningen om opsættende virkning.

Flygtningenævnet vil i overensstemmelse med AM-forordningen artikel 43, stk. 3 senest en måned fra tidspunktet for indgivelsen af anmodningen skulle træffe afgørelse om opsættende virkning.

Såfremt udlændingen ikke påklager Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter § 29 a, stk. 1, eller ikke samtidig med indgivelsen af sin klage over afgørelsen i medfør af § 53 a, stk. 1, nr. 1, indgiver en anmodning til Flygtningenævnet om at tillægge klagen opsættende virkning, vil udlændingen ikke have ret til at opholde sig her i landet, og vil derfor have pligt til at udrejse til den medlemsstat, der er ansvarlig i medfør af AM-forordningen.

Det samme vil være gældende, såfremt Flygtningenævnet træffer afgørelse om, at udlændingens klage ikke skal tillægges opsættende virkning.

Klagen vil i overensstemmelse med gældende ret efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., fortsat skulle indgives til Udlændingestyrelsen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Udlændingelovens § 36 indeholder regler om frihedsberøvelse af udlændinge.

Det foreslås i § 36, stk. 1, 1. pkt., at ændre »stk. 4« til »stk. 5«.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 9, hvor det foreslås at indsætte et nyt stk. 4 i udlændingelovens § 36.

Til nr. 9

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., at politiet med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. stk. 4.

Det fremgår af § 36, stk. 1, 3. pkt., at politiet kan bestemme, at en udlænding, som ansøger om opholdstilladelse efter § 7, frihedsberøves i forbindelse med indrejsen med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, foretage registrering og fastlægge grundlaget for ansøgningen.

Det fremgår videre af § 36, stk. 2, at en udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 4, 1. pkt., at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., skal lægges særlig vægt på, om den pågældende udlænding har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, eller under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat.

Endvidere følger det af udlændingelovens § 36, stk. 4, nr. 1-7, at der ved en beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., skal lægges vægt på, om den pågældende antræffes af politiet og ikke har indgivet ansøgning om asyl her i landet eller i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, om den pågældende tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, eller om den pågældende tidligere har unddraget sig eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel. Der skal endvidere lægges vægt på, om den pågældende har forsømt at overholde foranstaltninger, som den pågældende er pålagt i medfør af udlændingelovens § 34 til sikring af den pågældendes tilstedeværelse, om den pågældende over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel, eller om den pågældende er blevet udvist administrativt efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, eller § 25 b. Endelig skal det tillægges vægt, om den pågældende er indrejst i strid med et indrejseforbud udstedt her i landet eller i en anden medlemsstat, eller om sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.

Det følger af hjemrejselovens § 16, stk. 1, bl.a., at såfremt de i hjemrejselovens §§ 11 og 12 eller udlændingelovens § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 2, eller §§ 25 a, 25 b eller 25 c eller for

udsendelse af en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal den pågældende så vidt muligt frihedsberøves.

Det fremgår af hjemrejselovens § 16, stk. 2, at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter stk. 1 navnlig skal lægges vægt på, om der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, eller om udlændingen vil undvige eller lægge hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesprocessen. Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under eller har lagt hindringer i vejen for sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Det fremgår videre af § 16, stk. 3, at en udlænding, der ikke medvirker til sin udrejse, skal så vidt muligt frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen medvirker til sin udrejse, til tilvejebringelse af rejsedokumenter og til udrejsen i øvrigt, hvis de i §§ 11 og 12 og § 13, stk. 1, og udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 10, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.

Det fremgår af hjemrejselovens § 16, stk. 4, at en afvist asylansøger, der ikke medvirker til sin udrejse, så vidt muligt skal frihedsberøves, såfremt de i §§ 11 og 12 og § 13, stk. 1, og udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og stk. 8, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre dennes medvirken til udrejsen.

Af hjemrejselovens § 16, stk. 5, fremgår det, at politiet med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a kan bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i §§ 11 og 12 nævnte foranstaltninger for at sikre den pågældendes tilstedeværelse ikke er tilstrækkelige.

Det fremgår videre af § 16, stk. 6, 1. pkt., at der ved vurderingen af, om en udlænding skal frihedsberøves efter stk. 5, skal særlig lægges vægt på, om udlændingen har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, eller om udlændingen under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat. Det fremgår af § 16, stk. 6, nr. 1-7, at der endvidere skal lægges vægt på, om udlændingen antræffes af politiet og ikke har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 her i landet eller i øvrigt ikke har lovligt ophold her i landet, om udlændingen tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, og om udlændingen tidligere har unddraget sig eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel, om udlændingen har forsømt at overholde foranstaltninger, som denne er pålagt i medfør af §§ 11 og 12 eller udlændingelovens § 34 til sikring af den pågældendes tilstedeværelse, om udlændingen over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel, om udlændingen er blevet udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, om udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud, der er udstedt her i landet eller i en anden medlemsstat, eller om sagens

omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.

Det fremgår af hjemrejselovens § 16, stk. 7, at en udlænding kan frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning, når udlændingen anses for at udgøre en fare for statens sikkerhed, jf. udlændingelovens § 25, nr. 1.

En udlænding, som har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og som er udvist efter udlændingelovens § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning, jf. § 16, stk. 8. Ifølge stk. 9 kan en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, frihedsberøves, hvis den pågældende ikke efterkommer et påbud om opholdspligt efter hjemrejselovens § 13, stk. 1, eller et flyttepåbud efter hjemrejselovens § 9, stk. 2, 2. pkt., og udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 3. pkt. En udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, kan frihedsberøves, hvis den pågældende ikke efterkommer et påbud om opholdspligt efter hjemrejselovens § 13, stk. 6.

Det følger videre af § 16, stk. 10, at en udlænding, der ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, og som en eller flere gange ikke har efterkommet et pålæg om meldepligt, kan frihedsberøves, hvis det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. udlændingelovens § 32 b.

Det er efter gældende ret ikke muligt at frihedsberøve en udlænding med henblik på at forebygge enhver risiko for forsvinden under screening efter lovforslagets § 1, nr. 12.

Det foreslås i § 36 efter stk. 3 at indsætte et nyt *stk. 4*, hvorefter politiet med henblik på at sikre, at en udlænding, der screenes, jf. § 37 n, stk. 1, forbliver til rådighed for myndighederne, kan bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse for at forebygge enhver risiko for forsvinden, eventuelle trusler mod den indre sikkerhed eller offentlige sundhed, der følger af sådan forsvinden, eller eventuelle trusler mod den offentlige sundhed, der følger af en sådan forsvinden, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.

Forslaget vil medføre, at politiet vil kunne frihedsberøve udlændinge underkastet screening, hvis det er nødvendigt – og kun så længe det er nødvendigt – for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Forslaget vil endvidere indebære, at der kun må ske frihedsberøvelse af en udlænding, der underkastes screening, når det på grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag viser sig nødvendigt, hvis andre mindre indgribende tvangsforanstaltninger ikke kan anvendes effektivt. Frihedsberøvelse må kun anvendes som en sidste udvej i overensstemmelse med principperne om nødvendighed og proportionalitet.

Frihedsberøvelsen vil efter det foreslåede aldrig kunne opretholdes ud over screeningens varighed på enten 3 eller 7 dage. Hvor længe, det er nødvendigt at frihedsberøve en udlænding underkastet

screening, vil bero på en konkret vurdering ift. både nødvendighed og proportionalitet og vil endvidere bl.a. afhænge af, hvilke sagsskridt der vil være nødvendigt at foretage.

Udlændingestyrelsen vil have ansvaret for den indledende sagsbehandling i forbindelse med iværksættelse af en frihedsberøvelse, herunder om betingelserne for frihedsberøvelsen efter styrelsens opfattelse er opfyldt, og om frihedsberøvelse efter styrelsens opfattelse er nødvendig med henblik på at sikre en udlændings tilstedeværelse under screeningen, når udlændingen er underkastet de dele af screeningen, som Udlændingestyrelsen forestår.

Politiets beslutning om frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse vil kunne ske efter indstilling og anmodning fra Udlændingestyrelsen, når udlændingen er underkastet de dele af screeningen, som Udlændingestyrelsen forestår. Når udlændingen er underkastet de dele af screeningen, politiet forestår foretages den samlede vurdering af betingelserne for frihedsberøvelse af politiet.

Politiet vil fortsat have enekompetencen til at udøve magt eller tvang og træffer derfor den endelige afgørelse om iværksættelse af frihedsberøvelse, ligesom politiet står for at foretage den faktiske frihedsberøvelse.

Det vil være et ubetinget krav for frihedsberøvelse, at foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken efter udlændingelovens § 34 (deponering af pas, meldepligt mv.) ikke vurderes at være tilstrækkelige til at sikre den pågældendes tilstedeværelse. Det vil bero på en konkret vurdering, om der vil være grundlag for frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse herom, eller om mindre indgribende foranstaltninger vil kunne anses for tilstrækkelige for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Det bemærkes, at der i overensstemmelse med screeningforordningen generelt vil være videre rammer for at frihedsberøve udlændinge, der screenes ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen. Således vil frihedsberøvelsen i disse tilfælde også have til formål at opretholde ordningen, hvorefter pågældende ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet.

Frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse vil – i lighed med frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 i øvrigt – bl.a. medføre, at udlændingen efter udlændingelovens § 37, stk. 1, 1. pkt., inden tre døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse vil skulle fremstilles for retten, der vil tage stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Retten vil beskikke en advokat for udlændingen, jf. udlændingelovens § 37, stk. 2. Retten vil endvidere fastsætte en frist for den fortsatte frihedsberøvelse, hvis frihedsberøvelsen findes lovlig. Denne frist vil senere kunne forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3, 2. og 3. pkt. Henset til de fastsatte frister for gennemførelse af screeningen, vil en sådan forlængelse dog maksimalt være af få dages varighed.

Forslaget vil endvidere indebære, at udlændingelovens § 37, stk. 10, om frihedsberøvelse i særlige faciliteter samt at uledsagede mindreårige ikke må frihedsberøves i fængsler også vil omfatte udlændinge, der frihedsberøves efter den foreslåede ordning.

Den foreslåede ordning vil ikke indebære ændringer i de gældende regler i udlændingelovens §§ 37 a-37 e om adgangen til domstolsprøvelse og legemsundersøgelse, isolation samt brev- og besøgskontrol over for udlændinge, der frihedsberøves efter den foreslåede nye bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 4.

Det skal endvidere bemærkes, at de relevante regler om frihedsberøvelse i udsendelsesdirektivet vil finde anvendelse under screeningen af tredjelandsstatsborgere, der ikke har fremsat en ansøgning om international beskyttelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Det fremgår af udlændingelovens § 36, stk. 4, 1. pkt., at der ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., skal lægges særlig vægt på, om den pågældende udlænding har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, eller under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat.

Endvidere følger det af udlændingelovens § 36, stk. 4, nr. 1-7, at der skal lægges vægt på, om den pågældende antræffes af politiet og ikke har indgivet ansøgning om asyl her i landet eller i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet, om den pågældende tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, eller om den pågældende tidligere har unddraget sig eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel. Der skal endvidere lægges vægt på, om den pågældende har forsømt at overholde foranstaltninger, som den pågældende er pålagt i medfør af udlændingelovens § 34 til sikring af den pågældendes tilstedeværelse, om den pågældende over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om afvisning eller overførsel, eller om den pågældende er blevet udvist administrativt efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, eller § 25 b. Endelig skal det tillægges vægt, om den pågældende er indrejst i strid med et indrejseforbud udstedt her i landet eller i en anden medlemsstat, eller om sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.

Det foreslås, at der i § 36, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., efter »§ 36, stk. 1, nr. 1,« indsættes »eller stk. 4,«.

Forslaget vil indebære, at der ved beslutning om frihedsberøvelse af en udlænding underkastet screening, i det omfang der er relevant for persongruppen, vil skulle lægge særlig vægt på de hensyn, der fremgår af § 36, stk. 4, der bliver stk. 5.

Udlændingestyrelsen vil fortsat have ansvaret for den indledende sagsbehandling i forbindelse med iværksættelse af en frihedsberøvelse, herunder om betingelserne for frihedsberøvelsen efter styrelsens opfattelse er opfyldt, og om frihedsberøvelse efter styrelsens opfattelse er nødvendig med henblik på at sikre en udlændings tilstedeværelse under screeningen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 8, og pkt. 3.2.2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Det fremgår af § 37, stk. 9, 3. pkt., i udlændingeloven, at fra det tidspunkt, hvor en anden medlemsstat har accepteret overtagelse eller tilbagetagelse, eller hvor en klage ikke længere har opsættende virkning, må frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 5, ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 uger.

Det foreslås i § 37, *stk. 9, 3. pkt.*, at ændre »6 uger« til: »5 uger«.

Ændringen er en konsekvens af den ændring, der følger af AM-forordningens artikel 45, stk. 4, hvorefter fristen for, hvor længe en frihedsberøvelse må opretholdes, såfremt en ansøger er frihedsberøvet efter artikel 44, ændres fra 6 uger til 5 uger.

Til nr. 12

Der findes ikke i dansk ret regler, der svarer til reglerne i screeningforordningen eller til asylgrænseproceduren efter asylprocedureforordningen.

Det foreslås, at der i udlændingeloven efter kapitel 6 a indsættes et nyt *kapitel 6 b* med *kapitelloverskriften* ”Screening og asylgrænseprocedure”.

Den foreslåede indsættelse af et nyt kapitel i udlændingeloven vil understøtte lovens læsevenlighed, ligesom kapitelloverskriften vil afspejle indholdet i de bestemmelser, som i øvrigt foreslås indført i lovforslagets § 1, nr. 12.

(§ 37 n)

Der findes ikke i dag regler om screening af tredjelandssstatsborgere, der svarer til screeningen i henhold til screeningforordningen. Danmark lever imidlertid allerede efter gældende ret op til en række af forpligtelserne i screeningforordningen. Det bemærkes i den forbindelse, at dansk ret, herunder udlændingeloven, finder anvendelse for personer, der screenes i overensstemmelse med screeningforordningen.

Det foreslås at indsatte en ny bestemmelse i udlændingeloven som § 37 n.

Det foreslås som *stk. 1*, at en udlænding omfattet af screeningforordningen screenes i overensstemmelse med reglerne heri. Udlændingen skal under screeningen tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser.

Persongruppe

Den foreslåede ordning vil medføre, at udlændinge omfattet af screeningforordningen vil blive screenet i overensstemmelse hermed.

Screeningen vil således i overensstemmelse med forordningen bl.a. omfatte udlændinge, der pågribes i ulovlig passage af grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, uden at opfylde indrejsebetingelserne i Schengengrænsekodeksen, og udlændinge, der er gået fra borde efter en eftersøgnings- og redningsaktion som omhandlet i den internationale konvention om maritim eftersøgning og redning, der blev vedtaget den 27. april 1979. Dette gælder uanset, om den pågældende indgiver en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl).

Udlændingen skal registreres i Eurodac – enten som personer, der er pågrebet i forbindelse med ulovlig passage af den ydre grænse, eller som personer, der er gået i land efter en eftersøgnings- og redningsaktion. Hvis en sådan person på et hvilket som helst tidspunkt under screeningen indgiver en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (asyl), kan registreringen af udlændingens ansøgning og registreringen af den pågældende som asylansøger i Eurodac udsættes indtil afslutningen af screeningen. Det vil sige, at fristen for registrering i et sådant scenario ikke begynder at løbe fra indgivelsen af ansøgningen men fra afslutningen af screeningen. Efter registrering af ansøgningen registreres en sådan udlænding på ny i Eurodac – denne gang som asylansøger. Det bemærkes i den forbindelse, at asylproceduredirektivet, til hvilket der henvises i screeningforordningens artikel 4, stk. 1, litra a, men som Danmark ikke er bundet af grundet retsforbeholdet, giver mulighed for samme udskydelse af registreringen. Hvis det er muligt, kan de biometriske data, der blev indsamlet, da udlændingen første gang blev registreret som pågrebet i forbindelse med en ulovlig passage af den ydre grænse, eller som gået i land efter en eftersøgnings- og redningsaktion, genbruges. Der henvises fsva. betydningen for registrering i Eurodac til lovforslagets pkt. 3.6.

Screeningen vil endvidere omfatte udlændinge, der ved en grænseovergang ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, ansøger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl), og som ikke opfylder indrejsebetingelserne i Schengengrænsekodeksens artikel 6. For denne kategori af udlændinge kan fristen for registrering af ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 (asyl) imidlertid ikke udskydes til efter screeningen, men løber parallelt med screeningen. Med andre ord begynder fristen for registrering at løbe fra det øjeblik, ansøgningen indgives.

Asylansøgere ved grænseovergangssteder skal kun registreres i Eurodac én gang som asylansøgere, jf. artikel 15, stk. 1, litra b, i Eurodac-forordningen.

Under screening gives disse udlændinge ikke tilladelse til indrejse. Der henvises fsva. [henvisning til afsnittet om legal fiction]

Såfremt udlændingen på grænsen afvises for indrejse i Danmark, jf. udlændingelovens § 28, vil udlændingen ikke skulle underkastes screening.

En udlænding, der har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark i henhold til Schengengrænsekodeksens artikel 6, stk. 5, litra c, jf. udlændingelovens § 28, stk. 5, er kun omfattet af screeningen, såfremt vedkommende ansøger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Endelig vil også en udlænding, der pågribes her i landet med ulovligt ophold, være omfattet af screeningen, såfremt der ikke kan påvises en lovlig indrejse i Schengenområdet, og såfremt vedkommende ikke tidligere er blevet underkastet screening af en medlemsstat.

Screeningens nærmere indhold

Den foreslåede ordning vil medføre, at udlændinge omfattet af screeningen vil skulle underkastes et indledende helbredstjek, et indledende sårbarhedstjek, fastlæggelse af identitet, registrering af biometriske oplysninger i Eurodac og en sikkerhedskontrol. Derefter vil en screeningformular blive udfyldt, og udlændingen vil blive henvist til rette asyl- eller udsendelsesmyndighed – det vil sige politiet, Udlændingestyrelsen eller Hjemrejsestyrelsen.

I forhold til den nærmere screening vil det betyde, at politiet vil udføre sikkerhedstjek og identitetstjek i overensstemmelse med screeningforordningens artikler 14, 15 og 16, herunder søgning i relevante EU-databaser samt registrering i Eurodac, ligesom politiet vil forestå den indledende asylregistrering, såfremt pågældende søger asyl under screeningen.

I det omfang, en udlændings identitet ikke allerede er fastlagt i forbindelse med indrejsekontrol skal politiet således forestå denne fastlæggelse ved hjælp af bl.a. identitetspapirer, rejsedokumenter, data eller oplysninger, som udlændingen forelægger eller indhenter, og biometriske oplysninger. På baggrund af disse oplysninger vil politiet foretage forespørgsler i relevante EU-databaser og nationale databaser med henblik på identifikation og verifikation af identiteten. Identiteten som fastlagt under screening er en indledende fastlæggelse af bl.a. nationalitet, og denne fastlæggelse er ikke bindende under de efterfølgende procedurer. Såfremt myndighederne efterfølgende vurderer, at vedkommende har en anden nationalitet m.v., kan dette således ændres.

Politiet vil under sikkerhedskontrollen verificere, om udlændingen kunne udgøre en trussel mod den indre sikkerhed. I det omfang, en sådan kontrol ikke allerede har fundet sted i forbindelse med grænsekontrol, herunder efter Schengengrænsekodeksens artikel 8, stk. 3, vil politiet søge i de relevante EU-databaser og nationale databaser.

Det vil være Udlændingestyrelsen, der forestår det indledende helbredstjek og sårbarhedstjek. Helbredstjekket vil skulle foretages af kvalificeret lægefagligt personale, der skal fastslå, hvorvidt udlændingen har behov for lægehjælp eller isolation af hensyn til den offentlige sundhed. Det kan ud fra de helbredsmæssige omstændigheder vedrørende udlændingens generelle tilstand beslutes, at der ikke er behov for yderligere helbredstjek.

Sårbarhedstjekket vil skulle foretages af specialiseret personale, der er uddannet hertil, med henblik på at fastslå, om en udlænding er statsløs, er en sårbar person eller et offer for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling, eller om udlændingen har særlige behov som omhandlet i udsendelsesdirektivet, herunder mindreårige, uledsagede mindreårige, handicappede, ældre, gravide, enlige forældre med mindreårige børn og udlændinge, der har været udsat for tortur, voldtægt eller andre grove former for psykisk, fysisk eller seksuel vold. Hvis der under tjekket er tegn på sårbarheder eller særlige modtagelses- eller proceduremæssige behov, skal udlændingen modtage rettidig og tilstrækkelig støtte i passende faciliteter i betragtning af deres fysiske og mentale sundhed. Når udlændingen er mindreårig, vil støtten blive ydet på en børnevenlig og alderssvarende måde af personale, der er uddannet og kvalificeret til at håndtere mindreårige.

Screeningen vil i overensstemmelse med forordningen foretages inden 7 eller 3 dage. Således skal screening ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skulle afsluttes 7 dage efter pågribelsen i området ved de ydre grænser, ilandsætningen her i landet eller ved grænseovergangsstedet. Screening inde i landet skal afsluttes 3 dage efter pågribelsen af tredjelandstatsborgeren.

Såfremt de obligatorisk tjek ikke er foretaget inden de i screeningforordningen fastsatte frister, vil screeningen fortsat skulle afsluttes, og udlændingen vil skulle henvises til rette asyl- eller udsendelsesmyndighed.

De relevante myndigheder vil snarest muligt efter endt screening skulle gennemføre de obligatoriske tjek, der ikke er foretaget inden for de i forordningen fastsatte frister.

Det bemærkes, at screening ikke er en selvstændig procedure, og at henvisningen til den relevante myndighed ved afslutning af screeningen ikke er en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Der er således tale om en procesledende beslutning, og af samme grund vil henvisningen ikke kunne påklages.

Indkvartering under screening

Den foreslåede ordning vil videre medføre, at en udlænding vil under screeningen skulle tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser, jf. forslagets § 37 n, stk. 2, 2. pkt.. Anvisningen anses ikke for at være en tilladelse til at indrejse. Udlændinge underkastet screeningen vil være omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse i det omfang, det følger af udlændingelovens § 42 a. Det betyder, at Udlændingestyrelsen vil skulle dække udgifterne til underhold og nødvendige

sundhedsmæssige ydelser og forestå indkvartering af de pågældende, så længe de ikke afsoner straf eller i øvrigt er frihedsberøvet.

Udlændingestyrelsen vil ved etablering og geografisk placering af de screeninglokaliteter, hvor udlændinge underkastet screeningen skal anvises at tage ophold, have vide rammer. Det bemærkes i den forbindelse, at indkvartering af udlændinge underkastet screening ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, ifølge screeningforordningens artikel 8, stk. 1, skal finde sted generelt ved eller i nærheden af de ydre grænser eller alternativt på andre steder på medlemsstatens område. Det er således ikke efter screeningforordningen krævet, at screening af denne persongruppe skal foregå på eller i nærheden af grænsen. Udlændinge, der screenes inde i landet, skal ifølge forordningens artikel 8, stk. 2, blot indkvarteres et egnet og passende sted på medlemsstatens område.

Udlændingen vil ikke blive anset som værende indrejst, uanset om faciliteten placeres i nærheden af grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, et transitområde eller et andet sted inde i landet. Det samme vil gøre sig gældende, hvis der er behov for at overføre en udlænding til en anden lokalitet som led i screeningen. Det kan eksempelvis være ved akut behov for lægelig behandling uden for indkvarteringsstedet.

Screeningens afslutning

Ved afslutning af screeningen og efter screeningmyndighederne har udfyldt screeningformularen i overensstemmelse med screeningforordningens artikel 17, vil Udlændingestyrelsen henvise udlændingen til den rette myndighed i overensstemmelse med artikel 18. Screeningformularen skal endvidere fremsendes til denne rette myndighed.

Såfremt udlændingen har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, vil udlændingen blive henvist til politiet med henblik på den indledende registrering af asylansøgningen. Såfremt en sådan registrering allerede er foretaget, vil udlændingen blive henvist til Udlændingestyrelsen.

Det bemærkes, at en udlænding, der har indgivet en ansøgning om asyl i en anden medlemsstat, men ikke i Danmark, vil skulle henvises til Udlændingestyrelsen med henblik på en afgørelse om overførsel efter AM-forordningen. Der formodes at være tale om et fåtal af sager, da udlændingen i så fald må formodes allerede at være screenet i den pågældende medlemsstat.

Såfremt udlændingen ikke har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, vil udlændingen blive henvist til Hjemrejsestyrelsen med henblik på anvendelse af procedurer i henhold til udsendelsesdirektivet. Det bemærkes i den forbindelse, at udsendelsesdirektivet og bestemmelser i dansk ret, der overholder direktivet, vil finde anvendelse sideløbende med screening inde i landet af udlændinge, der ikke har indgivet en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås som *stk. 2*, at en udlænding, der screenes efter den foreslåede § 37 n, stk. 1, ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. screeningforordningens artikel 5, stk. 1 og 2, ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet under screening.

Den foreslåede ordning vil medføre, at udlændinge, der ikke opfylder indrejsebetingelserne i Schengengrænsekodexens artikel 6, og som enten pågribes i forbindelse med en uautoriseret passage af Danmarks grænse til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, uden at blive afvist ved grænsen, eller ansøger om international beskyttelse ved grænseovergange til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet. Ordningen vil kun blive opretholdt, så længe udlændingen ikke meddeles opholdstilladelse eller en indrejsetilladelse under screeningen.

Det vil imidlertid ikke betyde, at screeningen af denne persongruppe skal foregå på grænsen. Screeningens skal foregå på egnede og passende steder, generelt ved eller i nærheden af de ydre grænser eller alternativt på andre steder på dens område. Det vil således være op til screeningmyndighederne at udpege, hvor screeningen skal finde sted.

Udlændinge omfattet af den foreslåede stk. 1 vil fortsat være omfattet af de almindelige bestemmelser i udlændingelovens kapitel 7 om kontrollen med udlændinges indrejse, ophold og udrejse m.v., herunder reglerne om Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse efter udlændingelovens § 42 a.

Indrejse og foranstaltninger for at sikre tilstedeværelse

Screeningmyndighederne vil for at opretholde den foreslåede ordning i videst muligt omfang under screeningen skulle sikre, at en udlænding forbliver til myndighedernes rådighed under screeningen, herunder sikring af tilstedeværelse på det indkvarteringssted, som Udlændingestyrelsen anviser. Det skal hertil bemærkes, at screening af en udlænding ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, vil nødvendiggøre, at screeningmyndighederne har den tilstrækkelige hjemmel til at sikre, at en udlænding underkastet screening forbliver til rådighed for de nationale myndigheder, da en sådan udlænding ikke vil gives tilladelse til at indrejse her i landet.

Screeningmyndighederne vil derfor i forbindelse med screening af en udlænding have vide rammer for at sikre, at pågældende forbliver til rådighed for myndighedernes udførelse af screeningen, særligt i forhold til at forebygge enhver risiko for forsvinden og eventuelle trusler mod den indre sikkerhed og offentlige sundhed, der følger af en sådan forsvinden.

Udlændingelovens § 34 indeholder i dag mulighed for at pålægge en udlænding en række foranstaltninger for at sikre vedkommendes tilstedeværelse. Det er ministeriets vurdering, at disse foranstaltninger tillige vil skulle anvendes under screening i overensstemmelse med forordningens formål med henblik på at forebygge enhver risiko for forsvinden. Det er videre ministeriets vurdering, at myndighederne, når det er vurderet, at betingelserne for at frihedsberøve udlændingen efter den foreslåede § 36, stk. 4, ikke er opfyldt, vil skulle træffe bestemmelse om foranstaltninger efter § 34 i

videst muligt omfang for at leve op til kravet i screeningforordningen om at forebygge enhver risiko for forsvinden.

Udlændingestyrelsen vil således ved indkvartering af udlændinge, der screenes, i videst muligt omfang skulle iværksætte foranstaltninger, der sikrer, at udlændingen forbliver på det anviste indkvarteringssted. Det bemærkes i den forbindelse, at screeningen alene vil være af 3 eller 7 dages varighed, og at der i denne helt indledende fase af myndighedernes håndtering af en ulovlig indrejse er et væsentligt hensyn til at sikre myndighedernes mulighed for at særligt at fastslå udlændingens identitet, og hvorvidt udlændingen udgør en risiko for den indre sikkerhed. Det vil således skulle være det klare udgangspunkt, at udlændingen skal opholde sig på det anviste indkvarteringssted under hele screeningen. Såfremt der er behov for at overføre en udlænding til en anden lokalitet som led i screeningen, eksempelvis ved akut behov for lægelig behandling uden for indkvarteringsstedet, vil dette ikke medføre, at udlændingen gives tilladelse til indrejse her i landet.

Bestemmelse om foranstaltninger for at sikre en udlændings tilstedeværelse eller medvirken under screeningen vil afgøres efter udlændingeloven. Foranstaltninger med henblik på udsendelse, som hjemlet i hjemrejseloven, vil derimod blive truffet, når udlændingen efter endt screening er henvist til den relevante udsendelsesprocedure.

Det skal derudover bemærkes, at den foreslåede ordning, hvorefter en udlænding ikke gives tilladelse til at indrejse, tillige vil finde anvendelse for personer, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter den foreslåede asylgrænseprocedure i den situation, hvor en sådan måtte finde anvendelse samt, når relevant, efter den foreslåede grænsetilbagesendelsesprocedure. Der henvises for en beskrivelse heraf til lovforslagets pkt. 3.3.2.2.4 og 3.4xx.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.1.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

(§ 37 o)

Der findes ikke i dag en asylgrænseprocedure til behandling af ansøgninger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl).

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i udlændingeloven som § 37 o.

Det foreslås som *stk. 1*, at udlændinge- og integrationsministeren i særlige tilfælde kan beslutte, at en asylgrænseprocedure skal finde anvendelse. Beslutningen træffes for en periode på op til 6 måneder ad gangen, som kan forlænges for en periode på op til 6 måneder ad gangen.

Asylgrænseproceduren vil finde anvendelse i en periode på op til 6 måneder ad gangen med mulighed for at forlænge for en periode på op til 6 måneder ad gangen. Asylgrænseproceduren vil kunne forlænges flere end to på hinanden følgende gange. En forlængelse vil dog i alle tilfælde skulle ske på baggrund af udlændinge- og integrationsministerens konkrete vurdering af situationen. Der vil

således fortsat skulle være tale om en særlig situation, såfremt asylgrænseproceduren fortsat skal finde anvendelse. En eller flere forlængelser vil kunne ske med udgangspunkt i samme særlige situation, eller såfremt en ny særlig situation indtræffer.

Den foreslåede bestemmelse vil betyde, at udlændinge- og integrationsministeren kan beslutte, at en asylgrænseprocedure skal finde anvendelse i særlige tilfælde. Det vil eksempelvis kunne være ved konstatering af en ny tendens med hensyn til grupper af udlændinge, der forsætligt vildleder myndighederne navnlig med hensyn til identitet og nationalitet, ved en øget tilstrømning af udlændinge, der vurderes at udgøre en fare for den nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller ved en øget tilstrømning af udlændinge fra lande, hvor anerkendelsesprocenten for tildeling af asyl er lav. I lighed med forståelsen i asylprocedureforordningens artikel 44, stk. 1, vil anerkendelsesprocenten kunne vurderes lav, såfremt andelen af afgørelser, hvor der er tildelt international beskyttelse, udgør 20 pct. eller derunder af det samlede antal afgørelser for det pågældende tredjeland.

Asylgrænseproceduren vil alene finde anvendelse for asylansøgninger, som indgives af tredjelandsborgere eller statsløse ved Danmarks ydre grænser. Det vil sige sø- og luftgrænserne, idet Danmarks landegrænser som følge af Schengensamarbejdet ikke anses for at udgøre Danmarks ydre grænser.

I tilfælde af, at asylgrænseproceduren finder anvendelse, vil en tredjelandsborger eller statsløs, der ansøger om international beskyttelse ved Danmarks ydre grænser efter afsluttet screening efter screeningforordningen, jf. den foreslåede § 37 n, blive henvist til rette asylprocedure, jf. screeningforordningens artikel 18, stk. 2. Vurderes der at være grundlag herfor, vil ansøgningen kunne overgå til behandling i asylgrænseproceduren. Ansøgningen vil således kunne henvises til den almindelige asylprocedure, herunder ÅG-proceduren eller asylgrænseproceduren. Den almindelige asylprocedure og ÅG-proceduren efter gældende ret i udlændingeloven vil således finde anvendelse parallelt med asylgrænseproceduren.

Ansøgeren vil kunne henvises til asylgrænseproceduren, såfremt der på baggrund af en indledende undersøgelse hos udlændingemyndighederne vurderes at være grundlag herfor. En ansøger vil eksempelvis kunne henvises til asylgrænseproceduren, såfremt den pågældende forsætligt vildleder myndighederne navnlig med hensyn til identitet og nationalitet, såfremt den pågældende vurderes at udgøre en fare for den nationale sikkerhed eller offentlige orden, eller såfremt ansøgeren kommer fra et tredjeland, hvor anerkendelsesprocenten for tildeling af asyl er lav (20. pct. eller derunder).

Det vil således bero på en konkret vurdering af den pågældende ansøgers forhold mv., om sagen skal behandles i asylgrænseproceduren. Såfremt sagen ikke vurderes at være egnet til behandling i asylgrænseproceduren, vil ansøgeren skulle henvises til den almindelige procedure, også selvom ansøgeren eksempelvis kommer fra et tredjeland, hvor anerkendelsesprocenten for tildeling af asyl er lav.

Det foreslås som *stk. 2*, at en ansøgning, der behandles efter asylgrænseproceduren efter *stk. 1*, afvises, hvis ansøgningen er uantagelig.

Ordningen vil indebære, at Udlændingestyrelsen, når en ansøgning om asyl er henvist til behandling i asylgrænseproceduren, først og fremmest skal vurdere, om ansøgningen kan anses for at være uantagelig. Dette adskiller sig fra den eksisterende danske ÅG- og ÅGH-procedure, hvor behandlingen af disse sager forudsætter en beslutning fra Udlændingestyrelsen om realitetsbehandling af sagen, jf. § 48 a, *stk. 2*, i udlændingeloven. Det bemærkes, at proceduren til bestemmelse af den ansvarlige medlemsstat efter AM-forordningen også vil skulle indledes fra tidspunktet, hvor ansøgningen er registreret. Denne vurdering er således en integreret del af vurderingen af, om ansøgningen er antagelig, jf. asylprocedureforordningens artikel 39, *stk. 1*, litra a) modsætningsvis. Antagelighedsvurderingen vil skulle indledes fra det tidspunkt, hvor ansøgningen er registreret

Den indledende vurdering om antagelighed svarer i al væsentlighed til den vurdering, Udlændingestyrelsen i dag foretager efter § 48 a, *stk. 1*, i udlændingeloven i forhold til undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse.

En ansøgning vil kunne afvises som uantagelig på baggrund af tilsvarende forhold som dem, der er reguleret i artikel 38 i asylgrænseprocedureforordningen. Det vil omfatte den situation, hvor et land, som ikke er en EU-medlemsstat, anses for at være det første asylland for ansøgeren, et land, som ikke er en EU-medlemsstat, anses for at være et sikkert tredjeland for ansøgeren, en anden EU-medlemsstat har tildelt ansøgeren international beskyttelse, eller den pågældende ansøger har fået modtaget en afgørelse om tilbagesendelse og først efter udløbet af fristen har fremsat en ansøgning, og der ikke er fremkommet nye relevante elementer siden udløbet af denne frist.

For at kunne foretage en vurdering af, om ansøgningen skal afvises som uantagelig, vil Udlændingestyrelsen skulle afholde en eller flere indledende samtaler med ansøgeren, hvor ansøgeren vil skulle have adgang til at forklare om sin situation og sit asylmotiv mv. En sådan samtale vil i vidt omfang svare til den nuværende oplysnings- og motivsamtale.

Såfremt ansøgningen vurderes at være uantagelig, vil Udlændingestyrelsen skulle træffe afgørelse om afvisning. En sådan afgørelse vil kunne påklages til Flygtningenævnet. En klage vil ikke have opsættende virkning, og udlændingen vil derfor overgå til udsendelsesposition efter grænsetilbagesendelsesproceduren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger vedrørende udsendelsesproceduren efter grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen.

Vurderes ansøgningen ikke at være uantagelig, vil ansøgningen overgå til videre realitetsbehandling i asylgrænseproceduren.

En ansøger vil på trods af, at asylgrænseproceduren finder anvendelse, og selvom den pågældende på baggrund af screeningen er blevet henvist til asylgrænseproceduren, kunne overgå til den almindelige procedure, såfremt det på baggrund af en konkret vurdering efterfølgende viser sig at være uhensigtsmæssigt at behandle ansøgningen i asylgrænseproceduren. Det kan eksempelvis være af hensyn til et barns tarv i forhold til en mindreårig, eller fordi en udlænding har nogle særlige sundhedsmæssige behov, der ikke kan tages hensyn til i de indkvarteringsfaciliteter, der er udpeget til brug for behandling af ansøgninger i asylgrænseproceduren.

En række af udlændingelovens regler vil også finde anvendelse i tilfælde af behandling af en sag i asylgrænseproceduren. Det gælder bl.a. udlændingelovens § 34 og § 36 vedrørende foranstaltninger til sikring af en udlændings tilstedeværelse eller medvirken, herunder regler om frihedsberøvelse, ligesom udlændingelovens proceduremæssige regler for behandlingen af asylansøgninger som udgangspunkt finder anvendelse.

Derudover vil udlændingelovens retsgarantier for uledsagede mindreårige også finde anvendelse, hvis en ansøgning indgivet af en uledsaget mindreårig, som vurderes at udføre en fare for den nationale sikkerhed eller offentlige orden behandles i asylgrænseproceduren.

Udlændingestyrelsen vil ved behandling af en sag i asylgrænseproceduren i overensstemmelse med sin gældende praksis skulle foretage en modenhedsvurdering af en uledsaget mindreårig, inden styrelsen påbegynder realitetsbehandlingen af en ansøgning, herunder i forbindelse med vurderingen af om ansøgningen er enten grundløs eller uantagelig.

Såfremt en uledsaget mindreårig ikke vurderes at være moden nok til at gennemgå en asylsagsbehandling, vil sagen skulle overgå fra asylgrænseproceduren til den almindelige procedure, hvorefter Udlændingestyrelsen vil skulle vurdere, om den uledsagede mindreårig opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 2, nr. 1.

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at der er behov, vil der forud for modenhedsvurderingen ved behandling af en sag i asylgrænseproceduren også kunne iværksættes en aldersundersøgelse i overensstemmelse med § 48 e, stk. 3, 2. pkt.

Udlændingelovens § 56 a, stk. 1, 1. pkt., i forhold til udpegning af en repræsentant til varetagelse af den uledsagede mindreåriges interesser vil også finde anvendelse ved behandling af en sag i asylgrænseproceduren. Repræsentanten vil i overensstemmelse med gældende ret bl.a. have til opgave at yde støtte til den mindreårig i forbindelse med behandlingen af den mindreåriges asylsag.

Derudover vil udlændingelovens § 56 a, stk. 9, 1. og 2. pkt. vedrørende advokatbistand for uledsagede mindreårige, der har fået afslag på asyl, finde anvendelse. Såfremt den uledsagede mindreårig får afslag på sin ansøgning om asyl, skal Udlændingestyrelsen således i overensstemmelse med gældende ret beskikke en advokat for den mindreårig, medmindre den mindreårig selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod.

Udlændingelovens § 56 a, stk. 10 og stk. 11, vedrørende hjælp til familieeftersøgning vil endvidere finde anvendelse for uledsagede mindreårige, hvis ansøgning om asyl behandles i asylgrænseproceduren. Udlændingestyrelsen vil således efter ønske fra den mindreårige, skulle bistå med at iværksætte en eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk til den mindreårige, medmindre den mindreårige kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Derudover vil Udlændingestyrelsen om muligt skulle iværksætte en eftersøgning som nævnt i § 56 a, stk. 10, hvis den mindreårige barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen skal endvidere om muligt iværksætte en eftersøgning som nævnt i stk. 10, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Det foreslås som *stk. 3*, at en udlænding, som er omfattet af asylgrænseproceduren efter stk. 1, ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet. Udlændingen skal under sagsbehandlingen tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser.

Den foreslåede ordning vil betyde, at udlændinge, hvis asylansøgning behandles efter den foreslåede asylgrænseprocedure, til trods for sin fysiske tilstedeværelse her i landet, ikke gives tilladelse til at indrejse, mens den pågældendes ansøgning om asyl behandles i asylgrænseproceduren, og derfor heller ikke vil blive anset for at være indrejst her i landet. Den foreslåede ordning vil svare til den ordning, der indføres for de øvrige medlemsstater i EU.

Der henvises til lovforslagets pkt. 3.3.2.1 vedrørende den foreslåede ordning, hvorefter en udlænding ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet.

Der vil med det foreslåede således være tale om en fravigelse af det almindelige udgangspunkt efter udlændingelovens § 33 a, stk. 1, hvorefter en udlænding, som søger asyl her i landet, meddeles processuelt ophold under behandlingen af en ansøgning, såfremt ansøgningen tillades indgivet her i landet.

Den foreslåede ordning i § 37 o, stk. 3, vil indebære, at udlændingen først tillades indrejse her i landet i det tilfælde, at ansøgningen under sagsbehandlingen i asylgrænseproceduren overgår til behandling i den almindelige procedure, eksempelvis fordi sagsbehandlingen ikke kan afsluttes inden for den foreslåede 12-ugersfrist, eller såfremt udlændingen meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der henvises til lovforslagets pkt. 3.3.2.2.3 for en nærmere beskrivelse af den foreslåede 12-ugers frist.

En udlænding, hvis ansøgning om asyl behandles i asylgrænseproceduren, vil skulle tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser den pågældende at tage ophold på.

En udlænding vil i medfør af § 42 a, stk. 1, i udlændingeloven være omfattet af Udlændingestyrelsens forsørgelse. Det betyder, at Udlændingestyrelsen for en udlænding, der opholder sig her i landet og har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, som behandles i asylgrænseproceduren,

vil skulle dække udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes. Udlændingestyrelsen vil endvidere i medfør af udlændingelovens § 42 a, stk. 5, være ansvarlig for indkvartering af udlændinge, hvis ansøgning om asyl behandles i asylgrænseproceduren.

Uanset hvor asylcenteret eller faciliteten, som udpeges, er placeret her i landet, vil ophold eller indkvartering det pågældende sted ikke betyde, at udlændingen dermed er tilladt indrejse eller skal anses for at være indrejst her i landet. Det samme vil være gældende, såfremt der vil være behov for at flytte udlændingen til en anden facilitet i forbindelse med sagsbehandlingen eller lignende.

Beliggenheden for indkvarteringsstederne vil blive fastlagt af Udlændingestyrelsen.

Det foreslås afslutningsvist som *stk. 4*, at udlændinge- og integrationsministeren ved beslutning om, at asylgrænseproceduren skal finde anvendelse, fastsætter nærmere regler for asylgrænseproceduren.

Bemyndigelsen vil udmøntet ved udstedelse af bekendtgørelse, der bl.a. vil kunne indeholde regler vedrørende en række praktiske forhold i relation til gennemførelse af asylgrænseproceduren, sagsbehandling, adgang til juridisk rådgivning og repræsentation, frist for behandling af ansøgninger samt klageprocedure.

Udlændinge- og integrationsministeren vil endvidere kunne fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændingelovens regler om behandling af asylansøgninger, skal finde anvendelse i sager, der behandles efter asylgrænseproceduren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af indholdet i en dansk asylgrænseprocedure, som vil skulle fastsættes med hjemmel i den foreslåede § 37 o, stk. 4.

Til nr. 13

Det følger af udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 1, at der optages omgående fingeraftryk af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, jf. dog stk. 11.

Det følger af udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 2, at der optages omgående fingeraftryk af en udlænding, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet EU, og som ikke afvises, eller som forbliver her i landet uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og den pågældendes udsendelse på grundlag af en afgørelse om afvisning, jf. udlændingelovens § 28.

Det følger af udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 3, at der optages omgående fingeraftryk af en udlænding, som søger om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Det foreslås at ændre § 40 a, stk. 1, nr. 1, således at der efter »stk. 1-3«, indsættes »eller som meddeles opholdstilladelse efter § 8, stk. 1-3«.

Den foreslåede ændring indebærer, at der i overensstemmelse reglerne i den nye Eurodac-forordning, og i lighed med, hvad der gælder for asylansøgere, fremover vil skulle optages fingeraftryk af kvoteflygtninge til brug for videregivelse til Eurodac-systemet.

Det betyder, at der omgående og senest 72 timer fra meddelelse af indrejsetilladelse, vil skulle optages fingeraftryk af en udlænding, der meddeles opholdstilladelse som kvoteflygtning efter udlændingelovens § 8, stk. 1-3.

Det bemærkes, at i modsætning til, hvad der gælder for asylansøgere, hvor fingeraftryk optages i forbindelse med asylansøgningen, vil optagelsen af fingeraftryk for kvoteflygtninge skulle foretages i forbindelse med meddelelsen af opholdstilladelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.1.2 og 3.6.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14 og 15

Det er tale om konsekvensændringer som følge af forslaget om at indsætte et nyt nr. 4 og 5 i udlændingelovens § 40 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

Til nr. 16 og 17

Det følger af udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 1, at der optages omgående fingeraftryk af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, jf. dog stk. 11.

Det følger af udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 2, at der optages omgående fingeraftryk af en udlænding, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet EU, og som ikke afvises, eller som forbliver her i landet uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og den pågældendes udsendelse på grundlag af en afgørelse om afvisning, jf. udlændingelovens § 28.

Det følger af udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 3, at der optages omgående fingeraftryk af en udlænding, som søger om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 40 a, stk. 1, indsættes et nyt nr. 4 og 5, hvorefter der omgående vil skulle optages fingeraftryk af en udlænding, der: 4) ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, eller 5) opholder sig ulovligt her i landet.

Det foreslåede nr. 4 har til formål at gennemføre reglerne i den nye Eurodac-forordningens artikel 24, hvorefter der stilles krav om omgående at optage fingeraftryk for en udlænding, der ilandsættes efter

en eftersøgnings- og redningsoperation. En eftersøgnings- og redningsoperation skal forstås som en operation i henhold til den internationale konvention om maritim eftersøgning og redning af 27. april 1979, jf. screeningforordningens artikel 2, stk. 1, nr. 14.

Det foreslåede nr. 5 har til formål at gennemføre reglerne i den nye Eurodac-forordningens artikel 23, hvorefter der stilles krav om omgående optagelse af fingeraftryk af udlændinge, som opholder sig ulovligt her i landet.

Det foreslåede vil indebære, at det som noget nyt vil blive obligatorisk at optage fingeraftryk af udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, og udlændinge, der opholder sig ulovligt i her i landet, med henblik på videregivelse af oplysningerne til Eurodac.

Det bemærkes, at for udlændinge, der opholder sig ulovligt i her i landet, har politiet allerede efter gældende regler, jf. udlændingelovens § 40 a, stk. 2, mulighed for at optage fingeraftryk, hvis det vurderes nødvendigt med henblik på at kontrollere, hvorvidt pågældende tidligere har indgivet en ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Med den foreslåede bestemmelse videreføres persongruppen i § 40 a, stk. 2, nr. 1 til det nye nr. 5 med den ændring, at det nu vil blive obligatorisk at optage fingeraftryk med det samme af denne gruppe udlændinge.

Forslaget vil således indebære, at politiet som noget nyt, vil blive forpligtet til at optage biometri til Eurodac-systemet, uanset om udlændingen er asylansøger, en udlænding, der pågribes i forbindelse med irregulær passage af en ydre grænse, der opholder sig ulovligt i en medlemsstat, eller der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation.

Lovforslaget vil desuden indebære, at den gældende bestemmelse i § 40 a, stk. 2, nr. 1, vil udgå, jf. lovforslagets § 1, nr. 17.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.1.2 og 3.6.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 18 og 19

Det fremgår af udlændingelovens § 40 a, stk. 13, at optages der fingeraftryk af udlændinge i medfør af bestemmelsens stk. 1, nr. 1 eller 2, eller stk. 2, nr. 1, som skal videregives til Eurodac-systemet i medfør af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, gør politiet skriftligt og om nødvendigt mundtligt udlændingen bekendt med dennes rettigheder efter § 28, stk. 1, i lov om behandling af personoplysninger samt pligten til at lade sine fingeraftryk optage.

Det foreslås, at i § 40 a, stk. 13 ændres »stk. 2, nr. 1,« til »nr. 4 eller 5,« og efter »§ 58 i, stk. 1,« indsættes »eller § 58 i, stk. 4 eller 5,«.

Den foreslåede ændring har til formål at gennemføre Eurodac-forordningens artikel 42 om en udlændings ret til oplysninger.

Den foreslåede ændring vil indebære, at politiet, som noget nyt, skriftligt og om nødvendigt mundtligt, vil skulle gøre en udlænding, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, og en udlænding, der opholder sig ulovligt her i landet, bekendt med dennes rettigheder efter reglerne i databeskyttelsesforordningen samt pligten til at lade sine fingeraftryk optage.

Det betyder, at de to grupper vil blive tilføjet til de gældende regler for, hvilke oplysninger en udlænding har krav på, når der videregives oplysninger til Eurodac. Den foreslåede ordning vil således svare til, hvad der allerede følger af gældende regler for de udlændinge, for hvem der i dag optages fingeraftryk til brug for videregivelse til Eurodac-systemet.

Det foreslås samtidig, at i § 40 a, stk. 13, ændres »§ 28, stk. 1, i lov om behandling af personoplysninger« til »databeskyttelsesforordningens artikel 13«.

Den foreslåede ændring vil indebære, at udlændingelovens § 40 a, stk. 13 ændres med henblik på at erstatte henvisningen til den ophævede persondatalov med en henvisning til databeskyttelsesforordningen. Dette skal ses i lyset af, at lov om behandling af personoplysninger, blev ophævet ved lov nr. 502 af 23. maj 2018, i forbindelse med gennemførelsen af databeskyttelsesforordningen i dansk ret.

Der tilsigtes hermed alene en berigtigelse af udlændingelovens regler og dermed ikke nogen ændringer i forhold til gældende procedure for informeringen af udlændingen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.1.3 og 3.6.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 20 og 21

Ifølge udlændingelovens § 40 b, stk. 1, optages personfotografi af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7 eller om forlængelse af opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog, stk. 11.

Det foreslås, at der i § 40 b, stk. 1, efter »optages« indsættes »omgående« og at der efter »opholdstilladelse efter § 7 eller« indsættes »meddeles opholdstilladelse efter § 8 eller søger«.

Forslaget vil indebære, at det som noget nyt, vil blive obligatorisk omgående at optage personfotografi af en udlænding omfattet af bestemmelsen med henblik på videregivelse af biometrisk data til Eurodac-systemet.

Forslaget vil endvidere indebære, at det som noget nyt vil blive obligatorisk at optage personfotografi af kvoteflygtninge med henblik på videregivelse af biometrisk data til Eurodac-systemet.

Det betyder, at der som i dag ikke alene vil skulle optages fingeraftryk, men desuden omgående vil skulle optages personfotografi af udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl, kvoteflygtninge, udlændinge, der pågribes i forbindelse med irregulær passage af en ydre grænse, udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet, og udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation.

Det bemærkes, at efter gældende udlændingelovs § 40 b, stk. 1, optages der allerede i dag personfotografi af udlændinge, der indgiver ansøgning om asyl og kvoteflygtninge, til brug for udstedelse af opholdskort. Med den foreslåede ændring af § 40 b, stk. 1, vil omgående optagelse af personfotografi imidlertid blive obligatorisk med henblik på videregivelse til Eurodac. Reglerne vil således afspejle de tilsvarende regler for optagelse af fingeraftryk i § 40 a, stk. 1.

Det bemærkes endvidere, at der med den foreslåede ordning ikke tilsigtes nogen ændringer af den nuværende ordning for optagelse af biometri til brug for andre formål end videregivelse til Eurodac.

Den foreslåede ordning tilsigter således alene omgående optagelse af biometri med henblik på videregivelse af oplysninger til Eurodac-systemet og ikke til brug for forlængelse af opholdstilladelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.1.2 og 3.6.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22

Der er tale om konsekvensændringer som følge af forslaget om at indsætte et nyt stk. 2 i udlændingelovens § 40 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 23.

Til nr. 23

Det fremgår af udlændingelovens § 40 b, stk. 2, at der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation eller identitetskontrol af den pågældende, jf. stk. 2, nr. 1, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende, jf. stk. 2, nr. 2, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse, jf. stk. 2, nr. 3 eller, fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller hvis udlændingen er omfattet af § 58 g, jf. stk. 2, nr. 4.

Det foreslås, at der i § 40 b indsættes et nyt stk. 2, hvorefter der omgående vil skulle optages personfotografi af en udlænding, som 1) pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller som forbliver her i landet uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og udsendelsen på grundlag af en afgørelse om afvisning, jf. § 28, som 2) opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land, eller som 3) ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation.

Den foreslåede ændring har til formål gennemføre den nye Eurodac-forordnings artikel 22-24, hvorefter der vil skulle optages personfotografi af de pågældende grupper med henblik på videregivelse til Eurodac-systemet.

Den foreslåede ordning vil således betyde, at der vil skulle optages personfotografi af udlændinge, der pågribes i forbindelse med irregulær passage af en ydre grænse, 2) udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet, og 3) udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation.

Det bemærkes, at for udlændinge, der pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i Danmark, vil det i overensstemmelse med reglerne for fingeraftryk være en betingelse, at udlændingen ankommer fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises efter udlændingelovens § 28. For en udlænding, hvis indrejse afvises efter § 28, vil der skulle optages personfoto, hvis udlændingen forbliver i Danmark uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen, og den pågældendes udsendelse.

Reglerne for optagelse af personfotografi vil med lovforslaget svare til, hvad der vil følge af reglerne for optagelse af fingeraftryk jf. udlændingelovens § 40 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 13 og 16.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.1.2 og 3.6.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 24 - 26

Det er alene tale om konsekvensændringer som følge af forslaget om at indsætte et nyt stk. 2 i udlændingelovens § 40 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 23.

Til nr. 27

Udlændingelovens § 40 b indeholder ikke i dag en bestemmelse om underretning til den registrerede om dennes rettigheder. Det skyldes, at det efter den gældende Eurodac-forordning ikke er obligatorisk, at videregive personfotografi af en udlænding, til Eurodac-systemet.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 40 b indsættes et nyt stk. 13, hvorefter politiet skriftligt og om nødvendigt mundtligt vil skulle gøre en udlænding bekendt med dennes rettigheder efter databeskyttelsesforordningens artikel 13 samt pligten til at lade sin personfotografi optage, når der optages personfotografi af en udlænding i medfør af § stk. 1 eller i medfør af stk. 2, nr. 1-3, som skal videregives til det centrale Eurodac-system i medfør af § 58 i, stk. 1, 3, 4 eller 5.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre den nye Eurodac-forordningens artikel 42 om en udlændings ret til oplysninger, hvorefter reglerne ligeledes kommer til at finde anvendelse på kvoteflygtninge, udlænding, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, og en udlænding, der opholder sig ulovligt her i landet.

Forslaget vil således indebære at politiet skriftligt og om nødvendigt mundtligt, ligeledes vil skulle gøre disse grupper bekendt med deres rettigheder i relation til databeskyttelse i lighed med, hvad der i dag gælder i forbindelse med optagelse af fingeraftryk med henblik på videregivelse til Eurodac. Underretningen skal ske på et sprog vedkommende forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

Forslaget skal ses i sammenhæng med gældende udlændingelovs § 40 a, stk. 13, hvorefter politiet i dag skal gøre en udlænding bekendt med sine rettigheder, når der optages fingeraftryk af denne.

Indholdet af de oplysninger, som skal meddeles udlændingen i forbindelse med optagelse og videregivelse af personfoto efter § 40 b er tilsvarende de oplysninger en udlænding meddeles i forbindelse med optagelse og videregivelse af fingeraftryk, jf. § 40 a, stk. 13, og der er med den foreslåede ordning ikke tilsigtet ændringer heraf.

Udlændingen vil således skulle underrettes om identiteten af den registeransvarlige og i givet fald af dennes repræsentants identitet, formålet med at behandle oplysningerne i Eurodac-systemet samt om modtagerne af oplysningerne.

Endvidere vil udlændingen skulle underrettes om retten til at få indsigt i oplysninger, der vedrører den pågældende, og om retten til at anmode om at få ukorrekte- og ulovligt lagrede oplysninger vedrørende den pågældende berigtiget eller slettet.

Desuden vil udlændingen skulle underrettes om retten til at få oplysninger om procedurerne for udøvelse af disse rettigheder, herunder bl.a. kontaktoplysninger for den registeransvarlige og de nationale tilsynsmyndigheder.

Herudover vil udlændingen skulle underrettes om pligten til at lade sin personfotografi optage. Underretningen skal ske på det tidspunkt, hvor den pågældende får optaget personfotografi.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.1.3 og 3.6.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 28 og 29

Der er alene tale om konsekvensændringer som følge af forslaget om at indsætte et nyt stk. 2 i udlændingelovens § 40 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 23.

Til nr. 30

Der foreslås en ændring i udlændingelovens § 40 h, stk. 3.

Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af forslaget om at indsætte nye bestemmelser i udlændingelovens §§ 40 a og 40 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, 16, 17, 23, 48 og 71.

Til nr. 31

Efter udlændingelovens § 46, stk. 1, træffes afgørelser efter loven med de undtagelser, der bl.a. fremgår af § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Det foreslås, at i udlændingelovens § 46, stk. 1, ændres »dog § 58 d, 2. pkt.« til »§ 58 d, stk. 1, 2. pkt., hvorefter afgørelser efter loven med de undtagelser, der fremgår af bl.a. § 58 i og § 58 j, jf. § 58 d, stk. 1, 2. pkt., træffes af Udlændingestyrelsen.

Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 50, hvorved udlændingelovens § 58 d, stk. 1, 2. pkt., om fastsættelse af regler om, hvilken myndighed der efter §§ 58 i og 58 j kan videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system, ændres.

Ændringen er endvidere en konsekvens af, at der ved lov nr. 738 af 8. juni 2018 om ændring af udlændingeloven (Gennemførelse af den reviderede Eurodac-forordning vedrørende retshåndhævende myndigheders adgang til at foretage søgninger i Eurodac-systemet m.v.) blev indsat et stykke to i udlændingelovens § 58 d, hvorefter henvisningen til § 58 d, 2. pkt., i § 46, stk. 1, rettelig er § 58 d, stk. 1, 2. pkt.

Til nr. 32– 35

Der foreslås en række ændringer i udlændingelovens § 40 h, stk. 3, § 46, stk. 3, 1. pkt., § 46 a, stk. 2, nr. 3, § 48 stk. 1 og § 48 stk. 5.

Der er alene tale om konsekvensændringer som følge af forslaget om at indsætte nye bestemmelser i udlændingelovens §§ 40 a og 40 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, 16, 17, 23, 48 og 71.

Til nr. 36

Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. og 2. pkt., at Udlændingestyrelsen snarest muligt træffer afgørelse om bl.a. afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, når en udlænding påberåber sig at være omfattet af § 7.

Det foreslås i § 48 a, stk. 1, 1. pkt. at indsætte efter »§ 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7,« »eller efter § 37 o, stk. 2,«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Udlændingestyrelsen, når en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, og hvis sag er udtaget til behandling efter asylgrænseproceduren, snarest muligt vil skulle træffe afgørelse om afvisning efter den foreslåede § 37 o, stk. 2, jf. den foreslåede § 1, nr. 12.

Til nr. 37

Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. og 2. pkt., at Udlændingestyrelsen snarest muligt træffer afgørelse om bl.a. afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, når en udlænding påberåber sig at være omfattet af § 7. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse

Efter § 48 a, stk. 1, finder reglerne om anvendelse af Dublinforordningen ikke anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er blevet meddelt international beskyttelse i en anden medlemsstat.

Det foreslås i § 48 a, stk. 1, 2. pkt., at indsætte efter »international beskyttelse« »og for udlændinge, der er meddelt indrejsetilladelse i en anden medlemsstat i overensstemmelse med forordning om indførelse af en EU-ramme for genbosætning og indrejse af humanitære årsager, eller som er meddelt international beskyttelse eller humanitær status i henhold til en national genbosætningsordning i en anden medlemsstat«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Udlændingestyrelsen snarest muligt vil skulle træffe afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, når en udlænding, som enten er meddelt indrejsetilladelse efter forordning om indførelse af en EU-ramme for genbosætning og indrejse af humanitære årsager, eller som er meddelt international beskyttelse eller humanitær status i henhold til en national genbosætningsordning i en anden medlemsstat, opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse.

Det vil betyde, at disse udlændinge som noget nyt omfattes af medlemsstaternes forpligtelse til at tilbagetage udlændinge, når de pågældende er blevet meddelt international beskyttelse eller humanitær status i henhold til en national genbosætningsordning (kvoteflygtninge).

Der henvises i øvrigt til pkt. x i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 38

Det fremgår af § 48 a, stk. 3, 1. pkt., i udlændingeloven, at træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om undladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal Udlændingestyrelsen gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

Det foreslås i § 48 a, stk. 3, 1. pkt., at indsætte efter »udsendelse,«: »eller behandles ansøgningen i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, stk. 1 eller 2,«.

Den foreslåede ændring vil betyde, at Udlændingestyrelsen ligeledes vil skulle gøre en udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles i asylgrænseproceduren i medfør af den foreslåede § 37 o, stk. 1 eller 2, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp med henblik på, at den pågældende udlænding vil kunne modtage relevant juridisk rådgivning om asylsagsprocessen mv.

Der henvises til afsnit xx i lovforslags almindelige bemærkninger vedrørende adgang til juridisk rådgivning og retshjælp.

Til nr. 39

Det fremgår af § 48 b i udlændingeloven, at anmoder en anden medlemsstat Danmark om at overtage eller tilbagetage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, tager Udlændingestyrelsen snarest muligt stilling til og besvarer anmodningen.

Det foreslås, at § 48 b affattes således, at meddeler en anden medlemsstat, at Danmark skal tilbagetage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, tager Udlændingestyrelsen snarest muligt stilling og besvarer meddelelsen inden for to uger fra modtagelsen.

Forslaget er en konsekvens af AM-forordningens artikel 41, hvorefter der som noget nyt skal indgives en meddelelse om tilbagetagelse i modsætning til Dublinforordningens artikel 23, hvorefter der skal fremsættes en anmodning om tilbagetagelse.

Udlændingestyrelsen vil i medfør af artikel 41, stk. 3, i AM-forordningen ved modtagelse af en meddelelse om tilbagetagelse fra en anden medlemsstat enten skulle bekræfte modtagelsen af meddelelsen, hvorefter Danmark vil overtage ansvaret for den pågældende, eller påvise, at Danmark ikke er ansvarlig i henhold til artikel 37 (om ansvarets ophør) eller som følge af en ukorrekt angivelse af ansvarlig medlemsstat efter Eurodac-forordningen.

Den foreslåede § 48 b vil i overensstemmelse med den hidtil gældende anvendelse og forståelse af § 48 b indebære, at Udlændingestyrelsens vurdering af en meddelelse og besvarelse heraf ikke vil være en afgørelse i forvaltningsretlig forstand.

AM-forordningens artikel 43, stk. 1, om adgang til effektive retsmidler i form af klage eller indbringelse for en domstol eller et domstolslignende organ af de faktiske og retlige forhold mod en afgørelse om overførsel, vil i lighed med hidtil gældende ret efter § 48 b, jf. Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, ikke omfatte selve den mellemstatslige meddelelse om tilbagetagelse.

Besvarelsen af meddelelsen vil fortsat være en del af den forhandlingsproces, der er fastlagt i AM-forordningen mellem medlemsstaterne. Der er således ikke tale om en afgørelse, som ansøgeren vil kunne påklage, men en procesledende beslutning.

Ansøgeren vil fortsat i medfør af § 53 a, stk. 1, nr. 1, kunne klage til Flygtningenævnet over en afgørelse om overførsel til en anden medlemsstat, jf. § 48 a, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.1.3.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 40

Det fremgår af § 48 e, stk. 2, i udlændingeloven, at når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling (processuelt ophold), registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

Det foreslås i § 48 e, stk. 2, at indsætte efter 1. pkt. som nyt punktum, at behandles ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, stk. 1 eller 2, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger, når sagen overgår til behandling i asylgrænseproceduren.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 11, hvori det foreslås, at en udlænding, som er omfattet af asylgrænseproceduren, ikke skal gives tilladelse til at indrejse her i landet, og således ikke vil få processuelt ophold.

Forslaget vil betyde, at Udlændingestyrelsen efter endt screening efter den foreslåede § 37 n, og såfremt sagen henvises til asylgrænseproceduren, skal registrere udlændingen som asylansøger, når sagen overgår til behandling i asylgrænseproceduren.

Til nr. 41

Udlændingelovens § 53, stk. 8-15, regulerer de sagstyper, der kan behandles af Flygtningenævnets formand eller en næstformand alene (formandskompetencen).

Det foreslås i § 53, stk. 6, og § 56, stk. 3, at ændre »stk. 8-15« til »stk. 8-16«.

De foreslåede ændringer er en konsekvens af den foreslåede ændring i § 1, nr. 6, hvorefter det foreslås, at Flygtningenævnet får kompetence til også at behandle klager over afslag på asyl samt sager om afvisning af en ansøgning som grundløs eller uantagelig, der er afgjort i asylgrænseproceduren.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 6, for en nærmere beskrivelse af dette.

Til nr. 42

Det fremgår af § 53, stk. 6, i udlændingeloven, at ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-15.

Udlændingelovens § 53, stk. 8-15, oplister de sagstyper, der kan behandles af Flygtningenævnets formand eller en næstformand alene (formandskompetencen).

Det foreslås i § 53 efter stk. 15 at indsætte som nyt *stykke 16*, hvorefter sager, som er afgjort i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, stk. 1 eller 2, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.

Forslaget vil betyde, at klager over afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, samt sager om afvisning af en ansøgning som uantagelig, som er blevet afgjort i asylgrænseproceduren, vil blive behandlet af Flygtningenævnets formand eller en næstformand alene.

Forslaget i 1. pkt., vil betyde, at udlændingelovens § 53, stk. 6, om at sager ved Flygtningenævnet som udgangspunkt skal behandles ved medvirken af formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, ikke vil finde anvendelse, når en klage over en afgørelse om nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, samt klager overafvisning af en ansøgning som grundløs eller uantagelig, som er afgjort i asylgrænseproceduren, påklages til Flygtningenævnet.

Den foreslåede ændring i stykkets 2. pkt., vil betyde, at sagen i helt særlige tilfælde vil kunne henvises til behandling efter stk. 6, hvorefter sagen vil blive behandlet af formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement.

Om der er tale om et helt særligt tilfælde, der taler for at henvise sagen til fuld nævnsbehandling, vil bero på Flygtningenævnets vurdering af sagen på det foreliggende grundlag. Helt særlige tilfælde vil eksempelvis kunne foreligge, hvis sagen rejser væsentlige principielle spørgsmål, og det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Såfremt sagen henvises til fuld nævnsbehandling, vil Flygtningenævnet i overensstemmelse med gældende ret om fornødent kunne beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan, jf. § 55, stk. 1, i udlændingeloven.

De nærmere regler for klageprocessen vil blive reguleret i bekendtgørelse, som vil blive udstedt med hjemmel i den foreslåede § 37 o, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 43

Det fremgår af § 53 a, stk. 1, nr. 1, i udlændingeloven, at for Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, jf. Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, eller 5 b.

Det foreslås i § 53 a, stk. 1, nr. 1, at »Dublinforordningens artikel 27« ændres til »AM-forordningens artikel 43«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 3, hvorefter AM-forordningen gennemføres i dansk ret og Dublinforordningens gennemførelse i dansk ret ophæves.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.3.18 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af AM-forordningens artikel 43.

Til nr. 44

Udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1-8 oplister de sager, der kan indbringes for Flygtningenævnet.

Det foreslås i § 53 a, stk. 1, efter nr. 8 at indsætte som nyt nummer: 9) Sager, der er afgjort i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, stk. 1 eller stk. 2.

Med den foreslåede ændring vil Flygtningenævnet få kompetence til at behandle klager over afgørelser, der er afgjort i af Udlændingestyrelsen i asylgrænseproceduren efter den foreslåede § 37 o, stk. 1 eller stk. 2.

Flygtningenævnet vil med den foreslåede bestemmelse få kompetence til at behandle klager over sager, der er afgjort i asylgrænseproceduren. Det vil omfatte klager over afvisning af en ansøgning som uantagelig samt sager, der er realitetsbehandlet i asylgrænseproceduren.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3.2.2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af den foreslåede klageordning i asylgrænseproceduren.

Til nr. 45

Det fremgår af § 53 a, stk. 2, 1. pkt., i udlændingeloven, at klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelse, afvises.

Det foreslås, at der i § 53 a, stk. 2, 1. pkt. indsættes efter »eller 5 b, «: »samt sager afgjort efter § 37 o, stk. 1 eller 2,«.

Den foreslåede ændring vil indebære, at en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse efter den foreslåede § 37 o, stk. 1 eller 2, skal indgives til Udlændingestyrelsen senest 7 dage efter, at udlændingen har fået meddelelse om Udlændingestyrelsens afgørelse. Ændringen vil endvidere betyde, at klager, der indgives herefter, vil blive afvist.

Til nr. 46

Det fremgår af udlændingelovens § 53 a, stk. 2, 6. pkt., at påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-3, 5 og 6, har opsættende virkning.

Det foreslås, at § 53 a, stk. 2, 6. pkt., der bliver 7. pkt., affattes således: »Påklage af afgørelser som nævnt i stk. 1, nr. 2, 3, 5 og 6, har opsættende virkning.«

Den foreslåede ændring er en konsekvensændring af lovforslagets § 1, nr. 6, hvori det foreslås at indsætte et nyt stk. 3 i § 33 b i udlændingeloven, hvorefter en klage over afvisning eller overførsel efter § 29 a, jf. § 53 a, stk. 1, nr. 1, (AM-forordningen) ikke længere automatisk skal tillægges opsættende virkning, men efter anmodning til Flygtningenævnet skal kunne tillægges opsættende virkning.

Der henvises i øvrigt til § 1, nr. 6, for en nærmere beskrivelse af dette.

Til nr. 47

Det fremgår af § 53 a, stk. 2, 6. pkt., i udlændingeloven, påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-3, 5 og 6, har opsættende virkning. Det fremgår af 7. pkt., at 6. pkt. ikke finder anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter bl.a. reglerne i kapitel 5 b (om afvisning af visse ansøgninger om opholdstilladelse efter § 7).

Det foreslås i § 53 a, stk. 2, 7. pkt., der bliver til 8. pkt., at ændre »6. pkt.« til »7. pkt.«

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den foreslåede ændring i § 1, nr. 44, hvori det foreslås at nyaffatte 6. pkt. i § 53 a, stk. 2 således at klager over sager afgjort i medfør af AM-forordningen ikketillægges opsættende virkning, og vil ikke medføre materielle ændringer af § 52 a, stk. 2, 7. pkt., der bliver til 8. pkt.

Til nr. 48fh

Udlændingelovens § 58 b, stk. 1 definerer, hvad der forstås ved den gældende Eurodac-forordning, mens bestemmelsens stk. 2 definerer begrebet Eurodac-systemet.

Det følger således af bestemmelsen, at der ved Eurodac-forordningen i udlændingeloven forstås Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (omarbejdning) med senere ændringer

Det foreslås således, at § 58 b, stk. 1, i udlændingeloven, affattes således, »Stk. 1. Ved Eurodac-forordningen i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2024/1358 med henblik på en effektiv anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 og (EU) 2024/1350 og Rådets direktiv 2001/55/EF og på identificering af tredjelandssstatsborgere og statsløse med ulovligt ophold og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/818 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013.«

Med den foreslåede nyaffattelse af udlændingelovens § 58 b, stk. 1, erstattes den hidtil gældende Eurodac-forordning og gennemføres den nye Eurodac-forordning i dansk ret.

Forslaget vil indebære, at der ved alle henvisninger i udlændingeloven til Eurodac-forordningen fremover vil forstås Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2024/1358 af 14. maj 2024.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.1.1 og 3.6.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 49

Efter § 58 c, stk. 1, i udlændingeloven, må fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 34, kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 1.

AM-forordningens artikel 51 regulerer udveksling af oplysninger og svarer i sit indhold i al væsentlighed til Dublinforordningens artikel 34.

Det foreslås tre steder i § 58 c, stk. 1, at ændre »Dublinforordningens artikel 34« til: »AM-forordningens artikel 51«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 3, hvorefter AM-forordningen gennemføres i dansk ret og Dublinforordningens gennemførelse i dansk ret ophæves.

Indholdet i de enkelte stykker i AM-forordningens artikel 51 svarer til indholdet i de enkelte stykker i Dublinforordningens artikel 34. Henvisningen til AM-forordningens artikel 51, stk. 7, vil således ikke i sig selv medføre materielle ændringer i forhold til Dublinforordningens artikel 34, stk. 7, ud over de enkelte materielle ændringer, der foretages med den nye artikel 51 i AM-forordningen i forhold til udveksling af oplysninger.

Til nr. 50

Efter udlændingelovens § 58 d, stk. 1, kan udlændinge- og integrationsministeren fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, VIS-forordningen, visumkodeksen, Dublinforordningen og Eurodac-forordningen, jf. dog stk. 2. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end politiet efter § 58 j, stk. 1-3, kan videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Det foreslås, at udlændingelovens § 58 d stk. 1, 2. pkt., ændres således, at udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilken myndighed der efter §§ 58 i og 58 j kan videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Den foreslåede ændring vil betyde, at udlændinge- og integrationsministeren vil kunne fastsætte bestemmelser om, hvorvidt det er politiet, Udlændingestyrelsen, Hjemrejsestyrelsen eller eventuelt en anden myndighed, der efter §§ 58 i og 58 j kan videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Ændringen er en konsekvens af de foreslåede ændringer af udlændingelovens § 58 i, jf. lovforslagets § 1, nr. 51-62, og udlændingelovens § 58 j, jf. lovforslagets § 1, nr. 63-75, hvori det foreslås bl.a., at politiet skrives ud af bestemmelserne.

Baggrunden for ændringen er, at det med den nye Eurodac-forordning bliver muligt for flere myndigheder at få adgang til Eurodac-systemet, og det bliver derfor muligt for andre myndigheder end politiet at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system. Den endelige fordeling af, hvilke oplysninger de enkelte myndigheder skal kunne videregive til Eurodac-systemet vil blive fastlagt i forbindelse med den praktiske implementering af Eurodac-forordningen og efter aftale mellem Justitsministeriet og Udlændinge- og Integrationsministeriet.

Det bemærkes i den forbindelse, at efter kongelige resolution af 10. september 2019, jf. bekendtgørelse nr. 946 af 12. september 2019 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene, har udlændingemyndigheder ressourceansvaret for registrering af asylansøgere. Efter aftale mellem Justitsministeriet og Udlændinge- og Integrationsministeriet varetager politiet imidlertid den indledende asylregistrering, herunder i Center Sandholm, indtil videre.

Der henvises til pkt. 3.6.2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 51

Efter udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., videregiver politiet straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til det centrale Eurodac-system.

Det foreslås, at udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., affattes således, at der straks videregives fingeraftryk og personfotografi, der er optaget af en udlænding over 6 år i medfør af § 40 a, stk. 1, og § 40 b, stk. 1, og stk. 2, nr. 1-3, til det centrale Eurodac-system.

Den foreslåede ændring indebærer bl.a., at reglerne for optagelse og videregivelse af biometriske oplysninger til Eurodac vil finde anvendelse for udlændinge, der er fyldt 6 år. Aldersgrænsen sænkes således fra de nuværende regler, hvorefter udlændingen skal være fyldt 14 år.

Det bemærkes, at der efter den nye Eurodac-forordningens artikel 14 skal tages særlige hensyn i forhold til optagelse af biometri for mindreårige. Det følger af bestemmelsen bl.a., at biometriske oplysninger for mindreårige, som er fyldt 6 år, skal optages af medarbejdere, der er særligt uddannet i at optage mindreåriges biometriske oplysninger på en børnevenlig måde og med fuld respekt for barnets tarv og de garantier, der er fast i FN's Børnekonvention. Såfremt der er usikkerhed om, hvorvidt et barn er under 6 år, og der ikke foreligger dokumentation for barnets alder, skal medlemsstatens kompetente myndigheder anse barnet for at være under 6 år.

Det forudsættes med den foreslående ordning, at optagelse af biometri af mindreårige i vil skulle ske i overensstemmelse med forordningens artikel 14. Det vil således være en forudsætning, at relevante myndigheder vil skulle have adgang til personale, der vil kunne varetage opgaverne relateret til mindreårige.

Den foreslåede ændring indebærer endvidere, at der til Eurodac-systemet ikke alene vil skulle videregives fingeraftryk optaget i medfør af udlændingelovens § 40 a, stk. 1, men også vil skulle videregives personfotografi optaget i medfør af udlændingelovens § 40 b, stk. 1, og stk. 2, nr. 1-3.

Der henvises i den forbindelse til de foreslåede ændringer af udlændingelovens §§ 40 a og b, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, 16, 17, 21 og 23, hvori det bl.a. foreslås, at der skal optages fingeraftryk og personfotografi af en udlænding, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, og af udlændinge, der opholder sig ulovligt i Danmark. Efter lovforslaget vil således også biometriske oplysninger optaget af sådanne persongrupper skulle videregives til Eurodac-systemet.

Den foreslåede ændring indebærer desuden, at ikke alene politiet vil kunne videregive oplysninger til Eurodac-systemet, idet politiet er skrevet ud af bestemmelsen. Baggrunden for ændringen er, at det med den nye Eurodac-forordning bliver muligt for flere myndigheder at få adgang til Eurodac-systemet, og det bliver derfor muligt for andre myndigheder end politiet at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system. Der henvises i den forbindelse til den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 d, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 50, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilken myndighed der bl.a. efter § 58 i vil kunne videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.2.2, 3.6.2.3, 3.6.2.2.3 og 3.6.2.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 52

Efter udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., videregiver politiet straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til det centrale Eurodac-system. Politiet kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til Eurodac-systemet med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udlændingen er statsborger i et andet EU-land eller et tredjeland, om hvilket der er fastsat nærmere regler i medfør af § 58 e.

Det foreslås, at udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 2. pkt., ophæves, og at »og 2.« udgår i 3. pkt.

Den foreslåede ændring, hvorefter 2. pkt. i udlændingelovens § 58 i, stk. 1, ophæves, er en konsekvens af, at udlændingelovens § 58 i, stk. 4, foreslås nyaffattet, jf. lovforslagets § 1, nr. 60, hvorefter det vil blive obligatorisk at videregive fingeraftryk optaget af udlændinge, som opholder sig ulovligt her i landet, til det centrale Eurodac-system.

Der vil således ikke være behov for, at fingeraftryk optaget af udlændinge, som opholder sig ulovligt her i landet, vil skulle videregives til det centrale Eurodac-system med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Den foreslåede ændring af 3. pkt., hvorefter »og 2.« udgår af bestemmelsen er en konsekvens af ophævelsen af 2. pkt. i udlændingelovens § 58 i, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.2.2 og 3.6.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 53

Efter udlændingelovens § 58 i, stk. 2, videregiver politiet sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, til det central Eurodac-system oplysninger om 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, 2) udlændingens køn, 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer, 4) datoen for optagelse af udlændingens fingeraftryk, 5) operatørens brugernavn og 6) datoen for udlændingens ankomst, hvis der er tale om en overførsel efter artikel 22 i Dublinforordningen.

Det foreslås, at der i 58 i, stk. 2, efter »§ 40 a, stk. 1, nr. 1,« indsættes »og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 1,« og »videregiver politiet« ændres til »videregives«.

Den foreslåede indsættelse af »og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 1,« er en konsekvens af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 51, hvori bl.a. § 40 b, stk. 1, skrives ind i § 58 i, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede ændring indebærer desuden, at ikke alene politiet vil kunne videregive oplysninger til Eurodac-systemet, idet politiet er skrevet ud af bestemmelsen. Baggrunden for ændringen er, at det med den nye Eurodac-forordning bliver muligt for flere myndigheder at få adgang til Eurodac-systemet, og det bliver derfor muligt for andre myndigheder end politiet at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system. Der henvises i den forbindelse til den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 d, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 50, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilken myndighed der bl.a. efter § 58 i vil kunne videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Der henvises i øvrigt pkt. 3.6.2.2, og 3.6.2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 54

Efter udlændingelovens § 58 i, stk. 2, videregiver politiet sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, til det central Eurodac-system oplysninger om 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, 2) udlændingens køn, 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer, 4) datoen for optagelse af udlændingens fingeraftryk, 5) operatørens brugernavn og 6) datoen for udlændingens ankomst, hvis der er tale om en overførsel efter artikel 22 i Dublinforordningen.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 i, stk. 2, nr. 1, efter »opholdstilladelse efter § 7« indsættes »eller meddelelse af opholdstilladelse efter § 8«.

Efter den foreslåede ændring vil således også oplysninger om, hvornår en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8 (kvoteflygtning) er meddelt den pågældende udlænding skulle videregives til Eurodac-systemet.

Baggrunden for ændringen er, at biometriske oplysninger optaget af kvoteflygtninge efter den nye Eurodac-forordning fremover vil skulle optages og videregives til Eurodac-systemet.

Til nr. 55

Efter udlændingelovens § 58 i, stk. 2, videregiver politiet sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, til det central Eurodac-system oplysninger om 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, 2) udlændingens køn, 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer, 4) datoen for optagelse af udlændingens

fingeraftryk, 5) operatørens brugernavn og 6) datoen for udlændinges ankomst, hvis der er tale om en overførsel efter artikel 22 i Dublinforordningen.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 i, stk. 2, nr. 4, indsættes efter »fingeraftryk«: »og personfotografi«, og at »og« i nr. 5 ændres til »,«.

For så vidt angår ændringen af nr. 4 betyder det, at også datoen for optagelsen af udlændingens personfotografi vil skulle videregives til Eurodac-systemet. Der henvises i den forbindelse til ændringen af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., hvorefter optaget personfotografi vil skulle videregives til Eurodac-systemet, jf. lovforslagets § 1, nr. 51.

Den foreslåede ændring af nr. 5, hvorefter »og« ændres til et komma, er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 56, hvori det foreslås at indsætte en række nye numre i udlændingelovens § 58 i, stk. 2.

Til nr. 56

Efter udlændingelovens § 58 i, stk. 2, videregiver politiet sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, til det central Eurodac-system oplysninger om 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, 2) udlændingens køn, 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer, 4) datoen for optagelse af udlændingens fingeraftryk, 5) operatørens brugernavn og 6) datoen for udlændinges ankomst, hvis der er tale om en overførsel efter artikel 22 i Dublinforordningen.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 i, stk. 2, efter nr. 5 indsættes som nye numre, 6) dato for videregivelsen af oplysninger til Eurodac, 7) udlændingens efternavn og fornavn, fødenavn og tidligere anvendte navne samt eventuelle kaldenavne, som kan registreres særskilt, 8) udlændingens nationalitet, 9) udlændingens fødselsdato, 10) udlændingens fødested, 11) hvis det forefindes, identitetsdokumentets eller rejsedokumentets type og nummer, udstedelseslandets kode på tre bogstaver og dette dokumentets udløbsdato, 12) hvis der forefindes, en scannet farvekopi af et identitets- eller rejsedokument med angivelse af dets ægthed, eller, hvis dette forefindes, et andet dokument, der letter identifikationen af udlændingen, med angivelse af dets ægthed, 13) hvis der er udstedt et visum, hvilken medlemsstat der har udstedt eller forlænget visummet, eller på hvis vegne visummet er udstedt og visumansøgningsnummeret, og 14) hvis udlændingen udgør en trussel mod den indre sikkerhed.

Den foreslåede ændring har til formål at gennemføre Eurodac-forordningens artikel 17, stk. 1, artikel 22, stk. 1 og 2, artikel 23, stk. 1 og 2, og artikel 24, stk. 1 og 2, hvorefter flere oplysninger af udlændinge vil skulle optages og videregives til Eurodac-systemet.

Ændringen indebærer, at oplysningerne angivet i de foreslåede nr. 6)-14) fremadrettet også vil skulle videregives til Eurodac-systemet. Der tilsigtes ikke nogen ændringer af proceduren for videregivelse af oplysninger til Eurodac.

Det bemærkes for så vidt angår den foreslåede nr. 7, hvorefter der vil skulle videregives oplysninger om efternavn og fornavn, fødenavn og tidligere anvendte navne samt eventuelle kaldenavne, at i tilfælde af, at udlændingen har flere fornavne, efternavne, fødenavne eller nationaliteter vil alle disse skulle registreres.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.2.2 og 3.6.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 57

Efter udlændingelovens § 58 i, stk. 2, nr. 6, skal politiet sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver til det centrale Eurodac-system oplysninger om datoen for udlændingens ankomst, hvis der er tale om en overførsel efter artikel 22 i Dublinforordningen.

Det foreslås i udlændingelovens § 58 i, stk. 2, nr. 6, at ændre »artikel 22« til »besvarelse af en anmodning om overtagelse, jf. artikel 40«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 3, hvorefter AM-forordningen gennemføres i dansk og erstatter Dublinforordningen.

Den foreslåede ændring vil endvidere indebære en sproglig præcisering af bestemmelsen, idet det ud fra den nuværende ordlyd kan fremstå som om, at der er tale om overførsel af asylansøgere. Der er imidlertid rettelig tale om en medlemsstats besvarelse af en anmodning om overtagelse. Udlændingelovens § 58 i, stk. 2, nr. 6, omhandler således mere præcist den situation, hvor en asylansøger ankommer til den ansvarlige medlemsstat som følge af en overførsel i medfør af en afgørelse efter anmodning om tilbagetagelse som omhandlet i AM-forordningens artikel 40 og tidligere Dublinforordningens artikel 22.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.3.1.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en nærmere beskrivelse af AM-forordningens artikel 40.

Til nr. 58

Efter udlændingelovens § 58 i, stk. 3, videregiver politiet sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, til det centrale Eurodac-system oplysninger om 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og 2) de i stk. 2, nr. 2-5, nævnte oplysninger.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 i, stk. 3, efter »§ 40 a, stk. 1, nr. 2,« indsættes »og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1,«, og at »videregiver politiet« ændres til »videregives«.

Den foreslåede indsættelse af »og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1« er en konsekvens af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 51, hvori bl.a. § 40 b, stk. 2, nr. 1, skrives ind i § 58 i, stk. 1, 1. pkt.

Det bemærkes, at bestemmelsen således vedrører videregivelse af fingeraftryk og personfotografi af udlændinge, der pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller som forbliver her i landet uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og udsendelsen på grundlag af en afgørelse om afvisning, jf. § 28.

Den foreslåede ændring indebærer desuden, at ikke alene politiet vil kunne videregive oplysninger til Eurodac-systemet, idet politiet er skrevet ud af bestemmelsen. Baggrunden for ændringen er, at det med den nye Eurodac-forordning bliver muligt for flere myndigheder at få adgang til Eurodac-systemet, og det bliver derfor muligt for andre myndigheder end politiet at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system. Der henvises i den forbindelse til den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 d, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 50, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilken myndighed der bl.a. efter § 58 i vil kunne videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.2.2 og 3.6.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 59

Efter udlændingelovens § 58 i, stk. 3, videregiver politiet sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, til det centrale Eurodac-system oplysninger om 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og 2) de i stk. 2, nr. 2-5, nævnte oplysninger.

Det foreslås, at nr. 2-5 i udlændingelovens § 58 i, stk. 3, nr. 2, ændres til nr. 2-12 og 14.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 i, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 56, hvori det foreslås at indsætte en række nye numre i udlændingelovens § 58 i, stk. 2. Oplysningerne angivet i disse nye numre skal efter den nye Eurodac-forordning også videregives til Eurodac-systemet for udlændinge, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller som forbliver her i landet uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og udsendelsen på grundlag af en afgørelse om afvisning, jf. § 28.

Til nr. 60

Efter udlændingelovens § 58 i, stk. 4, videregiver politiet sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til det centrale det Eurodac-system oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Det foreslås, at udlændingelovens § 58 i, stk. 4, affattes således, at sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 5, og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, videregives til det centrale Eurodac-system de i stk. 2, nr. 2-12 og 14, nævnte oplysninger.

Den foreslåede ændring indebærer bl.a., at henvisningen til udlændingelovens § 40 a, stk. 2, nr. 1, ændres til en henvisning til § 40 a, stk. 1, nr. 5. Ændringen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 16 og 17, hvori det foreslås at optagelse af fingeraftryk for udlændinge, der opholder sig ulovligt i Danmark, flyttes fra udlændingelovens § 40 a, stk. 2, nr. 1, til § 40 a, stk. 1, nr. 5.

De foreslåede indsættelse af personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, er en konsekvens af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 51, hvori bl.a. § 40 b, stk. 2, nr. 2, skrives ind i § 58 i, stk. 1, 1. pkt.

Det bemærkes, at bestemmelsen således vedrører videregivelse af fingeraftryk og personfotografi af udlændinge, der opholder sig ulovligt i Danmark.

Den foreslåede ændring indebærer endvidere, at de oplysninger, der efter udlændingelovens § 58 i, stk. 2, nr. 2-12 og 14, skal videregives til Eurodac-systemet om asylansøgere tilsvarende vil skulle videregives til Eurodac-system for så vidt angår udlændinge, der opholder sig ulovligt i Danmark. Baggrunden herfor er, at oplysningerne angivet i disse nye numre efter den nye Eurodac-forordning også vil skulle videregives til Eurodac-systemet for udlændinge, der opholder sig ulovligt i Danmark.

Den foreslåede ændring indebærer desuden, at ikke alene politiet vil kunne videregive oplysninger til Eurodac-systemet, idet politiet er skrevet ud af bestemmelsen. Baggrunden for ændringen er, at det med den nye Eurodac-forordning bliver muligt for flere myndigheder at få adgang til Eurodac-systemet, og det bliver derfor muligt for andre myndigheder end politiet at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system. Der henvises i den forbindelse til den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 d, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 50, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilken myndighed der bl.a. efter § 58 i vil kunne videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.2.2 og 3.6.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 61

Udlændingelovens § 58 i indeholder ikke i dag bestemmelse om, hvilke oplysninger, der sammen med biometriske oplysninger optaget af udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, skal videregives til Eurodac-systemet.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 efter stk. 4 indsættes et nyt *stk. 5*, hvorefter der sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 3, videregives til det centrale Eurodac-system oplysninger om oprindelsesmedlemsstat, sted og dato for ilandsætningen og de i stk. 2, nr. 2-12 og 14, nævnte oplysninger.

Forslaget har til formål at gennemføre den nye Eurodac-forordningens artikel 24, hvorefter en række oplysninger af alle udlændinge over 6 år, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, skal videregives til Eurodac-systemet.

Bestemmelsen fastsætter således, hvilke oplysninger der vil skulle videregives til Eurodac-systemet i tilfælde af, at en udlænding ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation. Ændringen indebærer, at de oplysninger, der efter udlændingelovens § 58 i, stk. 2, nr. 2-12 og 14, skal videregives til Eurodac-systemet om asylansøgere, tilsvarende vil skulle videregives til Eurodac-system for så vidt angår udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.2.2 og 3.6.2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 62

Efter udlændingelovens § 58, stk. 5, modtager og kontrollerer politiet oplysninger modtaget fra det centrale Eurodac-system.

Det foreslås, at udlændingelovens § 58, stk. 5, affattes således, at oplysninger, der modtages fra det centrale Eurodac-system, kontrolleres.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at gennemføre den ny Eurodac-forordnings artikel 38, stk. 4 og 5, om gennemførelser af sammenligninger. Bestemmelsen vil således skulle forstås i overensstemmelse med den ny Eurodac-forordnings bestemmelser.

Det betyder bl.a., at en fingeraftryksekspert om nødvendigt skal kontrollere de sammenligninger, der modtages fra Eurodac-systemet. Det betyder endvidere bl.a., at modtagne sammenligninger, der alene er baseret på ansigtsbillede, skal kontrolleres.

Til nr. 63

Det fremgår af udlændingelovens § 58 j, stk. 1, 1. pkt., at såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1-3, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 j, stk. 1, 1. pkt., efter »fingeraftryk« indsættes »og i medfør af § 40 b, stk. 1, har fået optaget personfotografi«, og »videregiver politiet« ændres til »videregives«.

Den foreslåede indsættelse af optagelse af personfotografi efter § 40 b, stk. 1, er en konsekvens af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 51, hvori bl.a. § 40 b, stk. 1, skrives ind i § 58 i, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede ændring indebærer endvidere, at ikke alene politiet vil kunne videregive oplysninger til Eurodac-systemet, idet politiet er skrevet ud af bestemmelsen. Baggrunden for ændringen er, at det med den nye Eurodac-forordning bliver muligt for flere myndigheder at få adgang til Eurodac-systemet, og det bliver derfor muligt for andre myndigheder end politiet at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system. Der henvises i den forbindelse til den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 d, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 50, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilken myndighed der bl.a. efter § 58 i vil kunne videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Til nr. 64

Det fremgår af udlændingelovens § 58 j, stk. 1, 1. pkt., at såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1-3, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Det samme gælder, hvis en opholdstilladelse som nævnt i 1. pkt. inddrages, bortfalder eller nægtes forlænet.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 j, stk. 1, 2. pkt., ændres »som nævnt i 1. pkt.« til »efter § 7, stk. 1-3, og § 8, stk. 1-3,«.

Den foreslåede ændring indebærer, at også oplysninger om inddragelse, bortfald og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 8, stk. 1-3, (kvoteflygtning) vil skulle videregives til det central Eurodac-system.

Til nr. 65

Det fremgår af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 3. pkt., at modtager politiet oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det

centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået beskyttelse, ikke længere har en sådan beskyttelse eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 j, stk. 1, 3. pkt., ændres »Modtager politiet« til »Modtages der«, efter »fingeraftryk« indsættes »og i medfør af § 40 b, stk. 1, har fået optaget personfotografi«, og »videregiver politiet« ændres til »videregives«.

Den foreslåede indsættelse af optagelse af personfotografi efter § 40 b, stk. 1, er en konsekvens af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 51, hvori bl.a. § 40 b, stk. 1, skrives ind i § 58 i, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede ændring indebærer endvidere, at ikke alene politiet vil kunne videregive oplysninger til Eurodac-systemet, idet politiet er skrevet ud af bestemmelsen. Baggrunden for ændringen er, at det med den nye Eurodac-forordning bliver muligt for flere myndigheder at få adgang til Eurodac-systemet, og det bliver derfor muligt for andre myndigheder end politiet at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system. Der henvises i den forbindelse til den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 d, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 50, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilken myndighed der bl.a. efter § 58 i vil kunne videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Til nr. 66

Det fremgår af udlændingelovens § 58 j, stk. 1, at såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1-3, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Det samme gælder, hvis en opholdstilladelse som nævnt i 1. pkt. inddrages, bortfalder eller nægtes forlænget. Modtager politiet oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået beskyttelse, ikke længere har en sådan beskyttelse eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Det foreslås i udlændingelovens § 58 j, stk. 1, 4. pkt., at ændre »er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk« til »for udlændinge, der har søgt om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for videregivelsen af udlændingens fingeraftryk eller personfotografi eller der for udlændinge, der er meddelt

opholdstilladelse efter § 8, stk. 1-3, er gået mere end 5 år fra videregivelsen af udlændingens fingeraftryk eller personfotografi».

Det betyder, at 1.-3. pkt. ikke finder anvendelse, når der udlændinge, der har søgt om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for videregivelsen af udlændingens fingeraftryk eller personfotografi eller der for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 1-3, er gået mere end 5 år fra videregivelsen af udlændingens fingeraftryk eller personfotografi.

Den foreslåede ændring for så vidt angår indsættelse af personfotografi i bestemmelsen er en konsekvens af de foreslåede ændringer af § 58 j, stk. 1, 1. og 3. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. O og Q, hvori personfotografi indsættes i bestemmelserne.

Den foreslåede ændring indebærer endvidere, at udlændingelovens § 58 j, stk. 1, 1.-3. pkt. om videregivelse af biometriske oplysninger for udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1-3, til Eurodac-systemet ikke vil finde anvendelse efter 10 år fra tidspunktet for videregivelsen af oplysningerne. Oplysningerne vil således på dette tidspunkt skulle slettes. Dette er i modsætning til, hvad der gælder i dag, hvor oplysningerne skal slettes 10 år efter optagelsen af oplysningerne.

Den foreslåede ændring indebærer herudover, at udlændingelovens § 58 j, stk. 1, 1.-3. pkt. om videregivelse af biometriske oplysninger for udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, stk. 1-3 (kvoteflygtningen), til Eurodac-systemet ikke vil finde anvendelse efter 5 år fra tidspunktet for videregivelsen af oplysningerne. Oplysningerne vil således på dette tidspunkt skulle slettes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 67

Efter udlændingelovens § 58 j, stk. 2, videregiver politiet, hvis politiet bliver bekendt hermed, de oplysninger, der fremgår af bestemmelsens nr. 1-3, til det centrale Eurodac-system om en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 j, stk. 2, ændres »Bliver politiet bekendt hermed, videregiver politiet følgende oplysninger« til »Følgende oplysninger videregives«, og efter »fingeraftryk« indsættes »og i medfør af § 40 b, stk. 1, har fået optaget personfotografi«.

Det betyder, at følgende oplysninger videregives til det centrale Eurodac-system om en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk og i medfør af § 40 b, stk. 1, har fået

optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt.: 1) Udlændingens ankomstdato, for så vidt angår udlændinge, der er overført her til landet i medfør af artikel 25 i Dublinforordningen, 2) udlændingens udrejsedato, for så vidt angår udlændinge, som er blevet udsendt af EU-landenes område eller har forladt dette, og 3) datoen for registreringen af udlændingen som asylansøger, hvis Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, jf. § 48 e, stk. 2, og denne afgørelse træffes efter artikel 17, stk. 1, i Dublinforordningen.

Den foreslåede indsættelse af optagelse af personfotografi efter § 40 b, stk. 1, er en konsekvens af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 51, hvori bl.a. § 40 b, stk. 1, skrives ind i § 58 i, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede ændring indebærer endvidere, at ikke alene politiet vil kunne videregive oplysninger til Eurodac-systemet, idet politiet er skrevet ud af bestemmelsen. Baggrunden for ændringen er, at det med den nye Eurodac-forordning bliver muligt for flere myndigheder at få adgang til Eurodac-systemet, og det bliver derfor muligt for andre myndigheder end politiet at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system. Der henvises i den forbindelse til den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 d, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 50, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilken myndighed der bl.a. efter § 58 i vil kunne videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Til nr. 68

Udlændingelovens § 58 j, stk. 2, nr. 1, regulerer, hvilke oplysninger politiet skal videregive til det centrale Eurodac-system.

Det foreslås i udlændingelovens § 58 j, stk. 2, nr. 1, at ændre »artikel 25« til »artikel 41«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 3, hvorefter AM-forordningen gennemføres i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.3.17 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en beskrivelse af AM-forordningens artikel 41.

Til nr. 69

Det følger af udlændingelovens § 58 j, stk. 2, at bliver politiet bekendt hermed, videregiver politiet følgende oplysninger til det centrale Eurodac-system om en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt.: 1) Udlændingens ankomstdato, for så vidt angår udlændinge, der er overført her til landet i

medfør af artikel 25 i Dublinforordningen, 2) udlændingens udrejsedato, for så vidt angår udlændinge, som er blevet udsendt af EU-landenes område eller har forladt dette, og 3) datoen for registreringen af udlændingen som asylansøger, hvis Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, jf. § 48 e, stk. 2, og denne afgørelse træffes efter artikel 17, stk. 1, i Dublinforordningen.

Det foreslås, at udlændingelovens § 58 j, stk. 2, nr. 2, ophæves, og i stedet indsættes to nye numre, hvorefter der til Eurodac-systemet skal videregives oplysninger om: 2) den ansvarlige medlemsstat for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i henhold til AM-forordningen, når det er blevet fastlagt, og 3) hvis ansvaret for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse overdrages til en anden medlemsstat i henhold til AM-forordningens artikel 37, stk. 1.

Den foreslåede ændring, hvorefter nr. 2 i udlændingelovens § 58 j stk. 2, ophæves, er en konsekvens af, at der i udlændingelovens § 58 j, foreslås indsat et stk. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 75, hvorefter oplysninger om, at en udlænding har forladt landet i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, skal opdateres i det centrale Eurodac-system med angivelse af den dato, hvor udlændingen forlod landets område.

Den foreslåede nr. 2 har til formål at gennemføre den nye Eurodac-forordnings artikel 16, stk. 1, hvorefter der til Eurodac skal videregives oplysninger om, hvem der er den ansvarlige medlemsstat for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i henhold til AM-forordningen, når dette er blevet fastlagt, jf. stk. 1, 1. afsnit, og hvis en medlemsstat bliver ansvarlig, fordi der er rimelige grunde til at antage, at ansøgeren udgør en trussel mod den indre sikkerhed i overensstemmelse med artikel 16, stk. 4 i AM-forordningen, jf. stk. 1, 2. afsnit.

Den foreslåede nr. 3 har til formål at gennemføre den nye Eurodac-forordnings artikel 16, stk. 3, hvorefter der til Eurodac skal videregives oplysninger om, hvis ansvaret for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse overdrages til en anden medlemsstat i henhold til AM-forordningens artikel 37, stk. 1.

Det bemærkes, at bestemmelserne alene omfatter ansøgere om international beskyttelse i medfør af den nye Eurodac-forordningens artikel 15-17.

Der tilsigtes med forslaget alene en udvidelse af, hvilke oplysninger der skal registres i Eurodac, og ikke en ændring af proceduren for videregivelsen af oplysninger til Eurodac.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 70

Udlændingelovens § 58 j, stk. 2, nr. 3, regulerer, hvilke oplysninger politiet skal videregive til det centrale Eurodac-system.

Det foreslås i udlændingelovens § 58 j, stk. 2, nr. 3, der bliver nr. 4, ændres »artikel 17, stk. 1,« til »artikel 35«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 3, hvorefter AM-forordningen gennemføres i dansk ret.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.5.3.14 i lovforslagets almindelige bemærkninger for en beskrivelse af AM-forordningens artikel 35.

Til nr. 71

Det fremgår af udlændingelovens § 58 j, stk. 3, 1. pkt., at såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 j, stk. 3, 1. pkt., efter »fingeraftryk« indsættes »og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1, har fået optaget personfotografi«, og »videregiver politiet« ændres til »videregives«.

Den foreslåede indsættelse af optagelse af personfotografi efter § 40 b, stk. 2, nr. 1, er en konsekvens af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 50, hvori bl.a. § 40 b, stk. 2, nr. 1-3, skrives ind i § 58 i, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede ændring indebærer endvidere, at ikke alene politiet vil kunne videregive oplysninger til Eurodac-systemet, idet politiet er skrevet ud af bestemmelsen. Baggrunden for ændringen er, at det med den nye Eurodac-forordning bliver muligt for flere myndigheder at få adgang til Eurodac-systemet, og det bliver derfor muligt for andre myndigheder end politiet at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system. Der henvises i den forbindelse til den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 d, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 51, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilken myndighed der bl.a. efter § 58 i vil kunne videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 72

Det fremgår af udlændingelovens § 58 j, stk. 3, 2. pkt., at modtager politiet oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 j, stk. 3, 2. pkt., ændres »Modtager politiet« til »Modtages der«, efter »fingeraftryk« indsættes »og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1, har fået optaget personfotografi«, og »videregiver politiet« ændres til »videregives«.

Det betyder, at modtages der oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregives oplysning herom til det centrale Eurodac-system.

Den foreslåede indsættelse af optagelse af personfotografi efter § 40 b, stk. 2, nr. 1, er en konsekvens af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 50, hvori bl.a. § 40 b, stk. 2, nr. 1-3, skrives ind i § 58 i, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede ændring indebærer endvidere, at ikke alene politiet vil kunne videregive oplysninger til Eurodac-systemet, idet politiet er skrevet ud af bestemmelsen. Baggrunden for ændringen er, at det med den nye Eurodac-forordning bliver muligt for flere myndigheder at få adgang til Eurodac-systemet, og det bliver derfor muligt for andre myndigheder end politiet at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system. Der henvises i den forbindelse til den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 d, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 51, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilken myndighed der bl.a. efter § 58 i vil kunne videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Til nr. 73

Det fremgår af udlændingelovens § 58 i, stk. 3, 3. pkt., at bliver politiet bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 j, stk. 3, 3. pkt., ændres »Bliver politiet bekendt med« til »Oplysning om«, efter »fingeraftryk« indsættes »og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1, har fået optaget personfotografi«, og »videregiver politiet oplysning herom« til »videregives«.

Det betyder, at oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til

det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregives oplysning herom til det centrale Eurodac-system.

Den foreslåede indsættelse af optagelse af personfotoграфи efter § 40 b, stk. 2, nr. 1, er en konsekvens af den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 i, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 50, hvori bl.a. § 40 b, stk. 2, nr. 1-3, skrives ind i § 58 i, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede ændring indebærer endvidere, at ikke alene politiet vil kunne videregive oplysninger til Eurodac-systemet, idet politiet er skrevet ud af bestemmelsen. Baggrunden for ændringen er, at det med den nye Eurodac-forordning bliver muligt for flere myndigheder at få adgang til Eurodac-systemet, og det bliver derfor muligt for andre myndigheder end politiet at videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system. Der henvises i den forbindelse til den foreslåede ændring af udlændingelovens § 58 d, stk. 1, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 51, hvorefter udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte bestemmelser om, hvilken myndighed der bl.a. efter § 58 i vil kunne videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.

Til nr. 74

Det fremgår af udlændingelovens § 58 j, stk. 3, at såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Modtager politiet oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Bliver politiet bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 18 måneder fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Det foreslås, at i udlændingelovens § 58 j, stk. 3, 4. pkt., ændres »18 måneder fra tidspunktet for optagelsen« til »5 år fra tidspunktet for videregivelsen«, og efter »fingeraftryk« indsættes »og personfotoграфи«.

Det betyder, at 1.-3. pkt. ikke finder anvendelse, når der er forløbet mere end 5 år fra tidspunktet for videregivelsen af udlændingens fingeraftryk og personfotoграфи.

Den foreslåede ændring for så vidt angår indsættelse af personfotografi i bestemmelsen er en konsekvens af de foreslåede ændringer af § 58 j, stk. 3, 1.-3. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. W-Y, hvori personfotografi indsættes i bestemmelserne.

Den foreslåede ændring indebærer, at lagringsperioden for biometriske oplysninger videregivet til Eurodac-systemet efter udlændingelovens § 58 j, stk. 3, 1.-3. pkt., ændres fra 18 måneder til 5 år. Oplysningerne vil således på dette tidspunkt skulle slettes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 75

Udlændingelovens § 58 j indeholder ikke i dag bestemmelse om videregivelse og sletning af oplysninger vedrørende udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, og udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet.

Det foreslås, at der i udlændingelovens § 58 j efter stk. 3 indsættes tre nye stykker.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 3, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregives oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Modtages der oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 3, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregives oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 3, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregives til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 5 år fra tidspunktet for videregivelsen af udlændingens fingeraftryk og personfotografi.

Forslaget indebærer, at udlændingelovens regler om videregivelse af biometriske oplysninger i en række situationer også vil finde anvendelse for udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, og som i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, og § 40 b, stk. 2, nr. 3, har fået optaget fingeraftryk og personfotografi.

Efter forslaget vil de biometriske oplysninger kunne lagres i 5 år fra den dato, hvor de biometriske oplysninger bliver videregivet til det centrale Eurodac-system. Oplysningerne vil herefter skulle slettes.

Det følger af det foreslåede *stk. 5*, at såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 5, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregives oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Modtages der oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 5, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregives oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 5, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregives til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 5 år fra tidspunktet for videregivelsen af udlændingens fingeraftryk og personfotografi.

Forslaget indebærer, at udlændingelovens regler om videregivelse af biometriske oplysninger i en række situationer også vil finde anvendelse for udlændinge, der opholder sig ulovligt i landet, og som i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, og § 40 b, stk. 2, nr. 3, har fået optaget fingeraftryk og personfotografi.

Efter forslaget vil de biometriske oplysninger kunne lagres i 5 år fra den dato, hvor de biometriske oplysninger bliver videregivet til det centrale Eurodac-system. Oplysningerne vil herefter skulle slettes.

Det følger af det foreslåede *stk. 6*, at såfremt det kan sikres, at en udlænding, hvis oplysninger er videregivet til Eurodac-systemet i medfør af § 58 i, har forladt landet i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, skal det opdateres i det centrale Eurodac-system med angivelse af den dato, hvor udlændingen forlod landets område.

Bestemmelsen har til formål at gennemføre kravene i den nye Eurodac-forordnings artikel 16, stk. 2, litra d, artikel 22, stk. 7, artikel 23, stk. 6 og artikel 24, stk. 7, om opdatering af datoen for, hvornår en udlænding forlader en medlemsstats område som følge af en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære, at Eurodac vil skulle opdateres med tidspunktet for, hvornår udlændingen forlod medlemsstatens område i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse.

I dag indeholder den gældende Eurodac-forordning og udlændingeloven alene regler om opdatering af tidspunktet for en asylansøgers udsendelse eller forladelse af landet i tilfælde af afvisning eller frafald af en asylansøgning.

Forslaget vil således betyde, at der vil være en forpligtelse til at opdatere Eurodac-systemet for asylansøgere, udlændinge, der pågribes i forbindelse med irregulær passage af en ydre grænse, udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet, og udlændinge, der ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation.

Det bemærkes, at bestemmelsen ikke omfatter kvoteflygtninge.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.6.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Der findes ikke i dansk ret regler, der svarer til reglerne i grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen.

Grænsetilbagesendelsesproceduren adskiller sig dog ikke væsentligt fra den almindelige tilbagesendelsesprocedure, da hovedparten af bestemmelserne i udsendelsesdirektivet finder tilsvarende anvendelse under grænsetilbagesendelsesproceduren.

Det foreslås, at der i hjemrejseloven efter kapitel 1 indsættes et nyt *kapitel 1 a* med *kapitelloverskriften* ”Grænsetilbagesendelsesprocedure”.

Den foreslåede indsættelse af et nyt kapitel i hjemrejseloven vil understøtte lovens læsevenlighed.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i hjemrejseloven som § 1 c.

Det foreslås som *stk. 1*, at en udlænding, der er omfattet af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen, skal have sin sag behandlet i overensstemmelse med proceduren heri.

Den foreslåede ordning vil medføre, at udlændinge omfattet af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen vil få deres sag behandlet i overensstemmelse hermed.

Grænsetilbagesendelsesproceduren vil således i overensstemmelse med forordningen finde anvendelse for tredjelandsstatsborgere og statsløse personer, hvis ansøgning om international beskyttelse er blevet afslået eller afvist i forbindelse med asylgrænseproceduren i henhold til asylprocedureforordningen, eller tilsvarende bestemmelser, der er vedtaget i national ret.

Den foreslåede ordning vil indebære, at myndighederne ved tilbagesendelse af udlændinge omfattet af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen får bedre redskaber til at udsende udlændinge, bl.a. ved nægtelse af formel indrejse på medlemsstaternes område, pålæg af opholdspligt nær den ydre grænse og udvidet mulighed for frihedsberøvelse.

Det foreslås som *stk. 2*, at en udlænding, som er omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren, ikke gives tilladelse til at indrejse her i landet. Udlændingen skal under sagsbehandlingen tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser.

Den foreslåede ordning til medføre, at udlændinge omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren ikke gives tilladelse til at rejse ind på medlemsstatens område og skal opholde sig på steder ved eller i nærheden af de ydre grænser eller transitområder i en periode på højst 12 uger.

Foranstaltninger for at sikre tilstedeværelse

Myndighederne vil for at opretholde den foreslåede ordning i videst muligt omfang skulle sikre, at en udlænding forbliver til myndighedernes rådighed i udsendelsesfasen, herunder sikre udlændingens tilstedeværelse på det indkvarteringssted, som Udlændingestyrelsen anviser.

Myndighederne vil derfor have vide rammer til at sikre, at pågældende forbliver til rådighed for myndighedernes sagsbehandling, særligt i forhold til at forebygge enhver risiko for forsvinden og eventuelle trusler mod den indre sikkerhed og offentlige sundhed, der følger af en sådan forsvinden.

En frihedsberøvelse bør være så kort som mulig og bør ikke være længere end grænseproceduren ved tilbagesendelse.

Frihedsberøvelse må kun pålægges som en sidste udvej, hvis det viser sig nødvendigt på grundlag af en individuel vurdering af den enkelte sag, og hvis andre mindre indgribende foranstaltninger ikke kan anvendes effektivt.

Ved beslutningen om frihedsberøvelse skal der skelnes mellem udlændinge, der har været frihedsberøvet under den forudgående asylgrænseprocedure, og udlændinge, der ikke har været frihedsberøvet under asylgrænseproceduren.

Udlændinge, der har været frihedsberøvet som led i asylgrænseproceduren, kan fortsat frihedsberøves med henblik på at forhindre deres indrejse på den pågældendes medlemsstats område, forberede deres tilbagesendelse eller gennemføre en udsendelse.

Udlændinge, der ikke tidligere har været frihedsberøvet som led i asylgrænseproceduren, kan frihedsberøves, hvis der er en risiko for, at de vil forsvinde, jf. udsendelsesdirektivet, hvis de undviger eller lægger hindringer i vejen for forberedelsen af tilbagesendelses- eller udsendelsesproceduren,

eller hvis de udgør en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed.

Hjemrejseloven regulerer udlændingens forhold fra det tidspunkt, hvor en udlænding ikke har ret til at opholde sig her i landet, frem til at udlændingen udrejser, herunder rammerne for frihedsberøvelse.

Hjemrejselovens § 16 om frihedsberøvelse finder anvendelse også ved frihedsberøvelse af udlændinge omfattet af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen.

Det følger af hjemrejselovens § 16 stk. 1, at såfremt de mindre indgribende foranstaltninger i §§ 11 og 12 eller udlændingelovens § 34 ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter udlændingelovens § 25, nr. 2, eller §§ 25 a, 25 b eller 25 c eller for udsendelse af en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal den pågældende så vidt muligt frihedsberøves.

Bestemmelsen indebærer, at der så vidt muligt skal ske frihedsberøvelse, medmindre frihedsberøvelsen vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5.

Der kan ske frihedsberøvelse, hvis der er reel udsigt til udsendelse, og de mindre indgribende foranstaltninger i §§ 11 og 12 eller udlændingelovens § 34, ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens tilstedeværelse.

Det betyder, at myndighederne, ved beslutningen af, om der kan ske frihedsberøvelse efter stk. 1, tillige kan lade det indgå som et kriterie, at udlændingen ikke er tilladt indrejse, og at vedkommende derfor skal forblive til myndighedernes rådighed, jf. afsnit 3.4.2.3. om foranstaltninger for at sikre tilstedeværelse og indkvartering.

Det bemærkes, at hvis der foretages en efterfølgende frihedsberøvelse umiddelbart efter en periode med frihedsberøvelse som fastsat i henhold til nærværende artikel, skal denne periode med frihedsberøvelse medtages i beregningen af maksimale perioder for frihedsberøvelse, der er fastsat i artikel 15, stk. 5 og 6, i udsendelsesdirektivet.

Det skal i forlængelse heraf bemærkes, at det følger af grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 4, stk. 3, at udsendelsesdirektivets artikel 15, stk. 2-4, om frihedsberøvelse, artikel 16 om forholdene under frihedsberøvelsen og artikel 17 om frihedsberøvelse af mindreårige børn finder anvendelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.2.3. og pkt. 3.4.2.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Indkvartering under grænsetilbagesendelsesproceduren

Den foreslåede ordning vil videre medføre, at personer, der er omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren, vil blive indkvarteret efter anvisning af Udlændingestyrelsen. Det vil sige, at de omfattes af Udlændingestyrelsens forsørgelsesforpligtelse i det omfang, det følger af udlændingelovens § 42 a. Det betyder, at Udlændingestyrelsen vil skulle dække udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser og forestå indkvartering af de pågældende, så længe de ikke afsoner straf eller i øvrigt er frihedsberøvet.

En udlænding vil under grænsetilbagesendelsesproceduren skulle tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser. Det vil i praksis betyde, at persongruppen – som det allerede i dag er tilfældet efter udlændingelovens § 42 a, stk. 7, 4. pkt. – vil skulle tage ophold på det indkvarteringssted, som Udlændingestyrelsen anviser. Anvisningen anses ikke for at være en tilladelse til at indrejse.

Udlændingestyrelsen vil ved en beslutning om, hvor en udlænding omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren skal anvises at tage ophold, have vide rammer.

Ved valget af indkvartering vil der i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens nuværende praksis skulle tages hensyn til de individuelle behov, herunder i forhold til familier med mindreårige børn og sårbare grupper.

Det bemærkes i den forbindelse, at medlemsstaterne ved indkvartering af udlændinge omfattet af grænsetilbagesendelsesproceduren, ifølge grænsetilbagesendelsesprocedureforordningens artikel 4, stk. 1, skal kræve, at de pågældende udlændinge skal opholde sig på steder ved eller i nærheden af de ydre grænser eller transitområder, eller alternativt på andre steder på medlemsstatens område. Det er således ikke efter grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen påkrævet, at indkvarteringen skal ske ved eller i nærheden af grænsen.

Forholdene på indkvarteringsstederne skal i medfør af forordningens artikel 4, stk. 2, opfylde de standarder, som svarer til dem, der gælder for de materielle modtagelsesforhold og lægebehandling i overensstemmelse med artikel 19 og 20 i modtagelsesdirektivet, da de finder anvendelse på personer, som stadig betragtes som ansøgere.

Da modtagelsesdirektivet er omfattet af det danske retsforbehold, og direktivet derfor ikke bindende for eller finder anvendelse i Danmark, finder de lignende danske regler, der sikrer minimumsstandarder i indkvarteringssystemet, anvendelse.

Udlændingen vil ikke blive anset som værende indrejst, uanset om faciliteten placeres i nærheden af grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, et transitområde eller et andet sted inde i landet. Det samme vil gøre sig gældende, hvis der er behov for at overføre en udlænding til et andet indkvarteringssted.

Der vil ikke være mulighed for privat indkvartering efter udlændingelovens § 42 l, stk. 1, da en privat indkvartering vil betyde, at den pågældende tillades indrejse her i landet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.2.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 og 3

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslaget om at indsætte et nyt nr. 8 i hjemrejselovens § 8, stk. 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Til nr. 4

Det følger af hjemrejselovens § 8, stk. 4, at der endvidere ikke kan gives hjemrejsestøtte efter stk. 1 til 1) udlændinge, der af Udlændingestyrelsen er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, 2) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse er afvist efter udlændingelovens § 29 b, fordi udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land omfattet af udlændingelovens § 29 a, stk. 1, 3) udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25, 4) udlændinge, der er udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 1 eller 5, 5) udlændinge, der er dømt efter straffelovens kapitel 12 eller 13, 6) udlændinge, hvis opholdstilladelse eller opholdsret er bortfaldet efter udlændingelovens § 21 b, stk. 1, og 7) udlændinge, der er udelukket efter § 4, stk. 1, nr. 1 eller 2, i lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v.

Det foreslås, at der i hjemrejselovens § 8, *stk. 4*, indsættes et nyt nr. 8, hvorefter udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse er afvist efter asylgrænseproceduren, jf. udlændingelovens § 37 o, stk. 1, ikke kan gives hjemrejsestøtte.

Den foreslåede ordning vil medføre, at udlændinge, der har fået deres sager afgjort i asylgrænseproceduren, vil være afskåret fra at modtage hjemrejsestøtte.

Formålet med det foreslåede er at udelukke udlændinge, der er i udsendelsesposition, efter de har fået deres sager afgjort i asylgrænseproceduren, fra muligheden for hjemrejsestøtte.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4.2.6. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Det fremgår af hjemrejseloven § 16, stk. 6, at der ved vurderingen af, om en udlænding skal frihedsberøves, skal lægges særlig vægt på, om udlændingen har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, eller om udlændingen under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat. Endvidere skal der i medfør af stk. 6, nr. 2, lægges vægt på, om udlændingen tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny

er indrejst her i landet, og om udlændingen tidligere har unddraget sig eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel.

Det foreslås i hjemrejselovens § 16, stk. 6, og stk. 6, nr. 2, at ændre »Dublinforordningen« til »AM-forordningen«.

Den foreslåede ændring er konsekvensændringer af lovforslagets § 1, nr. 3, hvorefter AM-forordningen gennemføres i dansk ret.

Til § 3

Forslagets § 3 vedrører ikrafttræden af loven.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 12. juli 2026, jf. dog *stk. 2*.

Den foreslåede ikrafttrædelsesbestemmelse i *stk. 1* vil generelt betyde, at loven vil finde anvendelse fra den 12. juni 2026, jf. *stk. 2*. Bestemmelsen følger den dato, hvor screeningforordningen, asylprocedureforordningen, kriseforordningen, grænsetilbagesendelsesprocedureforordningen og Eurodac-forordningen skal finde anvendelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 1, nr. 1, 3, 5, 37, 43 og § 2 træder i kraft den 1. juli 2026. Det foreslåede ikrafttrædelsestidspunkt følger af den af EU fastsatte dato for tidspunktet for AM-forordningens anvendelse.

Til § 4

Forslagets § 4 vedrører lovens territoriale gyldighed.

Det fremgår af udlændingelovens § 66, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at loven ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Det fremgår endvidere af § 31, stk. 1, i hjemrejseloven, at loven ikke gælder for Færøerne eller Grønland. Det følger dog af bestemmelsens *stk. 2*, at lovens §§ 1-23 og 25 ved kongelig anmodning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Efter bestemmelsens *stk. 3* kan lovens § 28 ved kongelig anmodning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne med ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås, at loven ikke skal finde anvendelse for Færøerne og Grønland, men at § 1 ved kongelig anordning helt eller delvist skal kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og de grønlandske forhold tilsiger. Det foreslås endvidere, at § 1 kan sættes i kraft på forskellige tidspunkter.

Det vil indebære, at loven ikke vil gælde for Færøerne og Grønland, men at lovens § 1 ved kongelig anordning helt eller delvist vil kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger. Det vil endvidere indebære, at de enkelte lovelementer i lovens § 1 vil kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland på forskellige tidspunkter.

Lovforslagets § 2 vedrører hjemrejseloven. Hjemrejseloven er ikke blevet sat i kraft for Færøerne eller Grønland. Den uudnyttede anordningshjemmel i hjemrejselovens § 31 vil således kunne anvendes til helt eller delvist at sætte den med dette lovforslag foreslåede ændring af hjemrejseloven i kraft for henholdsvis Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. xx af xx 2025, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 721 af 27. april 2021, og § 1 i lov nr. 1575 af 12. december 2023, foretages følgende ændringer:</p>
	<p>2. Efter § 2 b indsættes:</p> <p style="padding-left: 40px;">»§ 2 c. Udlændinge- og integrationsministeren bekendtgør de EU-retsakter, som Danmark har tilsluttet sig i medfør af artikel 4 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og som således gennemføres i dansk ret.«</p>
<p>§ 29 a. En udlænding kan afvises eller overføres til en anden medlemsstat efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013</p>	<p>3. I § 29 a, stk. 1, indsættes efter »reglerne i Dublinforordningen«: »med de undtagelser, der fremgår af kriseforordningen, jf. stk. 3,«.</p> <p>4. § 29 a, stk. 2, affattes således:</p> <p style="padding-left: 40px;">»Stk. 2. Ved AM-forordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 af 14. maj 2024</p>

<p>om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.</p>	<p>om asylforvaltning og migrationsstyring, om ændring af forordning (EU) 2021/1147 og (EU) 2021/1060 og om ophævelse af forordning (EU) nr. 604/2013 med senere ændringer.«</p> <p>5. I § 29 a indsættes som <i>stk. 3</i>:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Ved kriseforordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) 2024/1359 af 14. maj 2024 om håndtering af krisesituationer og force majeure på migrations- og asylområdet og om ændring af forordning (EU) 2021/1147 med senere ændringer.«</p>
<p>6. [Place holder UDS justering af § 33, stk. 2]</p>	
<p>§ 33 b. ---</p> <p>1-5) ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> ---</p>	<p>7. I § 33 b indsættes som <i>stk. 3</i>:</p> <p>»<i>Stk. 3.</i> Flygtningenævnet kan på udlændingens anmodning træffe afgørelse om at tillægge en klage efter § 53 a, stk. 1, nr. 1, opsættende virkning. Anmodningen indgives samtidig med klagen efter § 53 a, stk. 1, nr. 1, og har opsættende virkning. Flygtningenævnet træffer senest en måned efter indgivelse af anmodning afgørelse efter 1. pkt.«</p>
<p>§ 36. Med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5</p>	<p>8. I § 36, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, ændres »stk. 4« til: »stk. 5«.</p>

<p>a kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, jf. stk. 4. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige. Politiet kan bestemme, at en udlænding, som ansøger om opholdstilladelse efter § 7, frihedsberøves i forbindelse med indrejsen med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, foretage registrering og fastlægge grundlaget for ansøgningen.</p> <p><i>Stk. 2.</i> En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 4. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en samtale med</p>	
--	--

<p>Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.</p> <p><i>Stk. 3. ---</i></p> <p><i>Stk. 4.</i> Ved beslutning om frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., skal der særlig lægges vægt på, om udlændingen har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, eller om udlændingen under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat. Endvidere skal der lægges vægt på, om</p> <p>1-7) ---</p>	<p>9. I § 36 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 4.</i> Med henblik på at sikre, at en udlænding, der screenes, jf. § 37 n, stk. 1, forbliver til rådighed for myndighederne, kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse under screeningen for at forebygge enhver risiko for forsvinden, eventuelle trusler mod den indre sikkerhed som følge af sådan forsvinden, og for så vidt angår udlændinge omfattet af screening ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. § 37 n, stk. 2, eventuelle trusler mod den offentlige sundhed, der følger af en sådan forsvinden, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige. En udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 2, eller §§ 25 a, 25 b eller 25 c, kan kun frihedsberøves under screeningen, såfremt betingelserne i hjemrejselovens § 16 er opfyldt.«</p> <p>Stk. 4 bliver herefter stk. 5.</p> <p>10. I § 36, <i>stk. 4, 1. pkt.</i>, der bliver stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »§ 36, stk. 1, nr. 1,«: »eller stk. 4,«.</p>
<p>§ 37. ---</p> <p><i>Stk. 2-8 ---</i></p> <p><i>Stk. 9.</i> Frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., må ikke</p>	

<p>opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke inden 1 måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 har indgivet en anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse. Er der ikke indgivet en sådan ansøgning, må frihedsberøvelsen ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke har indgivet en anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse inden 1 måned fra det tidspunkt, hvor den pågældendes tilstedeværelse i landet er kommet til udlændingemyndighedernes kendskab. Fra det tidspunkt, hvor en anden medlemsstat har accepteret overtagelse eller tilbagetagelse, eller hvor en klage ikke længere har opsættende virkning, må frihedsberøvelse efter hjemrejselovens § 16, stk. 5, ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 uger. Frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 1. pkt., og hjemrejselovens § 16, stk. 5, skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe afvisningen eller overførslen er under forberedelse og gennemføres med omhu.</p> <p><i>Stk. 10. ---</i></p>	<p>11. I § 37, stk. 9, 3. pkt., ændres »6 uger« til: »5 uger«.</p>
	<p>12. Efter kapitel 6 a indsættes:</p> <p>»Kapitel 6 b</p>

	<p style="text-align: center;"><i>Screening og asylgrænseprocedure</i></p> <p>§ 37 n. En udlænding omfattet af screeningforordningen screenes i overensstemmelse med reglerne heri. Udlændingen skal under screeningen tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser.</p> <p><i>Stk. 2.</i> En udlænding, der screenes efter stk. 1 ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. screeningforordningens artikel 5, stk. 1 og 2, gives ikke tilladelse til at indrejse her i landet under screening.</p> <p>§ 37 o. Udlændinge- og integrationsministeren kan i særlige tilfælde beslutte, at en asylgrænseprocedure skal finde anvendelse. Beslutningen træffes for en periode på op til 6 måneder ad gangen, som kan forlænges for en periode på op til 6 måneder ad gangen.</p> <p><i>Stk. 2.</i> En udlænding, som er omfattet af asylgrænseproceduren efter stk. 1, gives ikke tilladelse til at indrejse her i landet. Udlændingen skal under sagsbehandlingen tage ophold på det sted, som Udlændingestyrelsen anviser.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter</p>
--	--

	regler for asylgrænseproceduren efter stk. 1.«
<p>§ 40 a. Der optages omgående fingeraftryk af en udlænding, som</p> <p>1) søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, jf. dog stk. 11,</p> <p>2) pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller som forbliver her i landet uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og udsendelsen på grundlag af en afgørelse om afvisning, jf. § 28, eller</p> <p>3) søger om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.</p> <p><i>stk. 2.</i> Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,</p> <p>1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,</p> <p>2-8) ---</p> <p><i>Stk. 3-12.</i> ---</p> <p><i>Stk. 13.</i> Optages der fingeraftryk i medfør af stk. 1, nr. 1 eller 2, eller stk. 2, nr. 1, som skal videregives til det centrale Eurodac-system i</p>	<p>13. I § 40 a, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »stk. 1-3,«: »eller meddeles opholdstilladelse efter § 8, stk. 1-3,«.</p> <p>14. I § 40 a, stk. 1, nr. 2, udgår efter »afgørelse om afvisning, jf. § 28,«: »eller«.</p> <p>15. I § 40 a, stk. 1, nr. 3, ændres »stk. 11.« til: »stk. 11,«.</p> <p>16. I § 40 a, stk. 1, indsættes efter nr. 3 som nye numre:</p> <p>»4) ilandsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation, eller</p> <p>5) opholder sig ulovligt her i landet.«</p> <p>17. I § 40 a, stk. 2, ophæves nr. 1.</p> <p>Nr. 2-8 bliver herefter nr. 1-7.</p> <p>18. I § 40 a, stk. 13, ændres »stk. 2, nr. 1,« til: »nr. 4 eller 5,« og efter »§ 58 i, stk. 1,« indsættes: »eller § 58 i, stk. 4 eller 5,«.</p>

<p>medfør af § 58 i, stk. 1, gør politiet skriftligt og om nødvendigt mundtligt udlændingen bekendt med dennes rettigheder efter § 28, stk. 1, i lov om behandling af personoplysninger samt pligten til at lade sine fingeraftryk optage.</p> <p><i>Stk. 14-16. ---</i></p>	<p>19. I § 40 a, stk. 13, ændres »§ 28, stk. 1, i lov om behandling af personoplysninger« til: »databeskyttelsesforordningens artikel 13«.</p>
<p>§ 40 b. Der optages personfotografi af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7 eller om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,</p> <p>1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation eller identitetskontrol af den pågældende,</p> <p>2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende,</p> <p>3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller</p> <p>4) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2,</p>	<p>20. I § 40 b, stk. 1, indsættes efter »optages«: »omgående«.</p> <p>21. I § 40 b, stk. 1, indsættes efter »opholdstilladelse efter § 7«: », eller meddeles opholdstilladelse efter § 8,«.</p> <p>22. I § 40 b, stk. 1, ændres »stk. 11« til: »stk. 12«.</p> <p>23. I § 40 b, indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 2. Der optages omgående personfotografi af en udlænding, som</p> <p>1) pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller som forbliver her i landet uden at være frihedsberøvet i hele tidsrummet mellem pågribelsen og udsendelsen på grundlag af en afgørelse om afvisning, jf. § 28,</p> <p>2) opholder sig ulovligt her i landet, eller</p>

<p>kan registreres i et særligt register, der føres af politiet. Politiet, Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet er dataansvarlig myndighed for registret.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter optagelsen af personfotografiet.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.</p>	<p>3) ildsættes efter en eftersøgnings- og redningsoperation.« Stk. 2-15 bliver herefter stk. 3-16.«</p> <p>24. I § 40 b, stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »stk. 1 eller 2« til: »stk. 1-3«.</p> <p>25. I § 40 b, stk. 4, der bliver stk. 5, i § 40 b, stk. 7, der bliver til stk. 8, og i § 40 b, stk. 8, der bliver til stk. 9, ændres »stk. 3« til: »stk. 4«.</p> <p>26. I § 40 b, stk. 5, der bliver stk. 6, i § 40 b, stk. 6, der bliver stk. 7, og to steder i § 40 b, stk. 9, der bliver stk. 10, ændres »i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register,« til: »i medfør af stk. 4 og 5 er registreret i det i stk. 4 nævnte register,«.</p>
--	---

<p><i>Stk.</i> 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.</p> <p><i>Stk.</i> 9. Politiet, Hjemrejsestyrelsen og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet og Hjemrejsestyrelsen kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.</p> <p><i>Stk.</i> 10. Optagelse af personfotografi skal ske så</p>	
--	--

<p>skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.</p> <p><i>Stk. 11.</i> Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene personfotografi efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget, eller hvis der indgives ansøgning om udstedelse af et opholdskort til udlændingen.</p> <p><i>Stk. 12.</i> Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis personfotografi optages efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.</p> <p><i>Stk. 13.</i> Til brug for identifikation og identitetskontrol opbevares personfotografi, der er optaget efter stk. 1 eller efter lov om midlertidig opholdstilladelse til personer, der i Afghanistan har bistået danske myndigheder m.v., i 20 år efter optagelsen af personfotografiet eller, hvis udlændingen meddeles opholdstilladelse, i 10 år efter optagelsen af personfotografiet. Personfotografi, der opbevares efter 1. pkt., slettes, hvis udlændingen meddeles dansk indfødsret.</p> <p><i>Stk. 14.</i> Personfotografi, der opbevares i medfør af stk. 13, registreres i et centralt register, der føres af Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udlændingestyrelsen og Styrelsen</p>	<p>27. I § 40 b, indsættes efter stk. 11, der bliver stk. 12, som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 13.</i> Optages der personfotografi i medfør af stk. 1 eller i medfør af stk. 2, nr. 1-3, som skal videregives til det centrale Eurodac-system i medfør af § 58 i, stk. 1, 3, 4 eller 5, gør politiet skriftligt og om nødvendigt mundtligt udlændingen bekendt med dennes rettigheder efter databeskyttelsesforordningens artikel 13 samt pligten til at lade sit personfotografi optage.«</p> <p>Stk. 12-15 bliver herefter stk. 14-17.</p> <p>28. I § 40 b, <i>stk. 12</i>, der bliver stk. 13, ændres »stk. 3-9« til: »stk. 4-10«.</p> <p>29. I § 40 b, <i>stk. 14</i>, der bliver stk. 15, og to steder i § 40 b, <i>stk. 15</i>, der bliver stk. 16, ændres »stk. 13« til: »stk. 14«.</p>
---	--

<p>for International Rekruttering og Integration.</p> <p><i>Stk. 15.</i> Personfotografi, der opbevares i medfør af stk. 13, kan behandles af udlændingemyndighederne, Udenrigsministeriet og politiet til de formål, der er nævnt i stk. 13.</p>	
<p>§ 40 h. ---</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> Fingeraftryk og personfotografi, der er optaget efter stk. 1, sammenholdes omgående med fingeraftryk og personfotografi, der er registreret i det register, der er nævnt i § 40 a, stk. 15, § 40 b, stk. 14, § 40 f, stk. 2, og § 40 g, stk. 2.</p> <p><i>Stk. 4. ---</i></p>	<p>30. I § 40 h, stk. 3, ændres »§ 40 b, stk. 14« til: »§ 40 b, stk. 15«.</p>
<p>§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5 og 10, og af § 4 d, stk. 3 og 4, § 9, stk. 26, 27 og 37-39, §§ 46 a-49, §§ 50-50 b, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-5, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> Afgørelse om optagelse af fingeraftryk efter § 40 a, stk. 2, nr. 4, og optagelse af personfotografi efter § 40 b, stk. 2, nr. 3, og afgørelse efter § 32, stk. 1, nr. 2, når det er Hjemrejsestyrelsen, der</p>	<p>31. I § 46, stk. 3, 1. pkt., ændres »nr. 4« til: »nr. 3« og »stk. 2, nr. 3« ændres til: »stk. 3, nr. 3«.</p>

<p>konstaterer, at udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, og afgørelser efter § 32, stk. 1, nr. 6, og § 32, stk. 9, træffes af Hjemrejestyrelsen. Hjemrejestyrelsen kan under en udlændings afsoning af en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller anbringelse i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, træffe afgørelse om optagelse af fingeraftryk og personfotografi efter § 40 a, stk. 1, nr. 1, og § 40 b, stk. 1.</p> <p><i>Stk. 4-11. --</i></p>	
<p>§ 46 a. Udlændingestyrelsens, Hjemrejestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser efter denne lov kan påklages til Udlændingenævnet, jf. dog stk. 4, 5, 7 og 9 og § 53 a.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over:</p> <p>1-2) ---</p> <p>3) Politiets afgørelser efter § 28, stk. 1-4 og stk. 7, 3. pkt., § 34, § 40 a, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 1-3 og 5, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 40 b, stk. 2, nr. 1 og 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 43, stk. 2, og § 48, stk. 4.</p> <p>4) ---</p>	<p>32. I § 46 a, stk. 2, nr. 3, indsættes efter »§ 40 a, stk. 1, nr. 2,«: »4 og 5«, og i § 46 a, stk. 2, nr. 3, ændres »§ 40 b, stk. 2, nr. 1 og 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9« til: »§ 40 b, stk. 2, stk. 3, nr. 1 og 4, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5-10«.</p>

<i>Stk. 3-10. ---</i>	
<p>§ 48. Afgørelser efter § 28, stk. 1-4, og stk. 7, 3. pkt., § 34, § 40 a, stk. 1, nr. 2, stk. 2, nr. 1-3 og 5, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 40 b, stk. 2, nr. 1 og 4, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, og § 43, stk. 2, træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, og §§ 37 g og 37 j træffes af vedkommende politidirektør.</p> <p><i>Stk. 2-4. ---</i></p> <p><i>Stk. 5.</i> Kriminalforsorgen kan efter anmodning fra Udlændingestyrelsen eller Hjemrejsestyrelsen forestå optagelse af fingeraftryk og personfotografi efter § 40 a, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, nr. 4, og § 40 b, stk. 1, og stk. 2, nr. 3, under en udlændings afsoning af en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller anbringelse i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4. Indgrebet skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det, og kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.</p>	<p>33. <i>§ 48, stk. 1, 1. pkt.,</i> affattes således:</p> <p>»Afgørelser efter § 28, stk. 1-4, og stk. 7, 3. pkt., § 34, § 40 a, stk. 1, nr. 2, 4 og 5, stk. 2, nr. 1-3 og 5, stk. 3, 1. pkt., og stk. 4-9, § 40 b, stk. 2, stk. 3, nr. 1 og 4, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5-10, og § 43, stk. 2, træffes af vedkommende politidirektør.«.</p> <p>34. I <i>§ 48 stk. 5,</i> ændres »stk. 2, nr. 3,« til: »stk. 3, nr. 3,«.</p>
<p>§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller</p>	<p>35. I <i>§ 48 a, stk. 1, 2. pkt.,</i> indsættes efter »international beskyttelse«: », og for udlændinge der er meddelt indrejsetilladelse i en anden</p>

<p>overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2 eller 3, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis politiet efter § 28, stk. 7, 3. pkt., har truffet afgørelse om afvisning ved indrejsen.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om udladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse, skal Udlændingestyrelsen gøre</i></p>	<p>medlemsstat i overensstemmelse med forordning om indførelse af en EU-ramme for genbosætning og indrejse af humanitære årsager, eller som er meddelt international beskyttelse eller humanitær status i henhold til en national genbosætningsordning i en anden medlemsstat«.</p> <p>36. I § 48 a, stk. 3, 1. pkt., indsættes efter »udsendelse,«: »eller behandles ansøgningen i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, stk. 1,«.</p>
---	--

<p>asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte regler, hvorefter Udlændingestyrelsen forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.</p>	
<p>§ 48 b. Anmoder en anden medlemsstat Danmark om at overtage eller tilbagetage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, tager Udlændingestyrelsen snarest muligt stilling til og besvarer anmodningen.</p>	<p>37. § 48 b affattes således:</p> <p>»§ 48 b. Meddeler en anden medlemsstat, at Danmark skal tilbagetage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, tager Udlændingestyrelsen snarest muligt stilling og besvarer meddelelsen inden for to uger fra modtagelsen.«</p>
<p>§ 48 e. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.</p> <p><i>Stk. 3-4. ---</i></p>	<p>38. I § 48 e, stk. 2, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:</p> <p>»Behandles ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, stk. 1, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger, når sagen overgår til behandling i asylgrænseproceduren.«</p>
<p>§ 53. ---</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p>	

<p><i>Stk.</i> 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren.</p> <p><i>Stk. 4-5.</i> ---</p> <p><i>Stk. 6.</i> Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Udlændinge- og Integrationsministeriets departement, jf. dog stk. 8-15.</p> <p><i>Stk. 7-14.</i> ---</p> <p><i>Stk. 15.</i> Sager om forlængelse af udrejsefristen efter § 33, stk. 4, behandles af formanden eller en næstformand alene. Dog kan sådanne sager i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.</p> <p><i>Stk. 16.</i> Hjemrejsestyrelsen stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.</p> <p><i>Stk.</i> 17. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-beskikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i</p>	<p>39. I § 53, <i>stk. 6</i>, og § 56, <i>stk. 3</i>, ændres »stk. 8-15« til: »stk. 8-16«.</p> <p>40. I § 53 indsættes efter <i>stk. 15</i> som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 16.</i> Sager, som er afgjort i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, <i>stk. 1</i>, behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter <i>stk. 6</i>.«</p>
---	--

<p>behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-beskikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.</p>	<p>Stk. 16 og 17 bliver herefter stk. 17 og 18.</p>
<p>§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:</p> <p>1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, jf. Dublinforordningens artikel 27, stk. 1, eller 5 b.</p> <p>2-7) ---</p> <p>8) Afgørelser om identitetsfastlæggelse, tilbagerejsetilladelse og laissez-passer vedrørende udlændinge, der har påberåbt sig at være omfattet af eller er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller § 9 c, stk. 2 eller 3.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller 5 b, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om varigheden af en tidsbegrænset</p>	<p>41. I § 53 a, stk. 1, nr. 1, ændres »Dublinforordningens artikel 27« til: »AM-forordningens artikel 43«.</p> <p>42. I § 53 a, stk. 1, indsættes efter nr. 8 som nyt nummer:</p> <p>»9) Sager, der er afgjort i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, stk. 1.«</p> <p>43. I § 53 a, stk. 2, indsættes efter 5. pkt. som nyt punktum: »5. pkt. finder dog ikke anvendelse på klager over afgørelser, som er afgjort i asylgrænseproceduren, jf. § 37 o, stk. 1.«</p> <p>44. § 53 a, stk. 2, 6. pkt., der bliver 7. pkt., affattes således: »Påklage af</p>

<p>opholdstilladelse meddelt efter § 7, stk. 1 og 2, og § 8, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 4 uger efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller der afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. For så vidt angår udlændinge, der af Udlændingestyrelsen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7, anses afgørelsen dog først for påklaget til Flygtningenævnet efter 14 dage fra tidspunktet for, at Udlændingestyrelsens afgørelse er kommet til udlændingens kundskab. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1, nr. 1-3, 5 og 6, har opsættende virkning. 5. pkt. finder ikke anvendelse på klager over afgørelser om afvisning efter reglerne i kapitel 5 b eller på klager</p>	<p>afgørelser som nævnt i stk. 1, nr. 2,3, 5, 6 og 9, har opsættende virkning.«</p> <p>45. I § 53 a, stk. 2, 7. pkt., der bliver til 8. pkt., ændres »6. pkt.« til: »7. pkt.«</p>
--	--

<p>over afgørelser om bortfald efter § 21 b, stk. 1, når udlændingen på tidspunktet for klagen opholder sig i udlandet, medmindre udlændingen afsoner en fængselsstraf eller dom til forvaring i henhold til regler fastsat i medfør af § 1 a, stk. 2, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. eller er anbragt i henhold til regler fastsat i medfør af hjemrejselovens § 1 a, stk. 4.</p> <p><i>Stk. 3-4. ---</i></p>	
<p>§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013 af 26. juni 2013 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af forordning (EU) nr. 604/2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandstatsborger eller en statsløs, og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse og om ændring af forordning (EU) nr. 1077/2011 om oprettelse af et europæisk agentur for den</p>	<p>46. § 58 b, stk. 1, affattes således:</p> <p>»<i>Stk. 1.</i> Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2024/1358 med henblik på en effektiv anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2024/1351 og (EU) 2024/1350 og Rådets direktiv 2001/55/EF og på identificering af tredjelandstatsborgere og statsløse med ulovligt ophold og om medlemsstaternes retshåndhævende myndigheders og Europols adgang til at indgive anmodning om sammenligning med Eurodacoplysninger med henblik på retshåndhævelse, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1240 og (EU) 2019/818 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 603/2013.«</p>

<p>operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (omarbejdning) med senere ændringer.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p>	
<p>§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 34, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 34, stk. 1.</p> <p><i>Stk. 2-4. ---</i></p>	<p>47. Tre steder i § 58 c, <i>stk. 1</i>, ændres »Dublinforordningens artikel 34« til: »AM-forordningens artikel 51«.</p>
<p>§ 58 d. Udlændinge- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, VIS-forordningen, visumkodeksen, Dublinforordningen og Eurodac-forordningen, jf. dog stk. 2. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end politiet efter § 58 j, stk. 1-3, kan videregive oplysninger til det centrale Eurodac-system.</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p>	<p>48. I § 58 d, <i>stk. 1</i>, ændres »3« til: »5«.</p>

<p>§ 58 i. Politiet videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til det centrale Eurodac-system. Politiet kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til det centrale Eurodac-system med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, hvis udlændingen er statsborger i et andet EU-land eller et tredjeland, om hvilket der er fastsat nærmere regler i medfør af § 58 e.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver politiet til det centrale Eurodac-system oplysninger om</p> <p>1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,</p> <p>2) udlændingens køn,</p> <p>3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer,</p> <p>4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk,</p> <p>5) operatørens brugernavn og</p> <p>6) datoen for udlændingens ankomst, hvis der er tale om en</p>	<p>49. Et sted i § 58 i, <i>stk. 1</i>, ændres »14 år« til: »6 år«.</p> <p>50. I § 58 i, <i>stk. 1, 1. pkt.</i>, indsættes efter »i medfør af § 40 a, stk. 1,«: »og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 1, og stk. 2, nr. 1-3,«, 2. <i>pkt.</i> ophæves og i 3. <i>pkt.</i> udgår »og 2.«.</p> <p>51. I § 58 i, <i>stk. 2</i>, indsættes efter »§ 40 a, stk. 1, nr. 1,«: »og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 1,«.</p> <p>52. I § 58 i, <i>stk. 2, nr. 1</i>, indsættes efter »opholdstilladelse efter § 7,«: »eller meddelelse af opholdstilladelse efter § 8,«.</p> <p>53. I § 58 i, <i>stk. 2, nr. 4</i>, indsættes efter »fingeraftryk«: »og personfotografi«.</p> <p>54. I § 58 i, <i>stk. 2</i>, indsættes efter nr. 5 som nye numre:</p> <p>»6) dato for videregivelsen af oplysninger til Eurodac,</p>
---	---

<p>overførsel efter artikel 22 i Dublinforordningen.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver politiet til det centrale Eurodac-system oplysninger om</p> <p>1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og</p> <p>2) de i stk. 2, nr. 2-5, nævnte oplysninger.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver politiet til det centrale Eurodac-system oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Politiet modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra det centrale Eurodac-system.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodac-forordningen.</p>	<p>7) udlændingens efternavn og fornavn, fødenavn og tidligere anvendte navne samt eventuelle kaldenavne, som kan registreres særskilt,</p> <p>8) udlændingens nationalitet,</p> <p>9) udlændingens fødselsdato,</p> <p>10) udlændingen fødested,</p> <p>11) hvis det forefindes, identitetsdokumentets eller rejsedokumentets type og nummer, udstedelseslandets kode på tre bogstaver og dette dokument udløbsdato,</p> <p>12) hvis der forefindes, en scannet farvekopi af et identitets- eller rejsedokument med angivelse af dets ægthed, eller, hvis dette forefindes, et andet dokument, der letter identifikationen af udlændingen, med angivelse af dets ægthed,</p> <p>13) Hvis der er udstedt et visum, hvilken medlemsstat, der har udstedt eller forlænget visummet, eller på hvis vegne visummet er udstedt og visumansøgningsnummeret,</p> <p>14) hvis udlændingen er omfattet af kategorierne i Eurodac-forordningens artikel 17, stk. 2, litra i, og at udlændingen dermed udgør en trussel mod den indre sikkerhed.«</p>
--	--

	<p>Nr. 6 bliver herefter nr. 15.</p> <p>55. I § 58 i, stk. 2, nr. 6, der bliver til nr. 15, ændres »artikel 22« til: »besvarelse af en anmodning om overtagelse, jf. artikel 40«.</p> <p>56. I § 58 i, stk. 3, indsættes efter »§ 40 a, stk. 1, nr. 2,«: »og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1,«.</p> <p>57. I § 58 i, stk. 3, nr. 2, ændres »nr. 2-5« til: »nr. 2-12«.</p> <p>58. § 58 i, stk. 4, affattes således:</p> <p style="padding-left: 40px;">»Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 5, og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, videregiver politiet til Eurodac-systemet oplysninger om</p> <p style="padding-left: 40px;">1) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer, og</p> <p style="padding-left: 40px;">2) de i stk. 2, nr. 2 og nr. 4-12, nævnte oplysninger.«</p> <p>59. I § 58 i, indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:</p> <p style="padding-left: 40px;">»Stk. 5. Sammen med fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 6 år i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, og personfotografi optaget i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 3, videregiver</p>
--	---

	<p>politiet til det centrale Eurodac-system oplysninger om</p> <p>1) oprindelsesmedlemsstat, sted og dato for ilandsætningen, og</p> <p>2) de i stk. 2, nr. 2-12, nævnte oplysninger.«</p> <p>Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 6 og 7.</p>
<p>§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1-3, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Det samme gælder, hvis en opholdstilladelse som nævnt i 1. pkt. inddrages, bortfalder eller nægtes forlænet. Modtager politiet oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået beskyttelse, ikke længere har en sådan beskyttelse eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for</p>	<p>60. I § 58 j, ændres »politiet« til: »udlændingemyndighederne«.</p> <p>61. I § 58 j, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »fingeraftryk«: »og i medfør af § 40 b, stk. 1, har fået optaget personfotografi«.</p> <p>62. I § 58 j, stk. 1, 2. pkt., ændres »som nævnt i 1. pkt.« til: »efter § 7, stk. 1-3, og § 8, stk. 1-3,«.</p> <p>63. I § 58 j, stk. 1, 3. pkt., indsættes efter »fingeraftryk«: »og i medfør af § 40 b, stk. 1, har fået optaget personfotografi«.</p> <p>64. I § 58 j, stk. 1, 4. pkt., ændres »er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk« til: »for udlændinge, der har søgt om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1-3, er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for videregivelsen af udlændingens fingeraftryk eller personfotografi, eller der for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 1-3, er gået mere end 5 år fra</p>

<p>optagelsen af udlændingens fingeraftryk.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Bliver politiet bekendt hermed, videregiver politiet følgende oplysninger til det centrale Eurodac-system om en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt.:</p> <p>1) Udlændingens ankomstdato, for så vidt angår udlændinge, der er overført her til landet i medfør af artikel 25 i Dublinforordningen,</p> <p>2) udlændingens udrejsedato, for så vidt angår udlændinge, som er blevet udsendt af EU-landenes område eller har forladt dette, og</p> <p>3) datoen for registreringen af udlændingen som asylansøger, hvis Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, jf. § 48 e, stk. 2, og denne afgørelse træffes efter artikel 17, stk. 1, i Dublinforordningen.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver politiet oplysning</p>	<p>videregivelsen af udlændingens fingeraftryk eller personfotografi«.</p> <p>65. I § 58 j, stk. 2, indsættes efter »fingeraftryk«: »og i medfør af § 40 b, stk. 1, har fået optaget personfotografi«.</p> <p>66. I § 58 j, stk. 2, nr. 1, ændres »artikel 25« til: »artikel 41« og i nr. 3 ændres »artikel 17, stk. 1,« til: »artikel 35«.</p> <p>67. I § 58 j, stk. 2, nr. 2., udgår »og«, og i nr. 3 ændres »Dublinforordningen.« til: »AM-forordningen,«.</p> <p>68. I § 58 j, stk. 2, indsættes efter nr. 3 som nye numre:</p> <p>»4) den ansvarlige medlemsstat for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse i henhold</p>
--	---

<p>herom til det centrale Eurodac-system. Modtager politiet oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Bliver politiet bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver politiet oplysning herom til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 18 måneder fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.</p>	<p>til AM-forordningen, når det er blevet fastlagt, og</p> <p>5) hvis ansvaret for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse overdrages til en anden medlemsstat i henhold til AM-forordningens artikel 37, stk. 1.«</p> <p>69. I § 58 j, stk. 3, 1., 2. og 3. pkt., indsættes efter »har fået optaget fingeraftryk«: »og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 1, har fået optaget personfotografi«.</p> <p>70. I § 58 j, stk. 3, 1., 2. og 3. pkt., ændres »§ 58 i, stk. 1, 1. pkt.« til: »§ 58 i, stk. 3«.</p> <p>71. I § 58 j, stk. 3, 4. pkt., ændres »18 måneder fra tidspunktet for optagelsen« til: »5 år fra tidspunktet for videregivelsen« og efter »fingeraftryk« indsættes: »og personfotografi.«</p> <p>72. I § 58 j, indsættes efter stk. 3 som nye stykker:</p> <p>»Stk. 4. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 3, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 5, opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver udlændingemyndighederne oplysning herom til det centrale</p>
---	---

	<p>Eurodac-system. Modtager udlændingemyndighederne oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, har fået optaget fingeraftryk, og medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 3, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 5, har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver udlændingemyndighederne oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Bliver udlændingemyndighederne bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 4, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 3, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 5, har forladt EU-landenes område, videregiver udlændingemyndighederne oplysning herom til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 5 år fra tidspunktet for videregivelsen af udlændingens fingeraftryk og personfotografi.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 5, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 4, opnår</p>
--	--

	<p>opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver udlændingemyndighederne oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Modtager udlændingemyndighederne oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 5, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 4, har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver udlændingemyndighederne oplysning herom til det centrale Eurodac-system. Bliver udlændingemyndighederne bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 5, har fået optaget fingeraftryk, og i medfør af § 40 b, stk. 2, nr. 2, har fået optaget personfotografi, der er videregivet til det centrale Eurodac-system efter § 58 i, stk. 4, har forladt EU-landenes område, videregiver udlændingemyndighederne oplysning herom til det centrale Eurodac-system. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 5 år fra tidspunktet for videregivelsen af udlændingens fingeraftryk og personfotografi.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Såfremt udlændingemyndighederne kan</p>
--	--

	sikre, at en udlænding, hvis oplysninger er videregivet til Eurodac-systemet i medfør af § 58 i, har forladt landet i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, skal udlændingemyndighederne opdatere Eurodac-systemet med angivelse af den dato, hvor udlændingen forlod landets område.«
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>I hjemrejseloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1014 af 27. august 2024, som ændret bl.a., § 2 i lov nr. 1700 af 30. december 2024, § 21 i lov nr. 1702 af 30. december 2024, § 48 i lov nr. 469 af 14. maj 2025 og senest ved § 3 i lov nr. 755 af 20. juni 2025, foretages følgende ændringer:</p>
<p>16. ---</p> <p><i>Stk. 1-5. ---</i></p> <p><i>Stk. 6.</i> Ved vurderingen af om en udlænding skal frihedsberøves efter stk. 5 skal der særligt lægges vægt på, om udlændingen har søgt asyl i andre lande, der er tilsluttet Dublinforordningen, eller om udlændingen under opholdet i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i en anden medlemsstat. Endvidere skal der lægges vægt på, om:</p>	<p>1. I § 16, stk. 6, og stk. 6, nr. 2, ændres »Dublinforordningen« til: »AM-forordningen«.</p>

<p>1) ---</p> <p>2) udlændingen tidligere har været overført fra Danmark i medfør af Dublinforordningen og på ny er indrejst her i landet, og om udlændingen tidligere har unddraget sig eller forsøgt at unddrage sig afvisning eller overførsel,</p> <p>3-7) ---</p> <p><i>Stk. 7-10. ---</i></p>	
---	--